

NePo

Gyvenu Internete
(du metai)

Turinys

(de/re)Motivacija.....	4
Kai nieko neturi, tai nieko ir nereikia.....	4
Gulinčių nieks nemuša	5
Spiderman vs Batman	5
Atkaklumas gerai ar blogai?	6
Ko galima išmokti iš kompiuterinių žaidimų?	7
Atkaklumas: kiek pastangų įdėti?	8
Beždžioniškas mąstymas arba kaip kuriamas pasaulis.....	9
Motyvacija: pyragas ar botagas?	10
Išmokite pasakyti "NE"	11
Veidrodėli, veidrodėli.....	12
Kas jus verčia pykti?	13
Kur yra sėkmės pradžia?	14
Kiek kainuoja žuvis?.....	15
Aš negeriu. O tu? Kodėl?	15
Moksluko užrašai	17
Gera mokykloje.....	17
Gera mokykloje 2.....	18
Saugesnė mokykla	19
10 patarimų sėkmei pakinkyti.....	20
Patarimai kaip parengti gerą pristatymą konferencijoje.....	22
Gera būti informatiku.....	23
Kam reikalingas diplomatas?.....	24
Blogio šaltinis	25
Blogio šaltinis – tėvai.....	25
Blogio šaltinis – Mokykla.....	25
Blogio šaltinis – draugai.....	26
Blogio šaltinis – Universitetas.....	27
Narkotikai	28
Kokius narkotikus duodate savo vaikams?.....	28
Kokius narkotikus duodate savo vaikams 2.....	30
Kokius narkotikus duodate savo vaikams 3.....	31
Ieškau gyvenimo.....	33
Kai smegenys lydos.....	33
Kai aš nutrukau nuo grandinės.....	33
Idealus gyvenimas	35
Blogo diena	36
Eksperimento rezultatai: kokį gyvenimą renkatės?	37
Ko jūs pasiilgote iš praeities?.....	38
Vakar dienos žmogus.....	39
Gyvenimas tai?	39
Netrinkite savo praeities	40
Kas yra talentas?	41
Gyvenimo Sudoku	42
Kada vaikai nebevaikai?	42
Informacija yra niekas.....	43
Savarankiškumas.....	44
Rašalo dėmės laiškuose.....	45

Pasenkite 10 metų per vienerius	45
Gyvenimo pasakos.....	46
Viduržemio jūra	46
Susitikom.....	47
Žaliasis žmogus	48
Ką man šiandien apsirengti?	49
Gyvenu internete	50
Aš myliu internetą.....	50
Ar įmanoma virtuali meilė?	51
Ivaizdis virtualioje erdvėje.....	52
Juodosios skylės efektas.....	63
Niekada niekuo netikėkite.....	63
Pabėgimas iš realybės	65
Virtualus mandagumas	65
Kaip nužudyti mane pokalbių programos pagalba	66
Puslapiai, kurie pakeitė mano pasaulį.....	67
InfoŽmogus.....	68
O kokia naršyklė esi tu?.....	68
Apie programavimo kalbas.....	69
Apie programavimo kalbas ir statybas	70
Administratoriaus testas.....	70
Kas skaito jūsų paštą?	72
Šiandien gersim?.....	73
Ką padovanoti gimtadienio proga?.....	73
Apie Kalėdines dovanas ir žmonių tipus.....	73
Kiek nepriklausomybių mums reikia?.....	74
Kūčios ar Kalėdos?	75
Mintukai.....	76
Dievas ir evoliucija.....	76
Kokia yra tikroji spalvos spalva?.....	77
Trylikta?.....	77
Ar prietarai jus valdo?	78
Mandagumo ritualų įkaitai	79
Stumia - traukia?	79
Koks tavo vardas?	80
Visatos sąmonė	81
Nespalvotas Gumoras.....	82
Kelių eismo papročiai	82
Atmazai arba 100 priežasčių nieko neveikti	83
4 argumentai padėsiantys laimėti bet kokį ginčą	84
10 Dievo įsakymų?	85
Prakiurusi taupyklė.....	86
Ką apie jus mano pinigai?	86
Ar esate pasirengę būti turtingi?	87
15 centų irgi pelnas!	88
Du litai	89

(de/re)Motivacija

Kai nieko neturi, tai nieko ir nereikia

Turbūt dar neseniai teko girdėti pasakymus, jog Sovietų sąjungoje gyventi buvo geriau. Iš tiesų raudonoji imperija čia ne prie ko, jums turbūt bus sunku patikėti, bet JAV irgi seniau buvo gyventi geriau. Tai kur iš tiesų yra bėda?

Kada paskutinį kartą buvote parduotuvėje? Tai turbūt pakankamai kvailas klausimas, nes daugelis jūsų atsakytų „šiandien“ arba „vakar“. Paimkime kaip pavyzdį maisto prekių parduotuvę, kiek duonos rūšių tenai yra? Daug, gerokai perdaug. Problema yra tame, jog žmogus gana lengvai gali palyginti tris daiktus ir iš jų išsirinkti sau patinkanti, tačiau kai daiktų yra daugiau žmogus, pasimeta, pradeda dvejoti ir nežino ką pasirinkti. Seniau buvo geriau, seniau nebuvo iš ko rinktis.

Tarkim aš noriu išsirinkti pomidorų padažą, galiu rinktis tarp aštraus ir švelnaus. Švelnus man nepatinka, todėl renkuosi aštrų, deja, taip buvo seniau. Dabar norėdamas nusipirkti aštrų pomidorų padažą turiu rinktis iš: aštraus, ugninio, pikantiško, česnakinio, pipirinio, šašlykams, aštraus su daržovėmis, aštraus su paprika... Jeigu pasirinksiu pikantišką, tai grįžęs galvosiu gal reikėjo pasirinkti česnakinį, jeigu pasirinksiu česnakinį tai grįžęs galvosiu gal reikėjo pasirinkti...

Mokslininkai atliko įdomų eksperimentą. Jie surinko dvi grupes studentų, juos apmokė padaryti geras fotografijas, semestro gale pasakė, kad jūs galite padaryti dvi labai geras fotografijas. Kai jos buvo padarytos pirmai grupei pasakė, jog studentas tuoj pat turi pasirinkti vieną fotografiją, o kita atiduoti jiems nes jinai bus siunčiama į mokslininkų centrą už n kilometrų nuo universiteto, kas reiškė, kad studentas antrosios fotografijos daugiau niekada nepamatys. Žiauroka ar ne? Antrajai grupei pasakė, kad jie taip pat turi pasirinkti dabar, tačiau fotografijos į centrą bus išsiunčiamos tik po keturių dienų, taigi jeigu persigalvos galės ateiti pasikeisti. Atlikus apklausas po poros dienų paaiškėjo, jog daugiau nei 80% pirmos grupės studentų buvo patenkinti savo sprendimu ir manė, jog išsirinko gražesnę nuotrauką. Tuo tarpu antroje grupėje taip manančių skaičius vos siekė 50%. Praėjus daugiau nei 4 dienoms, t.y. terminui per kurį antros grupės studentai galėjo pasikeisti fotografiją, apklausa buvo pakartota. Pirmos grupės skaičiai nelabai skyrėsi, o antroje, neskaitant to jog beveik niekas nesinaudojo galimybe pasikeisti fotografijos į kitą, patenkintų skaičius šiek tiek padidėjo, bet iki pirmosios grupės rezultatų jiems dar buvo toloka. Taigi išvada paprasta: kai neturime pasirinkimo, susitaikome su tuo ką gauname, tuo tarpu kai galime rinktis, po to nuolat kankinamės dėl savo sprendimo.

Kitais metais mokslininkai nusprendė kartoti eksperimentą tik šį kartą jie iš karto studentų paklausė, kurioje grupėje jie norėtų dalyvauti: pirmoje – kur vieną fotografiją reikia atiduoti iš karto ar antroje – kur turėtų keturias dienas apsisprendimui. Kaip manote kurią grupę pasirinko dauguma studentų? Antrą. Jeigu būtų žinoję pirmojo eksperimento rezultatus greičiausiai rinktųsi kitaip, tačiau... Keista, kad žmogus renkasi kančią savo noru.

Taigi, seniau gyventi buvo geriau. Kokia iš tiesų laimingo gyvenimo paslaptis?

1) Sumažinti savo lūkesčius. Na gerai, aš pasirinkau pikantišką kečupą, galbūt jis nėra toks skanus kaip aš tikėjau, bet kito pikantiško nėra, nėra nieko geresnio.

2) Niekada nesigailėti savo sprendimo. Net jeigu duotos keturios dienos pasikeisti fotografijai aš privalau apsispręsti dabar ir daugiau to sprendimo nesvarstyti. Kaip sakoma „aukščiausio teismo sprendimas neapskundžiamas“.

3) Prisiimti atsakomybę už savo sprendimus. Tai pat sunkiausias dalykas, žmonės labai kratosi atsakomybės. Kai atėję į parduotuvę renkatės pomidorų padažą, tai pagalvojate; „aha, Jeronimas sakė, jog pikantiškas yra skanus, jį ir paimsiu“. Spėkit kas pirmiausiai bus apkaltintas, jeigu jums kečupas nepatiks? Jeronimas, juk tai jis patarė... Hm, o prie ko čia jis, jeigu sprendimą priėmėte patys?

Kokia laimingo gyvenimo paslaptis? Skaitykite pavadinimą, viskas labai paprasta.

Gulinčių nieks nemuša

Šiandien prisiminiau tokį multiką iš vaikystės apie labai drąsų kiškį. Kiškis eidavo mišku įspirdavo kokiai nors lapei ar meškai po to atsiguldavo ir pareikšdavo: gulinčių niekas nemuša.

Ir iš tiesų, jeigu pažiūrėtumėte į gyvenimą: gulinčių niekas nemuša. Atsimenu, kažkada mokykloje per biologijos pamoką buvo užduotis suprojektuoti kosminį laivą, kuris galėtų ilgai keliauti kosmosu ir ieškoti žmonėms tinkamų gyventi planetų: reikėjo paskaičiuoti ko ir kiek imsime, kaip apgyvendinsime žmones ir t.t. Mes susėdom su draugu ir nupiešėm laivo pjūvį iš šono, sudalinom jį į aukštus, aukštus sudalinom į patalpas. Nupiešėme augalų plantacijas, vandens talpyklas, gyvenamąsias patalpas, sugalvojome kaip turėtų veikti oro kondicionavimo sistema. Pririnkome įvairių linksmų dalykų kaip pvz. gaminti puodelius iš ledo – iš jų būtų galima gerti šaltą arbatą, be to puodukas ekologiškas ir panaudojus jis tiesiog ištirpsta. Parengėm labai stiprų darbą, pristatinėjom maždaug 15 minučių, paskui mus dar 10 minučių kamantinėjo, kodėl darėte taip, o ne anaip, kodėl iš viso pasirinkote tokį sprendimą...

Kiti klasiokai nebuvo tokie kruopštūs: jie nupiešė apskritimą, sudalino jį lyg picą į šešias dalis ir tiesiog užrašė „žmonės“, „bažnyčia“, „sodai“, „valdymas“, „variklis“, „fabrikas“. Pristatė per porą minučių ir niekam nekilo jokių klausimų...

Bijote kritikos? Nieko nedarykite, nes gulinčių niekas nemuša.

Ne, ką jūs aš nenoriu sakyti, jog gulėkite per dienas išvertę pilvus prieš saulutę, kaip kokie driežai susirangę ant kelmelio. Nors jūs greičiausiai pagalvojote, kad būtų labai smagu. Tačiau ar jus patenkintų tokios pačios egzistencijos sąlygos kaip driežo? Manęs ne. Tokiu atveju belieka viena išeitis – nebijoti kritikos, net gi sakyčiau priešingai – laukti jos.

Jeigu jūs padarėte darbą ir negavote jokios kritikos jums nekyla įtarimas kodėl? Galbūt jūsų darbas nieko vertas? Arba niekas nesuprato ką jūs padarėte. Bet kuriuo atveju tai nėra gerai. Ir jeigu paimtume priešingą situaciją: kuo svarbesnę žmogui sritį pajudinsite, tuo aršesnę kritika bus. Bėda ta, kad kuo aršesnę kritika, tuo mažiau joje logikos ir [argumentu](#), tai būna jau [nenormali kritika](#), iš kurios jūs tikėtumėtės sužinoti savo klaidas ir jas pataisyti, o tik emocijos.

Visi žmonės daugiau ar mažiau yra konservatoriai, jie prisitaikė prie esamų sąlygų ir nenori nieko keisti. O čia staiga iššokate jūs su savo idėjomis, kaip patobulinti, pagerinti jų gyvenimą. Na, jau ne... Taip lengvai jums nepavyks. Jeigu teko mokytis istoriją, tai turbūt girdėjote apie technologinę revoliuciją, kai fabrikuose atsirado mašinos. Iš pradžių žmonės negalėjo su tuo susitaikyti ir bijojo, kad mašinos atims iš jų darbus. Jie kėlė maištus, daužydavo mašinas. Tačiau kaip matome dabar, mašinos ne tik, kad neišnyko, bet dar ir sukūrė daugiau darbo vietų žmonėms.

Kritika turbūt vienintelė sritis, kur buvimas per vidurį yra geriausia, nes jeigu pasitrauksite į vieną kraštą – kritikos nebuvimas, reiškia, kad arba jūs nieko nedarote, arba niekam neįdomu, o jeigu pasitrauksite į kitą kraštą – labai arši kritika, reiškia, jog paprasčiausiai jūsų kažkas nemėgsta. Bet kuriuo atveju tai nieko nepasako apie jūsų pasiekimus.

Kritikuokite, tačiau nepasiduokite emocijoms.

Spiderman vs Batman

Šiandien ant mano operacinio atsidūrė du superherojai: Spiderman ir Batman. Du vyrai, našlaičiai, kurių tėvai buvo nužudyti, kai jie buvo maži, abu slepia savo tikruosius veidus po kaukėmis ir gyvena dvigubą gyvenimą. Rodos tuo jų panašumas ir baigiasi, dabar pakalbėkim apie skirtumus.

Spiderman. Jaunas studentas, neturtingas, gyvena ankštame bute su teta, kuris prašosi remonto. Teta nesugeba sumokėti mokesčių ir kad jai padėtų, Peteris įsidarbina fotografu.

Kovoje su blogiu pasitelkia galias įgytas įkandus radioaktyviam vorui. Pagrindinės galios: šeštasis pavojaus jausmas, greitis, galimybė vaikščioti sienomis.

Batman. Pagyvenęs vyriškis, labai turtingas, name miegamųjų be skaičiaus (aš nežinau, gal kas nors iš jūsų mėgino skaičiuoti). Briusas labai turtingas, tad dažnai rengia/dalyvauja labdaros pobūviuose.

Jis neturi jokių fantastinių galių, todėl kovoje su blogiu pasitelkia aštrų protą, išmokus kovos menus, bei žmogaus psichologijos žinias. Kadangi jis yra turtingas, tai pinigus investuoja į įvairius tyrimus ir į pagalbą gali pasiimti įvairios šaunios technikos, kaip Batmobilį ir kitus daiktus.

Dėl kito mano sakinio turbūt pasipiktins daugelis šių superherojų fanų, bet taip jiems ir reikia.

Kuris iš šių herojų yra artimesnis liaudžiai jūsų nuomone?

Mano – Spiderman. Jis yra vargšas, kaip ir daugelis žmonių. Studentas, kas labai artima jaunimui, be to jį kamuoja tos pačios problemos kaip ir tūla studentą ar moksleivį. Ne gana to dar naktimis kovoja su blogiu! (Įdomu, kada jis miega?). Daugelis turbūt iš jūsų pasakytų aš irgi taip norėčiau, bet vat jis turi o aš ne. Tai tarsi atleidžia žmogų nuo įsipareigojimų skleisti gėrį.

Daugelis paprastų žmonių turbūt pritartų, kad [milijonieriai yra blogis](#) (tikiuosi tam nepritaria didžioji dalis mano skaitytojų). Bet juk Batman yra turtuolis, jeigu ir aš bučiau toks turtingas, tai turbūt irgi galėčiau neleisti keroti blogiui, tačiau dabar... Batman išmano rytų kovos menus, lengva jam treniruotis kaip dirbti nereikia... Batman yra labai protingas, ne taip kaip... Kaip matote Batman visai nelimpa.

Kaip pasakė kartą Spiderman: „su didele galia ateina didelė atsakomybė“. Daugelis žmonių, pasvajoja, kad jeigu turėtų kokių nors stebuklingų galių, tai gyventų kitaip, tačiau nedaugelis gali priimti atsakomybę už savo veiksmus dabar. Nedaugelis sugeba tą supergalią susikurti iš nieko. Kiekviename iš mūsų slypi stebuklingos galios, tai greičiausiai nėra laipiojimas sienomis, tačiau jos be abejonės padėtų kurti gėrį ir gyventi geriau (bent jau kiekviena iš jūsų).

Visai nesvarbu, kuris superherojus jums patinka, jis superherojumi tapo ne dėl savo supergalių ar superpinigų (norėtumėte šios supergalios?), superherojimi, jis tapo todėl, kad jis gali priimti sprendimus, todėl kad jis nestovi vietoje ir elgiasi ryžtingai, todėl kad jis nori padėti kitiems. Kiekvienas iš jūsų tai gali daryti. Jūsų teisė rinktis.

Exuss

Žodžiuose yra tiesos. Asmeniškai aš tapatinčiausiu su Betmenu. Man patinka juoda spalva. Tik Briusas Veinas mane galėtų mane vaišinti brendžiu, o Peteris Parkeris nebent tik ant alaus sukraščytų, o alaus aš nemėgstu.

Betmeno miestas - Getemas, man yra mielesnis savo architektūra ir niūria nuotaika, negu Spaidermeno Niujorkas.

Ir dar, Betmenas yra tikras vyras. Spaidermenui, nepaisant priimtos atsakomybės, iki vyriškumo dar reikia pribrešti.

Atkaklumas gerai ar blogai?

Aš pastebėjau, kad man patinka pasakoti [išgirstas istorijas](#). Taigi, klausykit.

Viena moteris aptvare laikė vilkus. Ir vieną dieną jinai išgirdo kažkokį keistą bumtelėjimą į aptvarą, kuriame gyveno žvėrys. Ji pažvelgė pro langą ir pamatė mielą zuikutį, kuris išibėgėjęs bandė peršokti tvorą, bet jam nesisekė. Zuikis išibėgėdavo, šokdavo, tačiau tvora buvo per aukšta ir jis atsitrenkęs, nukrisdavo žemėn. Bet zuikio būta nepaprasto. Kiekvieną kartą nukritęs, jis vėl keldavosi, paeidavo atgal išibėgėdavo ir vėl šokdavo. Sakoma, kad atkakliems ir dievai padeda, po eilinio išibėgėjimo, zuikis pašoko taip aukštai, kad sugebėjo peršokti tvorą ir nusileido vidury aptvaro. Jūs turbūt galite išivaizduoti, kaip nustebo vilkai, bet dar labiau nustebo pats zuikis.

Turbūt puikiai suprantate, kaip baigėsi šita istorija, todėl nepasakosiu detalių ir jums siūlau negalvoti apie tai kaip rožinis drambliukas šoka baletą.

Apie ką ši istorija? Aš nežinau ar jums teko girdėti, tačiau bent jau aš pastoviai užtinku vieną dalyką. Ar žinote, kuo skiriasi nugalėtojai ir palaimėjusieji? Sėkmingi ir nelaimingieji? Teiginys yra toks: nugalėtojai niekuomet nepasiduoda. Kad iliustruoti šį teiginį pateikiamas pavyzdys su Tomu Edisonu, jam prireikė 1000 bandymų, kad sukurtų lemputę. Tai tikras įvykis, bet...

Grįžkime prie mano papasakotos istorijos. Zuikis tikrai buvo atkaklus, tačiau ar tai ką jis pasiekė jūs pavadintumėte sėkme? Aš ne. Taigi mano teiginys – atkaklūs gali būti ir visiškai idiotai (dažniausiai taip ir būna). Lyderiai privalo žinoti, ko siekia, privalo žinoti tikslą. Jeigu zuikis būtų žinojęs, kad aptvare vilkai

greičiausiai nebūtų šokęs per tvorą (išskyrus tuos atvejus jeigu zuikis yra teroristas arba kamikadzė). Nebūkite užsispyrę, jeigu žinote kad tas dalykas neatneš jums naudos, arba dar blogiau pakenks jums. Nebūkite užsispyrę, jeigu nežinote koks prizas slepiasi po juoda dėže. Čia prisiminiau seną žaidimą, rodomą per rusų kanalą – „stebuklą laukas“. Aš dabar neatsimenu visų taisyklių ir prie kokių sąlygų taip atsitinka, bet situacija yra tokia: atnešama į salę juoda dėžė, kurioje guli prizas. Prizas gali būti mašinos rakteliai arba tiesiog saldainis. Žaidimo vedėjęs pasiūlo vietoj prizo juodoje dėžėje imti pinigus. Pradedama nuo nedidelių sumų 100, o baigia 500 kartų didesne suma, tačiau žaidėjas nepasiduoda. Vedėjui nusibosta į kalbinėti žaidėją, ir jis pasiūlo išimti prizą iš juodos dėžės – bananas. Kaip sakoma geriau briedis tvarte, nei žvirblis dangui.

Taip, kad tik atkaklumas nieko neduoda, daugiau svarbiau žinoti ko nori.

Ko galima išmokti iš kompiuterinių žaidimų?

Šiandien vietoj to, kad užsiimčiau rimtais darbais, nuo pat ryto žaidžiu. Jeigu jūs skaitote, ne pirmą kartą mano įrašus, tai suprantate, jog šiaip sau paprastų išpažinčių pas mane nerasite. Čia ne dienoraštis, kurį skaitant po metų galima įsivaryti depresiją. Tai, kurgi aš lenkiu?

Ar iš žaidimų galima ko nors išmokti? Klausimas paprastas, o kaip atsakymas? Pradėkime nuo pradžių. Žaidžiu strateginį žaidimą, panašių yra daug, gal net ir jūs esate kažką tokio žaidę. Idėja tokia pati kaip ir visuose strateginiuose žaidimuose: statai pastatus, gamini kareivius, puoli priešą, laimi. Nuo daugelio kitų jis skiriasi viena smulkmena: scenarijaus laisve. Žaidime kovoja dvi valstybės ir tu gali pasirinkti į kurią mūšį nori eiti. Tavo technikos lygis priklauso nuo tavo užimtų teritorijų. Taigi, nors teoriškai, tu gali rinktis lygio žemėlapi, tačiau praktiškai, kiekvienam tavo technikos lygio atitikmeniui paruoštas vienas priešininko lygio atitikmuo t.y. vienas variantas, kuri gali rinktis. Tik čia įsipainioja nedidelė smulkmenėle, kuri paverčia žaidimą daug įdomesniu – aš nepraktiškas žmogus.

Taigi pasirinkau teritoriją, kurioje priešininkas gerokai stipresnis už mane. Iš pradžių sekėsi visai puikiai, pasistačiau pastatus, pradėjau gamintis armiją, įsirengiau įtvirtinimus. Čia pastebėjau pirmą savo klaidą, vienas pastatas atsidūrė už įtvirtinimų ribos. Iš pradžių pagalvojau, gal nugriauti pastatą, bet buvo gaila resursų, kuriuos išėikvojau jį statydamas. Kita mintis – „restart“, bet negi dėl tokios smulkmenos vėl startuosi lygį iš naujo?

Mano priešininkas irgi nesėdėjo rankų sudėjęs. Na, aišku, kompiuteriai kol kas neturi nei rankų, nei to kito žmogui labai brangaus daikto... ant kurio sėdima. Taigi, jis statė pastatus, augino karius, ar minėjau, jog jis žymiai stipresnis už mane? O tada ir prasidėjo. Priešininkas atėjo ir beveik suėdė mane. Nukovė visą armiją sugriovė beveik visus pastatus, liko tikrai nekas, padėtis tragiška. Pirmą mintis „restart“, bet paskui pagalvojau, nedaug čia kas liko, gal reikia palaukti keletą minučių, kol jis ateis manęs pribaugti. Palaukiau, nieko neatsitiko, mano resursai ir toliau augo, tuomet pagalvojau, gal nereikia taip lengvai pasiduoti, pirmiausiai nusprendžiau susiremontuoti savo vos bestovinėčius pastatus, pradėjau vėl po truputi gaminti armiją. Priešininkas vėl mane užpuolė, bet šį kartą, jo ataka buvo tokia silpna, kad man beveik nepadarė jokios žalos. Mano resursai toliau augo, tuomet pagalvojau: o gal aš vis dėl to galiu pakovoti? Atsistačiau visus pastatus, kuriuos turėjau iki sunaikinimo. Priešininkas vėl užpuolė, šį kartą ataka nebuvo tokia stipri, nunešė tik pusę viso mano turto. Padariau išvadą: nestatyti pigių pastatų, kuriuos priešininkas lengvai sunaikina, visus kitus galima atremontuoti iki sekančios jo atakos. Pigūs pastatai leido gamintis pigius, silpnus, tačiau labai greitus karius. Jų atsisakius mano atakos stipriai sulėtėjo ir praretėjo, nes kariai buvo gaminami žymiai ilgiau, tačiau daugiau jis nesugebėdavo manęs sunaikinti. Žodžiu čia pasakojimą, galima baigti, nes aš po to tą lygį perėjau.

Ko galima išmokti iš šio žaidimo? **Atkaklumo – niekada, niekada nepasiduok.** Kaip tai pritaikyti gyvenime? **1)** Dažniausia norisi pasiduoti, po kokio nors pikto užvažiavimo, kai tarkim pristatai savo idėją viešai, o visi ima ir ją suvalgo, taigi pirmasis žingsnis būtų **laukti**. **2)** Palaukti, kol audra nurims ir tuomet **įvertinti** nuostolius, resursus, kurie liko. Įvertinti savo padėtį, pažiūrėti ką galima pakeisti. Išanalizuoti savo klaidas. **3)** Kaip Einšteinas sakė: *Beprotybė – tai daryti nuolat tą patį, o tikėtis kitų rezultatų.* Kadangi jau žinote savo klaidas, laikas pasieškoti kito būdo tikslui pasiekti. Neveltui sakoma, kad visi keliai veda į Romą. Roma jūsų tikslas, todėl, būkite tikri, jog galima **rasti kitą kelią į tikslą. 4)**

Jeigu žinote, naują kelią į tikslą, tai laikas keliauti. Laikas **veikti**, sakau veikti, nes greičiausiai, jums reikės nekelti, bet atlikti kitus darbus, kurie nebūtinai bus malonus. **5) Nebijokite klysti**, naujasis kelias, nebūtinai yra teisingas, gali būti, kad jums reikės vėl viską pradėti iš naujo, tik nepamirškite pasirinkti kito kelio. O keliaudami, **koreguokite savo kelionės planą**. Galbūt eidami rasite bendraminčių, kurie jus paveš, ar parodys trumpesnį kelią į tikslą, apie kurį jūs anksčiau nežinojote. Nuolatos galvokite ir darykite išvadas. Bet svarbiausia, [turėkite aiškų tikslą](#), aš labai abejoju ar zuikio tikslas buvo būti suvalgytam. Aš manau, kad jis tiesiog norėjo keliauti kažkur tolyn, užsispyrimas - kvailystė, o juk galėjo pabėgioti į šoną, ir būtų apėjęs tą tvorą. Pasimokykite, iš zuikio, kartai neišeina judėti tiesiai į tikslą, tačiau judėjimas į šoną irgi yra judėjimas. Bet toks žengtas žingsnis, bet koks padarytas veiksmai, geriau negu sąstingis. Netgi viena paprasta šypsena, gali praskraidinti nuotaiką, pagerinti pasaulį, šimtams žmonių.

Veikite, nesustokite, nepasiduokite.

Ir tokias išvadas aš padariau žaisdamas. Žaidimas, tai supaprastintas gyvenimo modelis, jame tikrai galima atrasti daug įdomių dalykų. Aišku, reikia suprasti, kad žaisdami Half-Life, bendrauti su žmonėmis neišmoks, tačiau pasirinkę tinkamus žaidimus, galite atrasti neįtikėtinų dalykų. Papasakosiu ką man dar pavyko atrasti, kai pradėsiu lošti kitą žaidimą.

Algis

Kaip visada smagiai rasai :) Ir pamokanciai. Kas liecia Half Life, nors jo ir nezaidziu, bet zaidziu kita zaidima, kur esme panasi... Ir patikek is jo galima ismokti labai daug, kitaip tariant, kad vienas lauke neesi karys :) Jau kausies prie sgera komanda, gali buti ir supermenu, mirsi po keliu minuciu. Visai kas kita zaidziant su gera komanda - kai vienas kita pridengia, kai vienas kitu pasirupina. Gyvenime irgi geriau ne vienam viskuo uzsiimti, o tureti bent keleta draugu kuriais gali pasitiketi iskilus bedai, kurie tave gali isgelbeti ir kurie siaip padeda kelioneje per gyvenima.

Visada sakiau, kad zaidimai nera toks blogis kaip daugelis isivaizduoja.

MicroPtah

Jeigu labai noretum, tai pastebetum, kad mokytis galima is viso tave supancio pasaulio. Tai yra ir zaidimai, ir gyvunai, ir bet kas ka isivaizduoji... Tik skirtumas yra tas, kad ne visi nori pastebeti dalykus, ne visi nori daryti pazanga. Visada yra koncervatoriu, kuriems yra gerai taip kaip yra ir jie nenori nieko keisti arba jie tiesiog bijo pazangos.

Atkklumas: kiek pastangų įdėti?

Tikiuosi visi žinote Ezopą. Ne aš ne apie tą iš grupės ŽAS, aš apie seną, gerą, išmintingą graiką. Aš apie tą, kuris rašė pasakėčias, ir kaip tik norėčiau jums vieną iš jų papasakoti.

Kartą ėjo alkana lapė per vynuogyną, pakėlė galvą aukštyn ir pamatė labai gražią vynuogių kekę. Jinai atsispyrė išvisų jėgų nuo žemės ir pašoko, tačiau nepasiekė. Antrą kartą bandydama jinai paėjo kiek atgal, kad galėtų įsibėgėti ir pakartotojo šuolį, tačiau vis tiek pasiekti nepavyko. Tuomet jinai pažiūrėjo į vynuoges ir tarė: *Kam stengtis vis tiek jos žalios*. Šios istorijos moralas – tai ko žmonės negali pasiekti išmoksta nekęsti. Tačiau aš norėčiau atkreipti dėmesį į kitą dalyką: kiek reikia stengtis? Jeigu lapė būtų buvusi tokia pat atkakli kaip ir kiškis, jinai tikrai KADA NORS būtų paragavusių vynuogių, tačiau ar jos vertos tų pastangų, kurias reikia įdėti norint jas gauti? Jeigu lapė norėtų būtent vynuogių tai turbūt kiekvienas pasakytumėte: stenkis ir kada nors gausi. Tačiau šiuo atveju lapė norėjo tik maisto, galbūt jinai paėjęs toliau ras žemuogių, kurias norit suvalgyti užtektų nulenkti galvą. Taigi šiuo atveju visos pastangos būtų kaip ir energijos švaistymas veltui. Tačiau kaip tu doras žmogus dabar gali žinoti? Kaip žinoti po kelinto šuolio pasiseks, juk dažniausiai neimsi ir nepaklaus: *Ei, klausyk tiksle, ar greitai tu man pasiduos?* Šiuo atveju bent jau galim būti tikri, kad lapei pašokus šakos nepasikelia aukščiau, tačiau gyvenime juk visko būna...

Taigi grįžkime prie klausimo: kaip žinoti, kada tas „kada nors“ vertas pastangų ir laiko? Kaip žinoti, jog bandymas kažką pasiekti neišvaistys visą savo gyvenimo? Sako, jog daugelis žmonių pasiduoda prie pat finišo, turbūt visiems aišku, kas šiuo atveju yra finišas, tačiau kaip žinoti, tu jau arti ar dar toli? Juk ne taip jau dažnai galima viską išmatuoti vizualiai...

Kiek reikia įdėti pastangų?
Kiek reikia skirti laiko?
Kaip žinoti kada pasitraukti?
Kaip žinoti, kiek liko iki finišo?

MicroPtah

Kaip žinoti, kiek liko iki finišo?

Noredamas pasiekti koki nors tikslą, pirmiausiai turi tiksliai žinoti ko tu sieki ir visa tai turi būti konkretus dalykas. Tuomet kai jau žinai, ko sieki, tuomet turi tureti kažkoki planą kaip to pasieksi ir laiptelis po laiptelio lipi aukštyn. Ir visuomet gali paziureti atgal ir pamatti kiek jau pasiekia ir kiek tau dar liko.

Kaip žinoti, kada pasitraukti?

Pirmiausia turi žinoti ar tu tikrai to nori, o jei noresi labai labai, tai ta tikslą ir pasieksi, tik nereikia sedėti ranku sudejus ir manyti, jog viskas ateis laikui begant, deja ne. O jeigu tas tikslas nevertas tavo laiko, tai tuomet geriau ne nepradėti, o siekti svarbesniu tikslu. Viskas priklauso nuo tavo vertybiu skales.

Kiek reikia skirti laiko?

Tiek kiek manai, kad yra verta ir ne truputelio daugiau.

Kiek reikia įdėti pastangų?

Kiekvienam darbui reikia idėti maksimuma pastangu, dary tiek kiek gali (as much as you can) ir daryk tai is sirdies, tuomet viskas eisis lengviau.

Exuss

Turėti konkretų tikslą lengva. Sunkiausia yra tarpinius etapinius tiksliai žinoti. Tas yra sunku. Pvz., noriu būti Baltarusijos prezidentu vietoje Lukašenkos? (aš labai konkrečiai įsivaizduoju, kaip kalbu per baltarusišką televiziją). Kas man tiksliaus tarpinius etapus išvardinti? Ir realius etapus, o ne pievas kažkokias!

P.S. Lapės nevalgo vynuogių :)

Beždžioniškas mąstymas arba kaip kuriamas pasaulis

Buvau pabendrauti su savo magistrinio darbo vadovu. Reikėjo, kad jis pasirašytų ant vienos ataskaitos, kuri įrodytų, jog aš kaip ir visa grupė neatsilieku nuo darbo grafiko. Kaip visada jis mane maloniai pasveikino žodžiais: „Tai vėl neturi ką parodyti?“. Ką aš galiu pridurti? Man irgi malonu jį matyti. „Tu pasirinkai kelią kaip ir vienas čia toks herojus, jis manė, kad čia lengvai gaus pažymį, bet mes jam vos penkis pasirašėm. Aš matau, kad čia negerai darai.“ Šaunu, kaip optimizmas trykšta iš vadovo lūpų. Jis man piešia ateitį rožėmis klotą, fantastika. Aš džiaugiuosi, kad vyresni žmonės yra tokie supratingi ir protingi. „Kaip tave priversti dirbti?“ Dabar aš susilaikysiu nuo komentarų, bet šį klausimą aptarsiu atskirai žemiau. „Jeigu ir toliau nieko nedarysi, paskūsiu tėvams.“ Ką gi, nepasisekė man, jis pažysta mano tėvus. Bet aš džiaugiuosi, jog vadovas žino, kad aš nieko nedarau. Beje, o kodėl turėtų mano tėvams rūpėti, ką jis pasakys? „Žinau! Atimsim iš tavęs stipendiją kaip iš nepažangaus studento.“ Pagaliau, koks išradingas sprendimas! Beje, priminkit man kiek studentų vis dar pretenduoja į rožinį diplomą (t.y. mokosi tik 9 ir 10) ? Aš, vat matot, nepažagus, daugiau nebepretenduoju. Iš tiesų šis grasinimas, turėtų būti gana skaudus, juk 200 litų tikrai neblogas priedas prie algos, smulkioms išlaidoms. „Gerai, pažiūrėkim tavo ataskaitą.“ Pagaliau po pusvalandžio moralizavimo pereinam prie reikalo. „Čia kas ataskaita? 20 puslapių? Pasižiūrėk kaip turi atrodyti ataskaita“ Jis parodo poros metų senumo 50 puslapių ataskaitą. Savaiame suprantama, nepasirašė ir liepė ateiti po savaitės. O atsisveikindamas palinkėjo geros dienos: „Ir nenervink manęs, jei neturi ką parodyti.“ Na gerai, prisipažįstu, mano ataskaita tikrai nebuvo kokia nors labai stebuklinga, ar auksu blizganti, bet tikrai nenusileido daugelio grupiokų ataskaitoms, kurie gavo parašus iš savo vadovų. Vat, va toks va gyvenimas universitete.... Dabar turbūt reiktų atsakyti į klausimą: „Kaip priversti tave dirbti?“. Iš tiesų aš džiaugiuosi, kad mano vadovas toks išradingas ir sugalvoja vis naujų prievartos būdų. Deja, jis neturi kuo pagrasinti. Paskūsiu tėvams, ką jau padarysi, manykim, kad šiuo atveju tėvai mane turėtų palaikyti. Atims stipendiją, na.... tai

tik pinigai ir dėl jų aš plėšytis nesiruošiu. Nepasirašys, sukirs per darbo gynimą, parašys blogą pažymį? Ką padarysi, bet juk visi žinos, jog tai padarė dėl asmeninių problemų, o ne todėl kad mano darbas blogas. Aišku, diplome matysis tik pažymys ir darbdaviui nepasakysi, jog čia specialiai sukirto. Bet kam rūpi diplomas, kai gali parodyti savo realizuotus projektus?

„Kaip priversti tave dirbti?“ Gal vertėtų imtis smurto? Aha, vėl neturi ką parodyti? Į snukį, į snukį. Tie laikai, kai buvo ką nors galima priversti dirbti jau praėjo. Grasinti buvo galima gyvenat Sovietų Sąjungoje – nedirbsi išveš į Sibirą. Viskas, Sovietų Sąjungos nebėra, mes visi – laisvi žmonės ir mums nepagrasinsi. Tie laikai praėjo (Hm, arba tik atėjo jeigu gyvenate JAV. Nedirbsi? FTB apkaltins terorizmu ir išveš į savo kalėjimus Afganistane). Deja, žmonės liko ir jų mąstymas nesikeičia.

„Kaip priversti tave dirbti?“ NIEKAIP! Norit kažko pasiekti reikia negąsdinti, o motyvuoti. Aišku šiuo atveju vadovo motyvacinės priemonės gana ribotos - gali parašyti gerą pažymį. Jeigu, gali grasinti, kad atims stipendija, tai galėtų pasiūlyti ir piniginių priedą prie stipendijos už gerą darbą. Galų gale visada galima pasitelkti fantaziją – pvz. nupirkti saldainį.

Ir tai tik universitetas. O kaip gyvenime? Negi mes eisim į darbą ir drebėsime, kai mums grasins? Kiek yra tokių viršininkų, kurie mano jos grąšinimais galima pasiekti daug? Kiek dar viršininkų nežino apie tai, jog geresnių rezultatų galima pasiekti pasitelkus motyvacinės priemones?

Negi grąšinimais ir prievarta mes kuriam pasauli? Geresnį pasauli? Juk negalim pasiteisinti, jog gyvenimas žiaurus. Kaip mes galime būti laimingi, jeigu patys skatiname prievartą?

Motyvacija: pyragas ar botagas?

Anksčiau aš skundžiausi, kad kai kurie žmonės [nemoka motyvuoti](#). Pasirodo aš klydau. Na... klydau tik iš dalies, nes kaip ir visi žmonės apie viską sprendžiau iš savo pozicijų.

Visai neseniai sužinojau, jog yra keturi žmonių tipai, jie susidaro sujungus dvi asmeninių savybių grupes, kurias ir norėčiau pristatyti.

Pirmoji grupė.

Bėgliai – visuomet bėga nuo problemų. Jie nepajudins nei piršto, jeigu aplinkybės nekels grėsmės, jų gyvybėms arba komfortui. Niekada nemaniau, kad ką nors gali motyvuoti problemos arba grąšinimai, tačiau būtent taip reikia motyvuoti bėglius. Paimkime paprastą pavyzdį: reikia susitvarkyti kambarį. Norėdami motyvuoti bėglį turėtumėte pasakyti kažką tokio: „*Jeigu nesusitvarkysi kambario, jame prisikaups daug dulkių, maisto trupinių, todėl atsikraustys gyventi tarakonai ir vorai. Juk tu bijai vorų.*“ arba „*Jeigu nesusitvarkysi kambario, tai šiemet pas tave neateis Senis Šaltis.*“. Jeigu man kas nors ką nors panašaus pasakytų, tai į pirmą teiginį mano atsakymas būtų: „*Gerai, pažiūrėsim kaip atsikraustys tarakonai.*“, į antrą „*Taip jam ir reikia, pats kaltas.*“. Ką gi, aš visai neseniai sužinojau, apie tokius žmones ir kol kas jų nesupratu.

Alpinistai – visuomet kopina į sėkmės viršukalnę. Kitaip sakant, parodyk žvaigždę ir pabandysiu ją nuskinti. Tokius žmones darbui gali motyvuoti, ne problemos, bet galimybės pasiekti kažką aukštesnio, kažką nepaprasto. Nelabai sugalvoju, kokios supergalimybės, gali atsiverti sutvarkius kambarį, todėl paimkim kitą pavyzdį, kodėl reikia sukurti populiarių tinklapių: „*Jeigu tu sukursi populiarių bei įdomių tinklapių ir reguliariai jį atnaujinsi, tai sulauksi daug lankytojų, galėsi iš puslapio užsidirbti, sulauksi darbo pasiūlymų, tavo straipsnius norės publikuoti kiti [portalai](#) bei [žurnalai](#) ir netgi [gali gauti apdovanojimų.](#)*“ Kaip tokia motyvacija?

Antroji grupė

Norėdamas apibūdinti antrą grupę pasinaudosiu dviem skambiais žodžiais: intravertai, ekstravertai. Nežinau ar tikroji jų prasmė tikslai tiks tam ką aš noriu pasakyti, galbūt geriau būtų naudoti kokius nors lietuviškus tarkim: vidinukai, kieminukai?

Intravertai, arba kitaip vidinukai, tai žmonės, kurie viską sprendžia savo viduje. Jie privalo priimti sprendimą patys, prieš tai pasitarę spėkit su kuo? Savaiame aišku pačiu savimi. Taigi, jeigu norite, kad toks žmogus, padarytų tai ką jūs norite, nesakykite jam ką daryti, palikite laisvę apsispręsti pačiam. Tokiu atveju geriausiai sakyti: panašioje situacijoje aš pasielgiau, taip ir taip, bet tu pats geriau žinai, ką daryti. Jeigu vėl prisiminsim pavyzdį su kambario tvarkymu tai: „*Kai tvarkau kambarį aš pirmiausiai nusivalau*

dulkes nuo sekcijos ir palangių, po to išsiblizginu langus, o galiausiai išsisiurbiu kilimą, na bet ką aš čia aiškinu, čia juk tavo kambarys, tu turi tvarkytis pats“.

Ekstravertai arba kieminukai (nuo žodžio kiemas (praxadnoj dvor)), tai žmonės, kurie linkę bendrauti ir prieš kažką padarydami mėgsta išklausti gausybę patarimų. Kitaip sakant, neleiskit jiems spręsti, nes atsakymo galite ne tik jūs, bet ir jūsų vaikai nesulaukti. Jeigu jūs pasakysite: *“Pirmiausiai nusivalyk dulkes nuo sekcijos, o po to išsisiurbk kilimą“*, tuomet galite tikėtis rezultatų ir gana greitai.

Taigi sudėliojus visus į manomus variantus gauname keturias žmonių grupes, kurias savaime suprantama reikia motyvuoti skirtingai. Jeigu paimsime ekstravertą bėgiką, tuomet norėdami, kad jis susitvarkytų kambarį turėtume sakyti kažką tokio: *„Jeigu nesusidėsi žaislų į vietą, tai naktį eidamas į tualetą, užkliūsi, pargriūsi ir susilaužysi koją. Juk tu tikrai nenori mėnesį gulėti su gipsu? Na gerai, kamuolius sudėk į pintinę, o mašinėles į stalčių.“*

Koks esu aš? Kaip jau supratote, jeigu kas nors man pasako, kad turėsiu problemų, aš atsakau: *„gerai pažiūrėm“*, taigi aš alpinistas. Aš taip pat mielai išklausu visų patarimų, kuriuos man žmonės siūlo, tačiau vis tiek po to darau taip kaip noriu. Kad aš paklausyčiau žmogaus patarimo, aš privalau jį gerbti, man visiškai švilpt ant jo amžiaus, šeimyninės padėties, statuso visuomenėje, jis gali būti ir Lietuvos respublikos prezidentas, bet jeigu aš manau, jog jis tapšnojo, man jo patarimas po dvylikos ir pasielgsiu priešingai. Supratot kur lenkiu?

O kokie žmonės esate jūs?

PS. Yra du dalykai, kurie gali priversti žmones pasielgti ne taip kaip tikėjotės: aplinkybės ir baimė. Iš principo vienas. Baimė.

Išmokite pasakyti "NE"

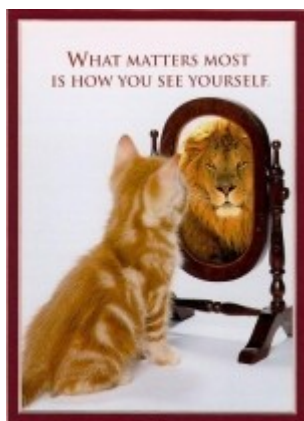
Kartą skaičiau istoriją, kuri man labai patiko ir dabar norėčiau ja pasidalinti su jumis.

Tai pasakojimas apie švyturio prižiūrėtoją. Jis turėjo tam tikrą kiekį alyvos, kuri naudodavo vakarais švyturiui apšviesti, kad laivai neužplauktų ant seklių. Tai buvo jo darbas ir jis jį dirbo visą gyvenimą. Jis taip pat buvo labai geras žmogus, todėl kai vieną vakarą jo kaimynas pasibeldė į švyturį ir paprašė paskolinti alyvos apšviesti savo būstui, jis mielai pasidalino. Kita vakarą vienas keliauninkas užėjo pasiskolinti alyvos, kad galėtų pasišviesti sau kelią, nes nenorėjo keliauti patamsyje. Sekantį vakarą pas jį atėjo moteriškė pasiskolinti alyvos, nes be jos negalėjo paruošti savo vyrui vakarienės. Tokį pasakojimą būtų galima tęsti ir tęsti, pas jį vis ėjo žmonės, o jis mielai skolino alyvą, bet vieną vakarą jinai ėmė ir pasibaigė. Ir kaip manote kas atsitiko tuomet? Švyturys nebedegė, laivai nežinojo kur plaukti, ėmė dužti. Ko pamoko ši istorija? Pabandykite pažiūrėti į savo gyvenimus. Kaip dažnai žmonės į jus kreipiasi pagalbos? Ar jūs visiems ir visada esate pasiryžę padėti? Jeigu alyva – tai jūsų laikas, jūsų energija, ar tikrai ją visą esate pasiryžę paaukoti dėl kitų? Jeigu taip, tai kas liks jums? NIEKO! Jeigu jūs neprižiūrėsite savo švyturio, tai ko pasieksite savo gyvenime? NIEKO! Jeigu nežinosite koks jūsų gyvenimo tikslas, tai tik švaistysite savo alyvą veltui, kitiems žmonėms. Supraskite, jog neesate nemirtingi, todėl skirkite savo laiką sau, o ne kitiems.

Nesakau, kad reikia būti užsispaudusiu storžieviumi ir niekam niekada nepadėti, bet pirmiausiai turi būti JŪSŲ tikslas, JŪSŲ problemos, JŪSŲ gyvenimas. Nebandykite išgelbėti viso pasaulio, nesistenkite padėti visiems iš eilės, nes jie tik jūs išnaudos ir paliks be nieko. Padėkite, padėkite trims savo geriausiems draugams, nes jie tikrai nesistengs jūsų išnaudoti, o kreipsis tik tuomet kai jūsų pagalba tikrai būtina. Bet atminkite svarbiausią dalyką: jeigu norite padėti kitiems, pirmiausiai turite padėti sau. Jeigu norite spręsti kitų problemas, pirmiausiai išspręskite savo!

Apibendrinant, dažnai žmonės bijo pasakyti „NE“, kaip čia galima atsakyti jeigu, prašė pagalbos? Bet pagalvokite, ar tikrai tam žmogui reikia pagalbos, ar tikrai tam žmogui reikia būtent JŪSŲ pagalbos? „Bet jeigu pasakysiu ne prarasiu draugus“, jeigu žmonės į jus kreipiasi, tik tuomet kai jiems būna blogai, tai, nenoriu jūsų nuvilti, bet jūs neturite draugų, jūs tik atpirkimo ožys, nosininė, į kurią galima nusišnypšti, nusišluostyti ašaras ir pamesti. Tiesiog pasakykite „NE“.

Veidrodėli, veidrodėli...

Šiandien iš ryto atsikėliau, apsimiegojęs nuėjau į vonią, pasižiūrėjau į veidrodį ir išsigandau...

Turbūt visi esate girdėję pasaką apie karaliene, kuri pažvelgusi į stebuklinga veidrodį sako: „*Veidrodėli, veidrodėli, pasakyk kas pasaulyje gražiausia*“. Sužinojusi, kad ne ji, o kažkokia kaimietė, nusprendė ją nuuodyti.

[vidas](#) sako: *pažiūrėti į save einantį tau padės parduotuvių vitrinose.*

Veidrodžiai, visur yra veidrodžiai. Gyvename kreivų veidrodžių karalystėje. Ar tikrai norite tikėti visais veidrodžiais, juk net ne visuomet galite nustatyti jų kreivumo laipsnį.

Žmonės irgi veidrodžiai, kaip kitaip mes sužinosime kas esame, jeigu ne pagal tai ką jie sako? Jeigu jie mus giria mūsų savęs įvertinimas kyla, jeigu peikia – krenta. Tačiau ar tikrai mes galime tikėti viskuo ką jie sako? Ne, dažniausiai mes patikime žmonėmis, kuriuos pažystame ilgą laiką ir ignoruojame nepažystamųjų pastabas. O kas jeigu jūsų pažystami beviltiški pesimistai? Jeigu kasdiena mūsų atspindys veidrodyje yra blogas, galiausiai mes iš tiesų tampame tokiais, kaip mus kiti piešia. Norite atspėti, kas būna, kai pažystami yra optimistai ir pavaizduoja mus geriau nei iš tiesų esame? Mokslininkai atliko eksperimentą, prieš mokslų metų pradžią mokytojams pasakė, jog tam tikrą grupę moksleivių yra žymiai protingesni, nei kiti, nors iš tiesų buvo atvirkiščiai. Mokslo metų pabaigoje tie moksleiviai buvo pirmūnai! Prie to pačio galiu papasakoti istoriją ir iš savo gyvenimo. Mokykloje man iš lietuvių kalbos vis išeidavo 5, na tikrai nebuvo labai geras mokinys, turbūt ir dabar pastebite klaidų mano rašiniuose. Bet vieną kartą lietuvių kalbos mokytoja susirgo, ir ją turėjo pavaduoti kita, tą trimestrą man išėjo 7. Vėliau man visuomet išeidavo 7. Kvaili veidrodžiai, graudu žiūrėti, kai tavo atspindys jame visiškai nepriklauso nuo tavo pastangų.

Remdamiesi tokiais veidrodžiais mes dažnai nusprendžiame, ne tik ar esame gražūs, šaunūs, tai įtakoja sprendimus, kuriuos priimame, tai įtakoja mūsų gyvenimą. Kartą aš su motina ginčijausi apie mano darbą ir jinau pasakė: "tu nevertas tos algos, turėtum ją gražinti". Ką?!

Aš neabejoju, kad ir jūsų gyvenime pasitaikė panašios situacijos. Galbūt kas nors pasakė, kad ir jūs nevertas tos algos kurią gaunate arba tokios gražios mašinos, šaunios žmonos, puikių vaikų... Vardinti galima ilgai, tačiau klausimas kaip jūs pasielgėte? Atsisakėte algos, pardavėte mašiną, išsiskyrėte su žmona, išžudėte vaikus? Tikiuosi, kad ne. Kas geriau gali žinoti, ko jūs vertas, jeigu ne jūs pats? Ar jūs tikrai norite tikėti veidrodžiais, kurie piešia tik juodą gyvenimą?

Sako, jog po laimės ateina nelaimė. Jūs tuo tikite? Jeigu, atsakėte „taip“ tai kaip tuomet jūs galite džiaugtis laime, kaip jūs galite laukti sėkmės, jeigu jai atėjus jūs iš karto imate bijoti nelaimės ir nerimauti? Savime suprantama, jeigu taip mąstysite tai tuomet tikrai niekuomet laimė neateis pas jus. Pakeiskite tą posakį: **po laimės ateina dar didesnė laimė**. Netikėkite kreivais veidrodžiais, bent kartą per dieną užsidėkite rožinius akinius. Niekas kitas, tik jūs žinote kas jūs esate ir ko jums reikia, būkite optimistai, norėkite daug!

Man patinka tas katinas iš paveiksluko. Katinas žiūri į veidrodį ir ten mato liūtą. Liūtas – gražus, išdidus, narsus, džiunglių valdovas. Linkiu ir jums įsigyti tokį veidrodį.

Kas jus verčia pykti?

Anksčiau rašiau apie [meilę](#), dabar laikas pakalbėti apie pyktį. Tai du labai panašus jausmai, tiesa, galbūt pyktis nėra toks malonus, tačiau toks pat beatodairiškas ir akinantis, neleidžiantis pamatyti realaus pasaulio.

Jeigu paklausčiau kas verčia jus pykti, greičiausiai pradėtumėte vardinti begalinį sąrašą:

Petras, Jonas, Ona, Marytė, Antanas... Jie visi tokie idiotai, kaip juos žemė nešioja?

Stop.

Vakar Petras išpylė pieną, jis toks atgrubnagis, kaip galima tokiu būti? Kaip galima ant jo nepykti?

Stop! Kaip iš viso galima ant ko nors pykti? Negi Petras taip ėmė ir specialiai išpylė tą pieną? Aišku, kad ne, jis tai padarė ne tyčia. Tai kaip ant jo galima pykti?

Jonas, vakar ant manęs rėkė, kaip galima ant jo nepykti? Kaip galima toleruoti tokį elgesį?

Kada nors bandėte ugnį gesinti ugnimi? Nesakau, kad tai nėra neįmanoma, bet kodėl tuomet visos gaisrinės mašinos būna pripildytos vandens, o ne ugnies?

Mano vienas draugas yra pasakęs: „Pykstantys žmonės, iš šono atrodo kaip sugedę žaislai. Juos reikia už jausti, nes jie nežino ką daro.“ Užjaukite tuos, kurie yra akli ir valdomi pykčio. Būkite geresni už juos, būkite vanduo, o ne ugnis.

Kas jus verčia pykti? Turbūt prie mano jau minėtų situacijų, galėtumėte pridėti dar begalę, bet kam to reikia? Ar tikrai jus verčia pykti kiti žmonės? O gal jūs patys? Juk jausmai kyla iš jūsų pačių, o ne iš kitų. Aš suprantu, kad sunku laikytis ramiai, kai ant jūsų rėkia, bet kada nors pabandykite. Vienas pilietis, rėkdamas ant manęs pasakė tokius žodžius: „Aš nesuprantu, kaip tu gali ramiai sėdėti ir nieko nedaryti, čia jau virš visko, peržengei visas ribas jau.“ Tuo metu aš galvojau: „o kas jam darbo? Juk mano čia mano problemos ne jo,.. Visų pirma, nesistenkite reaguoti iš karto, jums iš to geriau tikrai nebus, antra susitaisykite, kad visko kontroliuoti negalite ir trečia, kadangi negalite visko kontroliuoti, tai kam nervintis, ramiai reaguodami padarysite žymiai daugiau.

Suprantu, kad kai rėkia ant jūsų sunku susitvardyti ir nepykti, bet pabandykite. Prisiminkite ką nors linksmo ar malonaus. Tai apie ką jūs galvojate įtakoją, jūsų jausmus. Kodėl turėtumėte gadinti savo nervus, kai ant jūsų rėkia? Jeigu jam patinka save žudyti, tai tegul tai daro vienas, jums nebūtina sutikti su pasiūlytomis žaidimo taisyklėmis, jums tikrai nereikia palaikyti jam kompanijos.

Aišku, yra ir kitų dalykų, kurie nervina. Tarkim žmonių veiksmai. Bet prieš susinervindami, pagalvokite, ar tikrai žmogus norėjo jums pakenkti, galbūt taip padarė ne tyčia? Jeigu jis padarė ne tyčia ir neketino jums kenti, tai kam ant jo pykti?

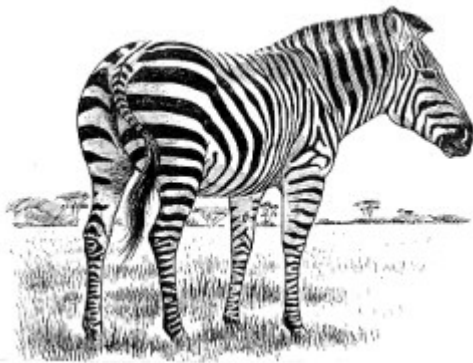
Bet aš žinau! Jis tai daro tyčia, jis visą laiką taip daro!

Nesiginčysiu, pasitaiko ir tokių situacijų. Bet jeigu jis tai daro tyčia ir jūs reaguojate – pykstate, padedate rėkti, tai kas tuomet laimėjo, jūs ar jis? Jeigu jis tai daro tyčia, vadinasi jis norėjo jūs sunervinti. Jūs tarsi marionetė tampoma už virvučių, kaip jums tai patinka? Jūsų pyktis, skatina, tą žmogų taip elgtis. Jeigu jūs neskatintumėte, jis nesielgtų. Rimtai, pats geriausias dalykas ignoravimas, negavus taip laukiamo atsako kelis kartus iš eilės, jam pabos taip elgtis. Kas tuomet laimėtojas, o kas pralaimėjęs?

Būna ir dar viena situacija, kai vieno ar kito asmens pasirodymas, tik pasirodymas, sukelia pyktį. Tačiau to žmogaus, pasirodymas patalpoje tikrai nėra pykčio priežastis. Prisiminkite, ką jis padarė, kodėl negalite jam atleisti? Jis išdavė jūsų pasitikėjimą? Na gerai, išmokote, kad nereikia juo daugiau pasitikėti, o kam pykti? Juk tai įvyko senai. Pagalvokite apie ką nors linksma.

Kas jūs verčia pykti? Niekas kitas, tik jūs pats. Ar jums tai patinka?

Kur yra sėkmės pradžia?

Viskas turi pradžią ir pabaigą. Tarkim upė prasideda kur nors kalnuose mažu upeliu, o pasibaigia įtekėdama į jūrą (arba kitą upę). O kur yra sėkmės pradžia? Kai kas iš jūsų turbūt dabar mąsto maždaug taip: „O dar kvailiesnio klausimo užduoti negalėjai?“. Aišku, galėjau paklausti, nuo ko mirė Negyvoji jūra. Bet mano klausimas netoks, pagalvokite.

Pažvelgę į paveikslėlį greičiausiai prisiminėte tokį posakį: gyvenimas kaip zebras juoda, balta, juoda, balta, juoda, balta, šikna. Bet tokiu atveju jūs neteisūs. Ne. Ne, ir dar kartą ne. Į gyvenimą jūs žiūrite ne iš tos pusės.

[Steve Jobs](#) – turbūt apie šį žmogų daugelis esate girdėję. Nuo ko prasidėjo jo sėkmė? 1972 baigęs mokyklą jis įstojo į koledžą, bet po pusės metų, tačiau vis dar pasiliko universiteto aplinkoje ir lankė tik tas paskaitas, kurios jam buvo įdomios, o konkrečiai - kaligrafijos. Kadangi nebuvo studentas, tai teko miegoti, pas draugus ant grindų, valgydavo viską ką gaudavo. Po poros metų tėvų garaže su draugais jis įkūrė Apple kompaniją. Kaip paaiškėjo vėliau būtent kaligrafijos paskaitos leido turėti tai ką mes turime kompiuteriuose dabar – gražius šifrus. 1985 metais kai jam buvo 30 jį atleido iš Apple. Žmogų atleido iš kompanijos kurią jis įkūrė! Jis vėl neturėjo nieko ir viską reikėjo pradėti nuo pradžių. Tuomet Steve įkūrė Next.

[Nelson Mandela](#) – tikiuosi, jog tai dar vienas vardas kurį, jūs visi žinote. Šis žmogus sėdėjo 27 metus kalėjime! Išėjęs iš kalėjimo jis tapo tautos lyderiu ir buvo išrinktas prezidentu.

[Tony Robbins](#) – motyvacinis kalbėtojas, pats garsiausias pasaulyje. Gyvenimo pradžioje jis nuomojosi su draugais pigų kambarėlį, dirbo nekvalifikuotą darbą ir džiaugdavosi nemokamu maitinimu. Tačiau vieną dieną jis savęs paklausė, kodėl negalėtų uždirbti 10.000? Ir tuomet viskas pasikeitė.

Galima sugalvoti daugybę panašių pavyzdžių, kai žmonės esantys juodžiausioje duobėje vėliau pasiekia nerealių rezultatų. Aš noriu pasakyti, jog nesėkmė yra sėkmės pradžia. Tačiau ar tikrai turi sugriūti žmogaus gyvenimas, kad jis daug pasiektų? Teoriškai ne, bet praktiškai... Pagalvokite patys. Na, gerai, aš turiu darbą, na gal alga ne tokia didelė, kokios norėčiau, na gal viršininkas kartais (dažnai) parėkia ant manęs, bet vis tiek kentėti galima. Juk taip mąstote? Žmogus yra labai didelis tinginys, ir jis nenori nieko keisti tol kol sąlygos tampa nebepakenčiamos. Kam rizikuoti, jeigu galima kentėti? Kai viską prarandi tai nebėra, kur atsitraukti, nes žinai, jog už nugaros yra siena, arba eisi pirmyn, arba eisi pirmyn - kito pasirinkimo nelieka. Gal visiems vertėtų daugiau rizikuoti? Ne? Turite ką prarasti? Tik dideli sukrėtimai žmogaus gyvenime, suteikia jam pakankamai motyvacijos atlikti didelius darbus, o kai žmogus plaukia pasroviui, tai kas tuomet palaikys jo motyvaciją? Sotus pilvas, niekuomet nėra geras patarėjas, nes vienintelis dalykas ką jis gali pasiūlyti tai: „Klausk bičiuli, gal tu eik pamiegoti, kol aš čia atliksiu darbelį (virškinsiu tavo maistą)?“

Turite svajonę? Tai kodėl jos neįgyvendinus? Em... bet aš turiu darbą, ir gaunu normalią algą... O jeigu bandyčiau užsiimti savo svajonės įgyvendinimu rizikuočiau visko netekti.

Toks gyvenimas.

Įsiminkite, jog nesėkmė - sėkmės pradžia.

Ir noriu jums pasakyti dar vieną dalyką: sėkmė – tai ne tikslas, o kelionė.

Kiek kainuoja žuvis?

Šiandien prisiminiau Scooter daina „How much is the fish?“ Iš karto nuvilsiu šios grupės fanus ir pradžiuginsiu tuos, kurie jos nemėgsta, nekalbėsiu nei apie šią grupę, nei apie šią dainą. Žuvis tai jūs, o klausimas yra toks: Kiek jūs kainuojate? Arba kitaip sakant: Kaip jūs save vertinate?

Yra trijų tipų žmonės: tie kurie vertinam save per gerai, tie kurie save nuvertina ir pati mažiausia grupė žmonių, kurie save vertina realiai. Dažniausiai patekti į pirmą ir antrą grupes yra blogai. Dažniausiai, bet ne visada. Šią istoriją pasakoju todėl, kad visai neseniai reikėjo atsiskaityti laboratorinius darbus.

Dėstytojas ilgai kankindavo kiekviena studentą, o po to nusivedęs į tamsų kambariuką... Juokauju. Pasikvietęs į savo kabinetą paklausdavo kaip vertini savo darbą. Aš neesu kuklus žmogus, ir kai jis išgirdo kiek balų aš save įvertinau pasižiūrėjo į mane ir paklausė: „ir tau sąžinės negrauš gavus tokį įvertinimą?“ NE! Oj, ne tikrai ne. Norit pabandyti atspėti kaip aš save įvertinau?

Aš esu aš, tačiau žmogus, kuris padarė darbą geriau už mane, įdėjo daugiau triūso, ir aš sąžiningai galiu nulenkėti galvą prieš jį, nes žino daugiau nei aš, gavo balu mažiau. Ir taip jau ne pirmą kartą. Kaip sakė vienas filmuko herojus: „Jezus, what’s wrong with you people?“

Vienas iš svarbiausių dalykų žmogui yra jo įvertinimas. Pagal tai kaip žmogų vertina kiti jis sprendžia apie save ir priskiria save vienai iš trijų mano ankščiau minėtų kategorijų. Dažniausiai nepilnavertiškumo kompleksas susiformuoja anksti vaikystėje įtakojamas supamos aplinkos (apie kurią aš jau šiek tiek rašiau ankščiau): [tėvų](#), [mokyklos](#). (Pastaba: kalbėdamas apie tėvus aš neturiu omeny tik gimdytojų, vaikai gali būti įvaikinti, arba gyventi su patėviais, kas, beje, tarp mano pažystamų pasitaiko labai dažnai. Kur ritasi pasaulis?) Praėjusio gyvenimo nepakeisi, tačiau ką daryti kai žmogus jau pasiekė tokia situacija ir amžių kaip dabar?

Pirmas variantas – pakeisti aplinką. Nauja aplinka - nauji žmonės, kurie neturės išankstinio nusistatymo ir galės įvertinti iš naujo. Tačiau neveltui sakoma: nuo savęs nepabėgsi. Vien tik pakeisti aplinką neužtenka, reikia ir pakeisti save. Norit, kad naujieji pažystami vertintų teigiamai, reikia nebijoti ir pasitikėti savimi, nes jeigu pats žmogus nepasikeis tai jį naujųjų pažystamų vertinimai gali nuvilti.

Aišku, atsižvelgiant į butų kainas šiais laikais pakeisti aplinka nėra taip lengva, kaip atrodytų. Ar neužtektų tiesiog pačiam pasikeisti? NE. Senieji pažystami žmogų vertins taip pat ir labai priešinsis jo kaitai, pradės kaltinti nedraugiškumu ir kitais nebūtais dalykais. Jeigu žmogus nori pasikeisti nekeisdamas aplinkos jis privalo būti labai stiprus, nes po poros bandymų, darant kažką geriau, o gaunant tą patį arba net blogesnę įvertinimą, rankos tiesiog nusvyra ir žmogus grįžta į senus nepilnavertiškumo bėgius.

Antrasis variantas – internetas nerealių galimybių kraštas. Čia kiekvienas gali susirasti sau grupę žmonių pagal pomėgius: kas jus domina? Žaidimų kūrimas, fantastika, kūryba, komiksai? Sąrašą galima tęsti be krašto. Internetu galite rašyti savo mintis ale blog‘us arba eiti į pažinčių svetaines ir ieškoti bendraminčių. Tai irgi būdas, kaip sulaukus teigiamų atsiliepimų pagerinti nuomonę apie save ir atsisakyti nepilnavertiškumo komplekso. Tačiau internete slypi pavojus, jog aktyviai išitraukęs į internetą žmogus gali neatskirti [virtualaus ir realaus pasaulių](#).

Labai liūdna žiūrėti kai talentingi žmonės, dažniausiai daug blogiau vertina save nei kvailiai. Tačiau svarbiausia nepasiduoti ir tikėti, kiekvienas iš mūsų yra vertas savo žvaigždžių valandos. Nenuleiskite rankų!

Aš negeriu. O tu? Kodėl?

Turbūt jau visi girdėjo apie norus uždrausti alaus reklamą dienos metu. Greičiausiai visi taip pat susidarė kategorišką savo nuomonę šiuo klausimu. Pamirškite ją bent trumpam ir paklauskite manęs.

Aš negeriu. Bet nesiūlau jums visiems tapti valančiais. Neapsimoka. Jis pateko tik ant dviejų litų, ir vis tiek tą pinigą išėmė iš apyvartos. Kunigu būti apsimoka labiau.

Aš nesakysiu, kad alaus reklama blogai ar gerai. Kalbėsiu truputėli bendriau, kodėl reklama veikia arba ne.

Taigi pradėkim: kodėl?

Kodėl aš negeriu? Tai buvo labai senai, savo amžiaus tikrai neprisimenu, bet už tai prisimenu pačią situaciją. Tai buvo pas gimines, aš atėjau truputį pavėlavęs ir tuo metu visiems vaikams davė kažko „paragauti“. Aš nežinojau kas tai yra, kažkoks geltonas skystis, galvojau gal koks „Buratinas“ ar šiaip koks kriaušių limonadas. Žinot, tokie kaip anksčiau buvo, senais tarybiniais laikais. Taigi aš paragavau, šiuo atveju žodis „šlykštus“ tam skoniui apibūdinti yra gerokai per švelnus. Aš viską išspjoviau ir dar po to nuėjau išsiplauti burną. Ei, nesijuokit... Aš ne abejoju, kad ir jūs pirmą kartą paragavę nesakėte: *O taip, koks skonis! Tiesiog fantastiška! Jis toks švelnius, maloniai kutena ir sušildo mano gomurį.*

To vieno karto užteko man visam gyvenimui.

Prieš porą metų buvo panaši diskusija drausti ar nedrausti cigarečių reklamas. Tuomet aš paklausiau savo draugo, kuris jau kelis metus buvo aktyvus kaminas, ar cigarečių reklama yra efektyvi, tai štai ką jis man atsakė: *Taip. Ar žinai kodėl cigaretės „BNM“ iš keičiau į „XYZ“? Ar matei „XYZ“ reklama? Ten žmonės skraido burbuliuoja, fantastiškas jausmas, aš irgi tokio noriu.* Tai rūkančio žmogaus nuomonė, nieko negaliu sakyti apie tuos kurie nerūko.

Dabar prisiminkit kokią nors alaus reklamą. Aš jums padėsiu. Ežero pakrantė. Šilta. Didžiulė kompanija draugų. Pusnuogės merginos. Ir iš ežero ištraukia dėžę alaus. Man rodos, šitą reklama rodė praėjusių metų vasarą. Ką tokia reklama jums sako? Nebūk estas, būk krūtas. Ne, bet jeigu atsimenate reklamas, tai tas estas pasiliko Lietuvoje. Reklama sako, kad gerti alų yra jėga, nes turėsi draugų, bus smagu. O ypač jeigu jūs esate vyriškos lyties ir dar jaunas tai... MERGINOS. Aš suprantu, kad skatinti nepilnamečių alkoholizmą draudžia įstatymai, bet pažvelkim faktams į akis, jeigu aš turiu mylinčią žmoną, tai manot man labai įdomios kitos, netikros, manekenės? Nežinau kaip jums, bet man – ne. Dabar pažvelkite iš kitos pusės, kada prasideda hormonų audros? Reklama puikiai pasako, KĄ REIKIA DARYTI, kad rastum merginą.

Kodėl tu geri? Todėl, kad turėčiau draugų ir gerai leisčiau laiką. Labas rytas (vakaras), kokių draugų? Tu dabar sėdi vienas prie kompiuterio, geri alų ir naršai internete! Neaiškink. Gerai neaiškinsiu.

Tikiuosi dabar neapsipylėte alumi klaviatūros, o jeigu taip tai išsivalykite aš palauksiu.

Planavau koncentruotis tik į alų, bet dabar kaip tik prisiminiau vieną mobilaus ryšio operatoriaus reklamą. Ten toks vyrukas su pantera vaikšto po miestą. Manau, kad visi puikiai žinote apie ką aš kalbu.

Pirmiausiai į vyruką dėmesį atkreipia moteriškė, po to jam ramiai leidžia praeiti chuliganai. Ką ši reklama sako? Pirmiausiai jūs gausite, dėmesio, kurio jums reikia, ar gi ne tam skirti telefonai? Antra – jūs jausitės saugus. Saugumas labai svarbi emocija žmogui, bet prie ko čia telefonas?

Hm... tik dabar supratau, kodėl gatvėje į mane nežiūri merginos, aš esu ne to mobilaus ryšio operatoriaus klientas. Juokauju. Žiūri jos, žiūri...

Grįžkim prie alkoholinių gėrimų. Nesenai mes su draugais turėjom nedidelę šventę. Mano draugas labai rimtas šeimos žmogus, turi dviejų metų vaiką. Žinot, kaip sudėtinga su mažais vaikais? Nežinot?

Nesvarbu. Žodžiu, jis jam davė paragauti šampano. Kiekvienų tėvų reikalas kaip jie auklėja savo vaikus. Bet kaip jūs manote, ar tas vaikas užaugęs mąstys kaip aš? Aš irgi taip manau.

Reklama dar ne viskas, svarbiausiai yra emocijos. Gera reklama nori jus įtikinti, jog nusipirkę vieną ar kitą produktą jūs pasijausite geriau. Tačiau emocijos ateina ne tik iš reklamos bet ir iš aplinkos.

Daugumoje šeimų, kuriose tėvai rūko, vaikai taip pat ima rūkyti. Kodėl? Todėl, kad vaikai nori atrodyti suaugę. Jeigu mano tėvas taip daro, vadinasi tai yra jėga, aš irgi noriu būti toks kaip jis.

Dabar ant cigarečių pakelių yra užrašas: **rūkymas žudo**. Ar tas užrašas ką nors keičia? Neteisingas klausimas. Teisingas klausimas yra: ar tas užrašas sukelia kokias nors emocijas? Man ne. Ar juodas užrašas ant balto fono gali sukelti emocijas? Vat, jeigu būtų pavaizduota kaukolė... Nors po „Karibų jūrų piratų“ sėkmės, kaukolės vaizdas gali sukelti labai įdomių emocijų, ne visai tų kur reikėtų.

Pabandykim truputėli apibendrinti. Aš negeriu, nes su tuo asocijuoju neigiamas emocijas. Jūs geriate, nes... Nu tai kaip gi, juk draugai... Viskas yra tik emocijos. Galim net gi apibendrinti dar labiau – dvi emocijos: skausmas ir malonumas.

Kalbant apie dietą ir svorio numetimą problema ta pati: valgymas – malonumas. *Suvalgysiu tik šitą nedidelį pyragaitį, kas čia tokio? Po 5 minučių. O jeigu suvalgysiu dar vieną nedidelį pyragaitį? Tik vieną....* Pasaka be galo.

Seniau rūkymas buvo išimtinai vyrų privilegija, bet dabar... Vienas gudrus žmogus tabako kompanijų prašymų sugebėjo įtikinti moteris, jog rūkymas – tai protestas. Rūkydamos jos parodo, kad yra

nepriklausomos, savarankiškos, tai tarsi lygybės ženklas su vyrais. Siūlau jums patiems daugiau pasidomėti apie Edward Bernays veiklą.

Uždrausti reklama neužtenka, dar reikia paleisti antireklama, kuri parodytų neigiamas emocijas susijusias, tiek su rūkymu, tiek su gėrimu ir tuomet bus galima tikėtis, jog kada, kuri ateis po mūsų, mažiau rūkys, mažiau gers. Dabartinė situacija, tai tas pats kaip prisišikus į kelnes sakyti: „man nesmirda, man nesmirda“. Reklamos draudimas tik apribos pasirinkimo laisvę, nes žmonės pirks tą, kur pirko „paskutinį kartą“, o ne tą kurio reklamą matė vakar. Vyrai, gėrė vyrai gers, kol pasaulis apsisvers.

Reklama jums nori parduoti malonumą, jeigu būtų įdomu galim susirasti kokias reklamas paanalizuoti ir pažiūrėti ką jos jums siūlo. Be abejonės jos reklamuoja savo produktus, tikrai niekas jums nesiūlo pirkti panteros, jums siūlo saugumą. Nors turėdami tikrą panterą tikrai atkreiptumėte visų dėmesį ir turėtumėte jaustis saugus.

Skausmas ir malonumas. Tai ne tik reklama, tai visas jūsų gyvenimas. Tai sprendimai, kuriuos jūs priimate, arba priešingai, tai kodėl jūs nepriimate, o dabar skaitote mano straipsnį. Skausmas ir malonumas, ne aš sugalvoju, tik noru pasidalinti savo patirtimi, bet tai bus ateityje.

Andrius

Kažkodėl manau, kad reklama labai mažai susijusi su tuo, ar alkoholizmas- bėda. Protingoje visuomenėje reklama- tai priemonė parduoti, bet ne skatinti visuomenės degradacijos.

Šeimoje turi būti tam tikros vertybės, kad vaikai suprastų, kas yra gerai, kas blogai.

Visiško alkoholio nevartojimo niekada nebus. Nors to ir nereikia. Viskas yra gerai, kas daroma su saiku.

As

Pastebečiau kad gerimas labiau taps stereotipu. Va sventes giminiu visi sueina, sutempia butelius ir dalinasi gyvenimo ispudziais. Paciai vakar teko isitikinti kad du zmones, isvis skirtingi tiek gyvenimo poziuriu tie issilavinimo lygiu, prie butelio ir kalbos surado. Cia nieko nepakeis nei reklama nei antireklama turi keistis visuomene.

Moksliuko užrašai

Gera mokykloje

Mokyklą baigiau jau senai, tačiau artėjančio šimtadienio proga (šimtas dienų iki egzaminų dvyliktokams) nusprendžiau papasakoti mokiniams, ką jie paranda baigę mokyklą.

1) Mokykla - antrieji namai. Norit pykit, norit ne, bet dvylika metų, kiekvieną darbo dieną tekdavo keltis anksti ryte ir žygiuoti į mokyklą, nes pamokos dažniausia parsidėdavo 8 valandą. Mokykloje praleisdavote pusę dienos. Čia jūs turėdavote apie 30 klasiokų, kuriuos (tikiuosi) vadindavot draugais. Čia jūsų laukdavo visas tuntas mokytojų, kurie (tikiuosi) visada buvo pasiryžę padėti. Tai buvo jūsų šeima. Prisiminkit kiek džiaugsmo akimirku sutikote mokykloje. Pabaigę mokyklą jūs turite du kelius: eiti dirbti arba stoti į universitetą. Kad ir kurį kelia pasirinksite, jūs jau nebeturėsite tiek daug klasiokių, tiek daug mokytojų, kurie būdavo visada šalia. Jeigu eisite dirbti, turėsite porą kolegų, kurie greičiausiai už jus bus vyresni ir, dar turbūt, ne viena dešimčia metų. Jeigu stosite į universitetą, ten galite susirasti nuo 10 iki 60 grupiokų, bet kas iš to? Na gerai, aš pažystu puse kurso, bet kiek tokių žmonių yra? Didžioji dalis netgi nepažysta visų savo grupiokų. Galų gale niekas jūsų nevers lankyti paskaitų, universitetas yra didelis, kartais iš vienos paskaitos į kitą netgi gali tekti keliauti automobiliu, ar kita transporto priemone. Tai tikrai nebus jūsų antrieji, tretieji ar n-tieji namai.

2) Galimybė būti vaiku. Pabaigę mokyklą jūs iškart tapsite suaugusiais, deja, tai nėra taip smagu, kaip galėtų atrodyti. Pirmiausia vaikai gali daryti, ką nori, jie nėra atsakingi už savo veiksmus. Už vaikus atsako tėvai, o didžiausia bausmė, kuria gali gauti vaikas, tai būti pastatytas į kampa, uždrausta naudotis kompiuterių, ar blogas įvertinimas. (Kam rūpi tokios bausmės?). Jeigu išdaušit langą už jus mokės tėvai. Vaikai neturi problemų. Antra, vaikams nereikia dirbti. Taip, taip, jums reikia eiti į mokyklą, bet kiek laiko jūs praleidžiate mokykloje ir kiek laiko suaugusieji praleidžia darbe? Ar pastabėjote, jog suaugusieji

iš darbo grįžta kažkokie sugriuvę? Pažiūri teliką ir miegot. Vaikams taip pat nereikia rūpintis iš kur pinigai atsiranda. Jei kažko reikia, paprašote tėvų ir jie (beveik) visada jums nuperka.

3) Pertraukos. Turbūt skamba juokingai, bet pabaigę mokyklą prarandate pertraukas. Būkim atviri, mokykloje pats geriausias dalykas yra pertrauka. Tereikia kentėti 45 minutes, kad galėtum džiaugtis 15 minučių. Universitete viskas kitaip, turit kentėti visas 90 minučių, jog per 15 minučių nubėgtumėte į kitą pastatą. Darbe dar blogiau, te turite tik vieną - pietų pertrauką, per kurią su kolegomis tikrai nežaisit gaudynių.

4) Galimybė pakeisti pasauli. Taip suprantu, jog tai skamba utopiškai. Bet pažiūrėkim į suaugusiuosius, jie dirba 5 dienas per savaitę, tam, kad dvi dienas ilsėtusi. Jie dirba iki 60-ties (nesigilinkime į smulkmenas, bet dirbi reikia ilgiau), kad po to galėtų gauti vargas išmokas ir dejuoti - koks blogas šiuolaikinis jaunimas. Jie tarsi žiurkės įkalintos rate, kuriame bėga nesustodamos ir nenorėdamos iš to rato išlipti. Vaikai, nėra įkalinti ar kaip nors apriboti. Vaikai, gali kurti internetinius puslapius, piešti, rašyti eiles ar pasakas. Jie gali daryti tai kas jiems patinka. Ir tai būtina daryti dabar, vėliau nebebus laiko. Kaip gera mokykloje.

Gera mokykloje 2

Apie tai kaip gera mokykloje aš jau rašiau. Šį kartą apie tai kas man kelia abejones.

Mokslininkai nustatė, jog žmonės norėdami efektyviai išnaudoti smegenis, turėtų mokytis tarp 7-13 dalykų, kiek aš prisimenu mokyklą visada teko mokytis apie 14...

Pirmasis dalykas, kuris man užkliuvo - kūno kultūra. Dalyko prasmė yra paprasta ir aiški - reikia mokinius priversti nors šiek tiek pajudėti, kai jie prasėdi tiek daug laiko savo naujais džinsais šlifuodami mokyklos kėdes. Tačiau ką gi mes turime, šitam dalykui? Sporto salę, 5 gumbuotus krepšinio kamuolius, vieną gerą, pora apiplyšusių rankinio kamuolių ir viskas? Galbūt dar futbolo kamuolį, bet čia tik tuo atveju, jeigu jums pasiekė. Tačiau galbūt jus pasisekė dar labiau ir yra pora aprūdijusių hantelių, ar gal net štanga arba gira?

Ką dažniausiai veikia mokiniai per kūno kultūros pamokas? Teoriškai turėtų daryti apšilimus, mankštas ir šiaip visokias gimnastikas. Bet to niekas nemėgsta, todėl praktiškai žaidžia krepšinį. Juk tai elementaru, tokioje krepšinio šalyje kaip Lietuva visi mėgsta krepšinį. O jeigu ne? Jeigu kas nors nemėgsta kas tuomet? Nieko.

Aišku, jūs dar nesupratot kuo man užkliuvo kūno kultūra. Įsivaizduokit, kad kūno kultūra yra pirma pamoka. Klausimas, ką daryti su pusryčiais? Juk, visi žino, jog po valgio sportuoti nesveika. Bet tai dar tik puse bėdos. Sakykim per pamoką intensyviai žaidėt krepšini, ką daryti tuomet? Eiti suprakaitavus į visas kitas pamokas? O gal jūsų mokykloje rūbinėje veikia dušai? Kažkodėl aš tuo abejoju. Kitas variantas kūno kultūra paskutinė pamoka. Dabar tiksliai nepasakysiu laiko, bet tai turėtų būti kažkur apie 14-15 valandą, arba kitaip sakant gerokai po pietų. Ką daryti tuomet, sportuoti puse dienos nevalgius su gurgiančiu pilvu? Aišku, pavalgyti galima mokykloje per didžiąją pertrauką. Aišku, jeigu ilgoji pertrauka truktu puse valandos, gal nebūtų didelės bėdos, tačiau kai pertrauka trunka tik 15 min ir per jas reikia ne tik suryti kaštą maistą (nes atšalti nespėja), bet dar prieš tai atbėgti iš klasės ir atstovėti milžiniškoje eilėje. Šį kartą maisto kokybę nesiskusiu, gal ji ne tokia ir bloga?

Apibendrinant kūno kultūros pamokos visai nemoko tos kultūros, joms labiau tiktų liaudiškas pavadinimas - fizinis. Vaikai, be jokio apšilimo eina žaisti krepšinį ir rizikuoja patirti traumą. Negana, to dar kartais nevalgę arba sėdi suprakaitavę visą dieną. Aišku, galbūt pas jus ne viskas taip blogai, gal pas jus dar blogiau...

Antrasis dalykas, kuris man užkliuvo - Tikyba. Čia padėtis kiek geresnė, nes bent jau teoriškai tai nėra privalomas dalykas ir galima pasirinkti iš Tikybos ir Etikos, galbūt dar daugiau. Aš niekada nesirinkau Etikos, nes tai buvo kažkas baisaus. Vieną pamoką rašydavo teoriją apie etiketą, o kitą iš to būdavo kontrolinis. Tikyba būdavo daug įdomiau, visų pirmą dėl to, jog nei vienas mokytojas neištvėrdavo daugiau nei metų. Kasmet ateidavo vis naujas ir aiškindavo savo religines tiesas. Klausimas: ką gero mokiniams gali duoti kunigas, atsiribojęs nuo šiuolaikinio pasaulio ir technologijų? Kam reikalingas jo stabas prikaltas prie medžio? Dabar kitokie laikai, mums reikalingas šiuolaikiškas Dievas. Tikybos

mokytojas turėtų jį įžvengi šiuolaikiškose technologijose. Ne, mums nereikia 3d Dievo, kuriam galima butu parašyti e-meilą. Bet mums nereikia ir to Dievo, kuris praskyrė jūrą ir gali vaikščioti pervandenys. Šiuolaikinei technologijai žengiant tokiu sparčiu žingsniu, kiek metų beliko laukti, kol mes patys galėsime eiti per vandenį nesušlapdami kojų? EITI, neplaukti. Aišku, jūs gali sakyti, kad piktžodžiauju. Prisipažinsiu bažnyčioje buvau senai, bet dėl to visai nesijaučiu nuo jo labiau nutolęs, ar kad jis dėl to manęs nesaugotų. Visai nesenai, teko trumpam užklysti į vieną paskaitą ir aš buvau sužavėtas tuo kaip dėstytojas bendravo su studentais. Iš pradžių jis pasakojo apie Sokratą, vėliau aptarė koks turėtų būti šiuolaikiškas Dievas, o baigė apie vakar žiūrėtą fantastinį filmą "13 aukštas". Tai buvo kažkas fantastiško ir aš niekaip negalėjau suprasti kokį dalyką jis dėsto. Vėliau paaiškėjo, jog filosofiją. Tokio tikybės mokytojo mums reikia! Tokio, kuris moka bendrauti, kuris žino ką vakar rodė televizija, kuris neprimeta savo tiesas, bet verčia mums išmąstyti ir priimti jas kaip savo kūrybinio darbo rezultatą. Bet aš turiu ir dar vieną pasiūlymą ko reikia. Bukit atviri 15-18 tai pats sunkiausias jaunimo amžius, didžiausios problemos, pirmoji meilė. Kaip sakė Britni Spirs "I'm not a girl but not a women yet". Tai ko reikia - Bendravimo Psichologija. Tokiam amžiuje dar neįdomu Froido išvedžiojimais, įdomu visai kas kitą. Visų pirma, testai - savęs pažinimas, bendravimas - kaip reiktų elgtis įvairiose situacijose, stresai, meilė ir t.t. Toks dalykas mokyklose tikrai sumažintų jaunųjų depresuotų savizudžių skaičių. Na ir trečiasis dalykas - Informatika. Ilgą laiką viena veikėja, kurios pavardės neminėsiu (bet ją nesunkiai galite rasti paėmę bet kuriai klasei skirtą vadovėlį) siekė paversti Informatika tuo kuo jinai dabar tapo - Word'o ir Excel'io mokykla. Bet ar to reikia? Pasaulis kompiuterizuotasi, ir kuo toliau, tuo mažiau lieka namų be kompiuterių. Jeigu tavo namie yra kompiuteris, tai ar tu nemokėsi naudotis Word? Vėliau ar anksčiau vis tiek būsi priverstas išmokti. Dalis mokinių ateina į mokyklą mokėdami netgi daugiau nei tai. Dar daugiau, pas mokinius dažniausiai būna geresni kompiuteriai nei mokyklose. Ar todėl mes juos turėtume versti gadinti akis prie 60 hercių dažnio monitorių? Kas buvo anksčiau? Teoriškai, anksčiau mokindavo Pascal. Praktiškai ir dabar, ir anksčiau tik nedaugelis mokytojų jį mokėjo, taigi Pascal mokymasis buvo pačių mokinių bėda. Ar mums reikia Pascal? Iš tikrųjų ne, šio dalyko esmė visai ne čia. Informatikos tikslas buvo priversti mokinius mąstyti logiškai. Kaip tai padaryti? Braižant struktūrogramas, na, o Pascal pakankamai paprasta kalba ir labai tinkama versti programavimą į struktūrogramas ir atvirkščiai. O kas dabar? Pasižiūrėjus į šiuolaikinio jaunimo Pascal kodus, darosi baisu, norit nuskaityti 6 simbolius rašo 6 nuskaitymo operatorius, toks vaizdas, kad apie ciklus nėra girdėjas. Neveltui sakoma, jog šiuolaikinis jaunimas kvailėja. O kaip nekvailėsi, kai mokykloje visą pamoką aiškina kaip Word'e teksto dydį pasikeisti 3 trim skirtingais būdais? Dar viena mintis pamąstymui, Informatikos egzamine būna tik viena užduotis iš Pascal ir tos pačios nepadaro 90% laikančiųjų. Ką aš siūlau? Padaryti Informatika neprivalomu dalykų, o pasirenkamų, kaip kad galima rinktis iš Tikybės ir Etikos. Reziumuojant: aš dar nepradėjau pasakoti apie knygų svorį, kurį kasdien tenka taisyti mokinukams, bet jau priėjau išvados, jog mokykla žaloja vaikus ir netgi radau ne vieną būdą. Tikėkimės, jog mokykla ateityje bus geresnė.

Saugesnė mokykla

Turbūt visi girdėjote apie vaiką, kuris mokykloje peiliu sužalojo savo klasiokus. Prieš porą metų dvyliktokai suspardė mokyklos direktorių... Vien iš įvykių, kuriuos parodė per televiziją, šį sąrašą galima tęsti be galo, o kiek dar tokių situacijų, kurios buvo nutylėtos? Neseniai teko lankytis mokykloje - pasirodo jas saugo. Norėjau pasakyti „saugo“. Prie durų sėdi tokia moteriškė – kiek paritus, tiek pastačius, apsikrovusi krūva popierių ir stebi įeinančius. Kai aš jau buvau antrame aukšte jinai pradėjo rėkti „ei, kur eini“. Kol jinai būtų atsivilkusi iki manęs, aš bučiau spėjęs įkaltais visą antrą aukštą paimti, žinoma jeigu bučiau buvęs ginkluotas psichopatas... Prieš porą metų Klaipėdoje vietoj kontrolierių autobuso parko vadovybė pasamdė apsaugos firmą. Ši praktika pasiteisino ir visai neseniai ji buvo pritaikyta ir Kaune. Kodėl mokyklos vietoj kažkokios bobutės negalėtų samdyti vieno/dviejų apsauginių?

Kitas dalykas galintis padidinti saugumą mokyklose – stebėjimo kameros. Savaiame suprantama, kad mokyklose yra daug kabinetų, tačiau pradžiai bent jau užtektų jas įrengti koridoriuose ir aplink mokyklos teritoriją.

Kalbant apie stebėjimo kameras, visada kyla klausimas, ar nepažeidžiamas žmogaus privatumas ir orumas. Bet gerbiamieji, ką jūs tokio darote pamokose, kad negalima būtų filmuoti?

Aišku, jūs pasakysite, jog visa tai gražiai skamba teorijoje, bet praktikoje pinigų neužtenka mokyklų remontui, jau nekalbat apie kitus dalykus. Taip, su dabartine švietimo politika taip ir yra. Bet pinigų galima gauti - tiesiog reikia parduoti mokyklas. Aišku, turbūt toks mano sakinyš turėtų daugeliui sukelti pasipiktinimą - to dar netrūko, kad vietoj mokyklų įrengtų maximas. Kai aš mokiausi, tai buvo toks dalykas, kuris vadinosi „darbai“. Kadangi visa aparatūra buvo sena ir vyresnė už pačius darbų mokytojus, o medžiagos išvogtos, tai ten buvo ne pamokos, o jų imitavimas. Vienintelis dalykas, kurį aš išmokau tai gliaudyti saulėgražas. Todėl manau, jog jeigu situacija nepasikeitusi, tai mokinukams labiau apsimoka vietoj tokių pamokų eiti padirbėti į maximas. Mokinukams gerai – įgys praktinių žinių, kurias galbūt kam nors teks ateityje pritaikyti praktikoje, maximai geri – nemokama darbo jėga...

Iš tiesų mano pasiūlymas turėjo būti netoks.

Kas yra mokykla? Pastatas. O iš ko sudarytas pastatas? Iš sienų. Taigi, parduokim mokyklos sienas reklamoms. Galbūt reklamuoti alų ant mokyklos sienų būtų amoralu ir neetiška, bet juk yra daugybė kitų produktų. Tuo labiau, kad sienos gali būti išpašytos reklamomis ir pastato viduje ir išorėje. Viduje, tarkim, būtų galima reklamuoti „kinder siurprizą“, o lauke kokius nors „Honda“ automobilius. Kodėl kas nors norėtų reklamuotis? Visų pirma, vaikai lankantys mokyklą – tai auganti nauja vartotojų karta, kodėl gi jų neprisijaukinus iš anksto? Be to kas gi kitas jeigu ne penktokas verčia savo mamą pirkti mano jau minėtus „kinder siurprizus“? Antra priežastis - daugelis mokyklų, kuriose man teko lanktis yra prie judrių miesto gatvių, o kur gi dar kabinti reklamą, jeigu ne prie judrios gatvės?

Taigi, yra idėja, yra būdas gauti pinigų, reikia tik noro.

10 patarimų sėkmei pakinkyti

Pagaliau baigiau sesija! Ne tik baigiau, bet baigiau tik devynetas ir dešimtais, pasigirsiu, tai geriausias rezultatas per visą mano mokymosi universitete istoriją. Netverdamaus džiaugsmu, norėčiau pasidalinti sėkmingo mokymosi paslaptimis.

1. Pasirinkti teisingą mokymosi būdą. Jeigu pastebėjote, vienus dalykus atsimenate geriau, kitus blogiau. Pavyzdžiui, aš žymiai geriau atsimenu dalykus, jeigu paskaitoje ne tik sėdėjau, bet ir konspektavau, o blogiausia, kai reikia išmolti teorija, kurios per paskaitas negirdėjau.

Kuriuos dalykus jūs atsimenate geriau priklauso nuo jų pateikimo būdų ir nuo jūsų pačių - kokių būdų pateikta medžiaga jūs geriausiai atsimenate. Yra tris variantai: vaizdinis pateikimas (65% žmonių, geriausiai atsimena medžiagą pateikta tekstu, piešiniais ir t.t.), garsinis pateikimas (30% žmonių geriausiai atsimena medžiagą, kuri buvo perskaityta garsiai), praktinis pateikimas (5% žmonių geriausiai atsimena medžiagą, kuri pateikta praktiškai pvz. sprendžiant uždavinius). Suraskit būdą kuris tinka jums labiausiai ir naudokit jį.

2. Planuoti mokymosi laiką. Aš pastebėjau, jog man žymiai geriau sekasi, jeigu šešias dienas skiriu po viena valanda mokymuisi, nei, kad vieną dieną šešias valandas. Kodėl? Paaiškinimas labai paprastas - nuovargis. Žmogus negali išlaikyti ilgai koncentracijos ties vienu dalyku (todėl pamokos mokykloje trunka tik 45 min.). Be to, ilgas koncentracijos išlaikymas skatina įtampą, o įtampa - nuovargį. Taip pat jus nuolat blaško aplinka. Jeigu jau esate pasiryžę viską išmolti per vieną dieną, tai bent jau darykit kas valandą nemažesnes nei 15 minučių pertraukas, o dar geriau ilgesnes.

3. Geras miegas. Geras miegas prieš egzaminą, manyčiau, irgi yra dalis įvertinimo. Žmonės be maisto gali išgyventi ilgiau nei be miego. Nesuprantu, tų kurie sėdi paskutinę naktį ir bando iškalti, po to neišsimiegoję eina į egzaminą. Ne laikas šunis lakinti, kai reikia medžioti. Aišku, jeigu mokymasis paskutinę naktį atitinka jūsų punktą nr. 1. Tai į šį galit nekreipti dėmesio, bet aš neabejoju, jog pabandę surastumėt efektyvesnį mokymosi būdą. Jūs tikrai niekada neužmigot per egzaminą?

Dar viena pastaba dėl gero miego. Nerekomenduoju prieš egzaminą eiti miegoti anksčiau nei jūs esate įpratę. Kas iš to jeigu jūs atsigulsit, bet negalėsit užmigti ir vartysitės lovoje? Dar sau nemigą įkalbėsit.

4. Pasitikėjimas savimi. Šį punktą dar būtų galima pavadinti 4.a Nesinervink. Yra žmonių, kurie iš prigimties yra nedrašūs, kitiems gi pasitikėjimas ateina su žiniomis (Kuo ilgiau mokini, tuo labiau esi tikras, jog atsimeni teisingai). Visiškai nesvarbu kaip jūs tą pasitikėjimą pasiekėte, svarbu, jog jis yra. Kodėl? Įsivaizduokit, kad egzaminas žodžiu. Prieš mane atsakinėjęs studentas kažką burbleno tylių drebančiu balsu ir dėstytojas jam pasakė "nesikankink, matau, jog nemoki". Ar jūs norėtumėte išgirsti tokius žodžius?

Aišku, jūs galite sakyti, jog egzaminai žodžiu vyksta nedažnai. Taip, bet tai nereiškia, jog dėl to reikia mažiau pasitikėti savimi. Egzamino metu, man intuicija pašnibždėjo teisingą atsakymą į vieną klausimą, bet aš nepatikėjau, juk intuicija taip dažnai apgauna, o nesąmonių prirašyti nesinorėjo. Taigi aš gavau 9, o juk galėjau gauti 10.

5. Vidinė ramybė. Šis punktas būtų 4.b Nesinervink. Neįsivaizduoju, kaip galima pasiekti vidinę ramybę be pasitikėjimo savimi.

Girdėjęt pasakymą - tylą, prieš audrą? Tai jūsų būseną prieš egzaminą.

Labiausiai erzina, kai ateini iki egzamino likus 10 minučių, o ten sėdi krūva mozachistų (žmogus, kuris patiria malonumą save kankindamas) ir skaito teoriją, mano, kad dar kažką išmoks. Dar sunkiau išlaikyti vidinę ramybę, kai aplinkui visi sako: "Aš nieko neatsimenu". Tada pradedi kuistis savo atmintyje ir paaiškėja, jog ir tu nieko neatsimeni.

Aš labai nemėgstu egzaminų, kurie vyksta po pietų. Jeigu tai būna rytinis egzaminas, tai atsikeli, papusryčiauji ir bėgi į egzaminą, nėra laiko nervintis. O, jeigu po pietinis, tai atsikeli, pavalgai, pavaikštai iš kampo į kampą, tada pradedi galvoti, gal reiktų pasimokyti, gal aš dar kažko nemoku? Pradedi nervintis...

Vidinė ramybė dar svarbu, todėl, kad nervinimas turi vieną nelabai malonų šalutinį poveikį. Kalbat abstrakčiai, tai motinos gamtos šauksmas pasimelsti. O, jeigu rėžtumėme taip jau muzikiškai, tai myžti norisi. Na, o patys puikiai žinot, kai šlapimas spaudžia smegenis, nieko doro parašyti neišeis.

6. Sotus pilvas. Kai kurie žmonės teigia, jog žymiai geriau galvojasi, kai skrandis yra tuščias, nes tada kūnas nėra nukreiptas į maisto įsisavinimo procesą. Aš su tuo nesutinku. Kaip galima kažką sugalvoti, kai jūsų pilvas groja streiko maršus? Iš tikrųjų viskas priklauso nuo jūsų religinių įsitikinimų. Kalbant labiau moksliskai, tai psichologinis veiksnys, jūs valgysite ar ne. Tačiau jei jūs nevalgysite prieš kiekvieną stresinę situaciją, tai iš jūsų greitai liks tik griaučiai.

7. Geras vakaras. Aš jau minėjau, kad nesu šalininkas tų kurie viską ruošiasi iš moki per paskutinę naktį. Dar daugiau, paskutinį vakarą aš linkęs nesimokinti, bet skaityti anekdotus, varytyti komiksus ar žiūrėti komedijas. Kodėl? Viskas labai parasta, po gero vakaro, seka geras miegas, geras miegas įtakoja vidinę ramybę ir pasitikėjimą savimi.

8. Nepersimokykite. Šį įvykį, manyčiau įtakoja keletas veiksnių. Pirma, reikia planuoti savo mokymosi procesą, antra, nepasitikėjimas savimi - "aš dar nemoku sėsiu dar truputi pasimokyti". Galiausiai nepasitikėjimas savimi paėm viršų ir jūsų smegenyse užsifiksuoja didžiulis užrašas raudonomis neoninėmis raidėmis "AŠ NEMOKU". Kai pradėdate mokyti, niekada, niekada nesakykite: "šito išmokyti nesugebėsiu". Ir nepamiškite, kas per daug, tas nesveika!

Kaip matot aš skaičiuoti nemoku, tai irgi būdas gauti geresnį pažymį, nebent jūsų laikomas egzaminas yra matematika. Kartais dėstytojas prašo įvertinti save. Neapsigaukite žymiai geriau atimti iš 10 nei pridėti prie nulio. Pvz. tarkim aš kažkurią klausimo dalį atsakiau nevisai teisingai tai tuomet atimkim iš 10 pusią balo. Gerai pagalvojus net ir 0,25 yra didelis pažymys, gal pavysk suderėti, jog atimsim tik 0,25 ? Tačiau jeigu jūs pasakysit: "taip aš dariau pora klaidų rašykite man 7", jūs pats save ir pakarsit. Dėstytojas tikrai nedrįs prieštarauti, nebent manys, jog jūs įvertinote save per gerai.

Sėkmės moksluose. Ir pabaigai linksmesnė istorija. Kartą man išėjo lygiai 9,5 ir dėstytojas pasakė "Parašysiu tiek kiek nori, rinkis". Iš karto kyla klausimai: ar norit gauti 10 reikės atsakyti į teorinį klausimą, kurio aš, aišku, nežinau? Jeigu, taip tai kam kankintis? Jeigu neatsakysiu, ar dėlto nenukentės mano pažymys dar labiau? Ar aš tikrai vertas 10 gal man užteks 9? Aš jau pasirinkau, o ką pasirinktumėte jūs?

Patarimai kaip parengti gerą pristatymą konferencijoje.

Man nekartą teko stebėti kitų pristatymus, bei juos daryti pačiam. Šiandien nusprendžiau apibendrinti visas savo žinias vienoje vietoje ir pasidalinti su jumis.

1. Gera pradžia - pusė darbo. Pats sunkiausias dalykas yra gerai pradėti. Kaip tai padaryti? [„KTU karjeros dienos“](#) renginys skirtas įmonėms save pristatyti studentams, pasieškoti naujų darbuotojų. Norėčiau jums papasakoti kaip savo prisistatymą pradėjo „Sekasoft“ direktorius. Pirmiausiai jis paklausė studentų: „Kiek iš jūsų norite dirbti?“ Tokiam klausimui studentai negalėjo likti abejingi ir pakilo rankų miškas. Tuomet jis uždavė antrą klausimą: „Kiek iš jūsų tiksliai žino ką nori dirbti?“ Atvirai sakant, žinančių ko nori buvo labai nedaug, bet tai nesvarbu, jis jau sugebėjo užkariauti studentų dėmesį. Tai buvo vienas iš dviejų pačių geriausių pristatymų, kuriuos vis dar prisimenu nuo renginio daugiau metams laiko (šiomet nebuvo). Antrasis geras pristatymas buvo „Sonex“ direktoriaus. Jis savo pasakojimą pradėjo žodžiais: „Atsimenu prieš keletą metų ir aš sėdėjau šitoje auditorijoje, ir mokiausi fiziką...“ Šiais žodžiais, direktorius parodė, kad jam artima studentų dalia, kad jis yra toks pats kaip ir jie, o ne kažkoks didelės firmos vadovas.

Taigi pirmas būdas gerai galima pradėti kalba yra - užduodant klausimą, kuris sudomintų visus klausytojus. Antras – parodyti, kad jūs esate toks pats kaip jie, ir visai nesvarbu, jog jūs stovite prieš juos. Jūs esate vienas iš jų.

Dar pridėsiu trečią būdą. Galima pradėti nuo kokio nors anekdoto ar šiaip linksmos istorijos. Ypač, jeigu jūsų pristatymas kur nors viduryje, žmonės jau bus pavargę ilgai klausyti kitus, todėl reikia istorijos, kuri padėtų jiems atsipalaiduoti ir pamiršti nuovargį.

2. Senis šaltis ateina jums išėjus. Nedalinkite jokių lankstinukų, jokių dovanų prieš savo pristatymą. Ne kartą taip sakiau, bet vis tiek vieną kartą patikrinau savo kailiu. Jeigu jūs išdalinsite lankstinukus, tai niekas jūsų neklausys, nes visiems bus įdomūs tie spalvoti paveikslukai jūsų lankstinuke, neduok Dieve, ten dar bus kokios nors jūsų nuotraukos Palangoje, tuomet jūsų tikrai niekas negirdės.

Na, bent jau tušinukus tikrai galima padalinti? Ne. Prieš vieną pristatymą, žmogus padalino tušinukus su savo firmos simbolika. Paimkite į rankas tušinuką (tikiuosi pas jus tušinukas toks pat kaip pas mane), įjunkite, išjunkite, įjunkite, išjunkite... Girdite spragtelėjimą? Norėtumėte iš girsti 100 tušinukų spragtelėjimą vienoje vietoje? Kai kam tai pavyko ir jis tuo neapsidžiaugė. Grįžtu prie to žmogaus, padalinęs tušinukus jis pradėjo savo pranešimą. Jo pranešimas buvo toks nuobodus, kad po poros minučių vienas klausytojas, pradėjo žaisti su savo tušinuku, po penkių minučių jį palaikė visa salė. Dar po poros minučių neapsikentęs to triukšmo pranešėjas nutraukė savo pasakojimą ir išėjo. Jokių dovanų, kol nebaigėte skaityti savo pranešimo.

3. Nebūkite sprinteris. Tikiuosi visi žinote, kas yra sprinteris – žmogus per rekordišką laiką, nubėgantis nedidelius atstumus. Jeigu jūsų tikslas perskaityti pranešimą ir dingti kuo greičiau, tai kokio velnio jūs jį išviso skaitote? Jūs kankinate save ir klausytojus. Kas iš to jeigu jūs visą pranešimą atpilsite kaip žirnius į sieną viršgarsiniu greičiu?

Kalbėdami keiskite kalbėjimo tempą, darykite pauzes, prie tų vietų kurias norėtumėte, kad klausytojai įsimintų. Taip pat nepamirškite keisti ir balso tembro, niekas neįvaro žmogui tiek nuobodulio ir mieguistumo, kaip monotoniškas kalbėjimas. Vidury pasakojimo įterpkite anekdotus arba trumpas gyvenimiškas istorijas iš savo patirties, parodykite, jog esate toks pats žmogus kaip ir jūsų klausytojai.

4. Bendraukite su publika. Atsimenu per vieną pristatymą aš pastebėjau, kad du žiūrovai, vietoj to, kad klausytų manęs kalbasi tarpusavyje. Aš išsiveidžiau. Ką daryti tokioje situacijoje? Užduokite, klausimą, bet kokį, galite pavyzdžiui paklausti koks Petro vardas. Klausimas neturi reikšmės, tačiau jūsų parodytas dėmesys klausytojams jos turi. Aš būtent taip ir pasielgiau toje situacijoje. Po pristatymo abu žmonės priėjo prie manęs ir padėkojo už patį nuostabiausią pasakojimą, kokį jie girdėjo per visą dieną.

5. Nesikeikite. Aišku, niekas nesikeikia per pristatymus. Tačiau aš omeny turiu kitus keiksmažodžius – techninį žargoną, tarptautinius žodžius. Aš suprantu, kad kiekvieną dieną, savo aplinkoje jūs vartojate tuos žodžius ir jums atrodo viskas aišku, tačiau nereikia manyti, jog visi yra lygiai tiek pat pažengę kiek ir jūs, net jeigu jie dirba toje pačioje srityje, galbūt jie tik naujokai. Kalbėkite paprastais žodžiais, kad paskui nekiltų dviprasmybių.

6. Jūs esate pats svarbiausias. Jeigu ne jūs, tai kas? Tiesiog noriu pasakyti, jog prieš pradėdant pristatymą, ypač jeigu jūs esate pirmas, nepabijokite paprašyti visų išsijungti mobiliuosius telefonus. Jeigu jie čia atėjo, vadinasi jiems tai svarbu, o kas gi kitas gali būti dar svarbiau nei jūsų pristatymas?

7. Taupykite laiką. Žinokite, kiek laiko jums duota ir tilpkite į jį. Per trumpų pristatymų niekada nebūna, būna tik per ilgi ir nuobodūs. Geriau trumpesnis ir įdomus.

8. Gerbkite klausytojus. Jeigu pristatymo metu jums reikia ką nors demonstruoti kompiuteryje, arba parodyti patį pristatomą daiktą, niekada, niekada neatsukite užpakalio klausytojams. Jie čia atėjo ne to, tikrai. Jeigu negalite visuomet stovėti priekiu, tai stovėkite šonu, susiraskite tokią poziciją, kad jums būtų patogiau demonstruoti, tačiau veidas kiek galima daugiau būtų atsuktas į klausytojus. Juk atėjote pasikalbėti su jais, o ne su kompiuteriu.

9. Neskaitykite. Niekada neskaitykite viso pranešimo nuo popieriaus, jeigu įmanoma iš viso neskaitykite. Aš suprantu, jog, tarkim, kokius nors skaičius reikia pasakyti tiksliai, tačiau visą jūsų kalbą nėra tik skaičiai. Nebūtina iškalti visos kalbos mintinai improvizuokite truputį. Taip pat būtų gerai, jeigu nepasakotumėte lygiai to pačio, kas yra jūsų lankstinukuose, kataloguose ar kitoje viešai prieinamoje informacijoje, labai tikėtina, kad jiems tai jau bus žinoma ir klausyti vėl tą patį neįdomu. Suraskite, ką nors naujo. Tikiuosi šie keli patarimai jums padės, surengti gerus pristatymus ir taip pagerinti savo bei firmos įvaizdį. Net jeigu abejojate kai kuriais mano patarimais, tikrai nesiūlau, daryti taip kaip aš - patikrinti jų teisingumo asmeniškai.

Gera būti informatiku...

O taip! Gera būti informatiku.

Mane labai nustebino kai sužinojau, kad chemikai špargalkės vis dar daro... nedaro, o rašo rankomis ant languotų lapų... Ranka rašyta špargalkė! Juk tai nuostabu, kiek laiko paruošti tokiam džiaugsmui reikia... Informatikas to nesupras, čia jau nuo pirmo kurso visos špargalkės būna paruoštos Word'e ir atspausdintos 4 šriftu. Juk darant špargalkes svarbiausia nepamiršti atspausdinti ar bent jau nusiųsti kopija draugams. Na, blogiausiu atveju, vietoje, universitete galima atsišviesti.

Gera būti informatiku.

Mane dar labiau nustebino dizainerių reakcija, kai jie pamatė, kad mano draugas gavo nufotografuotą semestro tvarkaraštį. Pasirodo, jie šiais technologijos laikais, vis dar stovi gerą pusvalandį ir nusirašinėja tvarkaraštį ranka. Kai nusirašo sau, tai kaip čia nepadarius gero darbo ir nenurašius tvarkaraščio draugui? Suprantu, nejuokinga. Ot ir ne, po velnių, man labai juokinga. Šiame technologijų amžiuje... Na, gerai sutinku, kad ne kiekvienas žmogus turi fotoaparata, net gi ne kiekvienas informatikas turi fotoaparata, gal tik koks kas antras ar kas trečias... Bet nebūtina turėti skaitmeninį fotoaparata, juk dabar visi turi telefonus, kuriuose tarp daugybės nereikalingų funkcijų yra ir fotografavimas, tai gi kodėl ja nepasinaudojus? Pačiu blogiausiu atveju visada galima rasti būdą kaip jį atsišviesti.

Gera būti informatiku.

Ar verta varginti savo ranką ir užrašinėti tai ką dėstytojas sako per paskaitas? Manau, kad ne. Kam to gali reikėti? Jeigu dėstytojas protingas ir šiuolaikiškas, savo dalyko medžiagą jis sudės į internetą. Jeigu nenori dėti į internetą, bet vis dėlto yra draugiškas, leis atsišviesti. Na, o jeigu jis primygtinai nori jums diktuoti tada į pagalbą ateina dar vienas technologijos stebuklas – diktofonas. Aišku, diktofonas gali įrašyti tik balsą ir negali fiksuoti to kas nupiešta ant lentos, bet tam yra mano jau anksčiau minėtas fotoaparatas.

Ir paskutinis klausimas: ar verta pirkti knygas? Kam jas pirkti jeigu galima atsišviesti? Tiesa pasakius, visos knygos švietimas yra bangesnis nei pirkimas, taigi, šviesti apsimoka tik kai reikia vieno skyriaus iš knygos. Tačiau kam šviesti jeigu galima nuskenuoti? O nuskenuota iškarto spausdinti špargalkių formatu? O taip, gera būti informatiku!

Taigi apibendrinant, šiuolaikiniam studentui reikia: kompiuterio (nešiojamas gali suteikti privalumų naudojant pagal paskirtį), spausdintuvo (neprivaloma, bet išsiversti gana sunku), skenerio (neprivaloma,

tikrai galima gyventi ir be jo), fotoaparato ir diktofono (nepabandžius sunku suprasti, kokie tie du dalykai yra naudingi).

Gerų (jau prasidėjusių) mokslo metų ir trumpos sesijos!

Kam reikalingas diplomas?

Labai dažnai, kai klausiama, kodėl studijuoji, atsakoma dėl diplomo. Šiandien kažkaip kilo klausimas kam reikalingas tas diplomas?

Karo metais vienas profesorius sukūrė intelekto testą ir nusprendė jį pritaikyti lakūnų atrinkimui. Taigi karo lakūnus (rodos Didžiojoje Britanijoje), atrinkinėjo profesorius ir patyręs generolas. Profesorius atrinkdavo tuos, kurie surinkdavo aukščiausius įvertinimus intelekto teste, tuo tarpu generolas juos iš karto atmesdavo. Kadangi generolo ir profesoriaus nuomonės radikalios skyrėsi, tai profesorius buvo labai nepatenkintas generolo sprendimais ir niekino jį.

Po karo profesorius nusprendė pasižiūrėti į rezultatus ir pastebėjo, kad generolo atrinkti lakūnai žūdavo kelis kartus rečiau nei jo. Tada jis nuėjo pas generolą išsiaiškinti kokia jo atrankos paslaptis. Ir generolas pasakė, kad atrankos metų jis užduodavo vieną klausimą: „Ką darytum skrydžio, jei metų lėktuvą atakuotų raketomis nuo žemės?“ Pagal vadovėlį, atsakymas buvo - reikia kilti aukštyn. Būtent taip atsakusių žmonių generolas ir neimdavo. Visa bėda ta, kad tuos pačius vadovėlius skaitė ir vokiečiai... Jie skirdavo aukščiau virš debesų ir numušinėdavo kylančius lėktuvus.

Žmonės su aukštu intelekto rodikliu gerai išmoksta vadovėlines tiesas ir jas linkę taikyti gyvenime, tačiau jiems iškyla problemos, kai reikia improvizuoti. Taigi, ko vertas diplomas kuriame vieni dešimtukai? Nežinau, spręskite patys. Kita vertus aš nenoriu pasakyti, kad jeigu pas jus vieni penketai, tai jus gerai improvizuojate, nes jeigu tai būtų tiesa, tai jūsų pažymiai būtų tikrai geresni.

Jeigu paskaitytume milijonierių biografijas pastebėtume, kad dauguma jų patys iškrito arba netgi buvo išmesti iš universiteto. Paimkim mano mėgstamiausius pavyzdžius [Bill Gates](#) ir [Steve Jobs](#) Pirmasis metų universitetą trečiais metais, o antrasis viso labo sugebėjo ten ištvirti tik metus. Kol kiti kala milijonus, mes brūžiniame universitetų suolus. Kodėl? Todėl, kad mes prakeikti mokslui ir nesugebam pasitelkti fantazijos? Kaip pasitelkti tai ko neturi? Būtinai, tik kalti, kalti, kalti... Galbūt aš klystu, galbūt jūs turite fantaziją, galbūt jūs busite milijonieriais. Bet reikia nuo kažko pradėti, mes kas rytą keliamės, einame į tą nuobodų universitetą, ieškome darbo...

Ir vis tik ieškant darbo daugelyje firmų prašo aukštojo mokslo diplomo. Kodėl? Negi jiems reikia kalikų be fantazijos, kurie mokosi tik dešimtukais? Greičiausiai ne (nors galbūt kai kam taip). Prisipažinkit, juk kiekvienas atsiskaitymas sukelia stresą, o sesiją, kur per porą savaitių reikia iš eilės išlaikyti keletą atsiskaitymų, tai tikras streso maratonas. Taigi darbdaviams nusišvilpti, ant to jūs didelis mokslukas ar ne, visi senai žino, kad universitetas neruošia tokių žmonių, kurių reikia verslui. Diplomas tai įrodymas, kad sugebate įveikti stresinę situaciją, kad mokate planuoti savo darbus ir tą planą įgyvendinti. Vėliau gyvenime nebebus sesijos savaitių, bet nuo nuolat reikės planuoti savo darbus ir laiku juos įgyvendinti. Kartas nuo karto teks susidoroti su stresu, darbdavys priimdamas naują žmogų, nori būti tikras, kad jis sugebės susidoroti su iškilusiomis problemomis, o nepalūš kaip drebulė pirmam stipresniam vėjui papūtus.

Svarbiausia ne pažymys ir ne diplomas, geriau lavinkite fantaziją, improvizuokit.

Pawka

Kalbant apie asmenybes, yra ir kitų pavyzdžių. Pvz Jeff Bezos. Mokykloje ir universitete buvo geriausiai besimokantis. Paskui įkūrė Amazon.com ir yra vienas turtingiausių pasaulio žmonių. Taip, kad ne visada aukšti balai reiškia "kalimą".

Blogio šaltinis

Blogio šaltinis – tėvai

Šią seriją norėjau pradėti nuo pasakojimo apie mokyklą, tačiau pagalvojęs supratau, kad atėję į darželį vaikai jau turi savo nuomonę. Darželyje paklausus vaikų ko jie nori būti užaugę, jie jau žino. Antanukas užaugęs norėtų būti statybininku, Onutė – siuvėja, Jonukas – bomžu...

Po didelės traumos – gimimo (jeigu tai malonumas, tai kodėl nei vienas neatsimena?), vaikas iš mažos uždaros erdvės patenka į didžiulę.. beribę... Pirmoji klaida, kurią padaro tėvai – tai vaiko kambarys. Jūs tikrai manote, kad mažas net metų neturintis pyplys džiaugiasi turėdamas savo kambarį?

Turbūt visi žino posakį „miega kaip kūdikis“. Aš nenorėčiau taip miegoti. Kažkodėl visi įsivaizduoja, kad tas posakis turėtų reikšti ramų miega, bet juk iš tiesų taip nėra, kūdikiai nemiega ramiai. Miegas tai tik stresinė reakcija į siaubą. Norėdamas nematyti pavojaus strutis kišą galvą į smėlį, vaikas irgi elgiasi panašiai, jis stengiasi užmigti, kad nematytų tos beribės erdvės. Vis kas ko kūdikis trokšta, tai jausti motinos šilumą. Pažiūrėkime į gyvūnus nei katės, nei šunys nesitraukia nuo savo vaikų nė per žingsnį, o kai kas nors nori jos vaikus paimti į tą žiūrį labai nedraugiškai. Tačiau žmonės kažkodėl savo vaikus paguldo lovytėje dideliame nuosavame kambaryje...

Vaikas auga, jis dar nemoka kalbėti, tačiau jis supranta kas vyksta aplinkui ir mokosi. Kas būtų jeigu tėvai pakeltų ginčą vaiko akivaizdoje? Čia prisimenu vieną pasaką iš vaikystės. Tėvai žiema pasikinę arklus išvežė senelius į mišką. Grįžę žiūrį - vaikas tampo rogutes, ir klausia jo: „ką tu čia darai?“ o vaikas paaiškina, kad treniruojasi ir kai tėvai pasens juos išves į mišką. Moralas turbūt aiškus, net jeigu vaikas ir nemoka kalbėti, jis viską dedasi sau į galvą ir suaugęs taip jis gali elgtis su savo tėvais, bet blogiausia jeigu tai atsisuks prieš jo vaikus.

Vaikas jau moka kalbėti, tačiau pasaulio jis nepažysta ir tenka remtis tuo ką sako tėvai, tačiau ar visuomet tėvai būna teisūs? Pažystu šešių metų vaiką, kuris nevieną vyresni aplenktų rungyje „kas greičiau išgers bokalą alaus“. Taigi kokias ateitis laukia tokio vaiko?

Pasidairykime aplinkui, kiek daug šeimų gyvena išsiskybę ir pasidalinę vaikus. Įsivaizduokit, kad vienišas tėvas augina mergaitę ir ką jis gali papasakoti apie moterų pasaulį? O jeigu vieniša moteris augina berniuką? Kas su juo loš krepšinį, kas važiuos žvejoti, kas padės sukalti inkiliuką?

Nenoriu pasakyti, kad visi tėvai yra blogi, tačiau mes suaugusieji labai dažnai nepagalvojame ką sakom vaikams. Kažkur skaičiau (kai noriu pasirodyti rimtas ir solidus visą laiką užmirštu svarbiausius dalykus) teiginį, jog žmogaus charakteris, elgesys ir kitos savybės kurios lemia sprendimus ir žmogaus ateitį susiformuoja iki septinių metų. Taigi, gaunasi kad tėvai labai įtakoja savo vaikų gyvenimą.

Vaikai idealizuoja pasaulį, kuria svajones, tačiau labai dažnai tėvai pasirėmę savo patirtimi jas griaua sako, kad tai neįmanoma. Kažkada aš buvau užsirašęs į jaunųjų žurnalistų būrelį, bet kai tėvai pareiškė, jog aš nemoku rašyti. Kas žino galbūt dabar būčiau garsus žurnalistas? Nepagalvokit - nesiskundžiu.

Tiesiog kartais tėvai elgiasi tikrai neapgalvotai.

Grįžkim nuo to ko pradėjom t.y. prie Jonuko. Jeigu vaikas šeimoje buvo nepageidaujamas, tai jis kas diena girdės piktus tėvų niurnėjimus, jam kasdiena sakys jis nevykėlis, kad jis nieko negali pasiekti ateityje. Kas kuo taps toks žmogus užaugęs?

Blogio šaltinis – Mokykla

Kaip jau supratote praleidžiu darželį. Tai darau dėl kelių priežasčių: pirma – nevisi vaikai lanko darželius, antra – tai ta pati mokykla tik kitas pavadinimas ir pastatas.

Atėjęs į mokyklą vaikas patenka į visiškai naują aplinką, čia jam reikia susipažinti su kitais bendraamžiais. O kas jeigu vaikas nepritaps? Kartais klasėse pasitaiko atstumtųjų, bet taip būti neturėtų. Įdomiausia jog, jeigu vienoje mokykloje vaikas būna atstumtasis tai perėjęs į kitą jis gali tapti lyderiu.

Atstumtasis vaikas mokykloje neturi draugų, būna vienas, jis neišmoksta bendrauti. O kas gali pasakyti, jog šiais laikais bendrauti nėra svarbu?

Antroji problema – tai mokytojo požiūris į mokinį. Jeigu mokytojui vaikas nepatinka tai ką daryti tuomet? Sakykim, kad vaikas dar tik pradinukas, dar tik mokosi skaityti ir mokytojas visiems girdint pareiškia, jog jis yra kvailys. Po to tą patį pasako tėvams. Ką daryti vaikui? Pirmiausia, be abejo vaikui labai svarbus tėvų palaikymas, o jeigu [jo nėra](#)?

Kitas dalykas, tai visai logiška manyti, jog niekas nenorėtų būti išvadintas kvailiu, taigi vaikas pabandys kažkaip nesutikti su šiuo teiginiu, jam pasipriešinti. Tačiau kaip gali pasipriešinti mažas vaikas dideliame baubui? Pagalvokit patys, ką darydavote kai nebelikdavo jokių variantų. Vienas variantas lieka visada – tylusis protestas. Tokiu atveju vaikas nieko nesako, tačiau būtinai nedaro taip kaip liepia mokytojas. Prisipažinkit, jog ir patys kartais taip elgdavotės, galbūt ne tokioje situacijoje, ne tokiomis aplinkybėmis. Visai kitaip elgtųsi sakykim koks nors dešimtokas ar vyresnis. Toks pilietis jau moka nevieną užsienietišką, be abejo, necenzūrinį žodį, kuriuo gali išvadinti savo mokytoją. Aišku ir mokytojas skolingas neliktų, ir jau ne pastabas rašytų, bet greičiausia mažintų pažymius.

Tiek vienu, tiek kitu atveju pasirodo, kad vaikas yra blogas, jis tarsi atsiduria už įstatymo ribų. Tačiau, man kažkodėl neteko girdėti nei vieno oficialaus atvejo, kai blogu būtų pripažintas mokytojas.

Ne kartą teko girdėti istorija, kai mokytojas pareiškė, jog pakelsiu tau pažymį ir išvesiu šešis, jeigu stosi į profkę. Ką daryti tokiu atveju? Juk tai akivaizdus spaudimas.

Lietuva neturtinga šalis ir vaikai negali turėti po dvi knygas – vienas namuose, o kitas mokykloje. O juk būtų tikrai neblogai ar ne? Nereiktų tampyti didelių kuprinių. Neiškryptų vaikų stuburas. Kiekvienam mokytojui rūpi tik, jo dalykas ir jeigu bandai daryti kompromisą - neštis nevisas knygas, tai mokytojas, tuoj pat tave apšauks, arba net išvays iš klasės.

Tęsiant temą, dėl to kad kiekvienam mokytojui rūpi tik jo dalykas, pažiūrėkim kiek namų darbų reikia padaryti. Kiekvienas mokytojas užduoda tiek, kad rodos, prie jo vieno galėtum sėdėti visą dieną. O kada vaikams džiaugtis gyvenimu ir jaunyste? Jeigu seniai pirdžiai nesidžiaugia tai ir kitiems nereikia?

Viena iš įdomesnių praktikų mano laikais buvo užklausinis skaitymas, nežinau ar jina dar taikoma kur nors, bet mano laikais per trimestrą reikėjo perskaityti 10 knygų. Iš vienos pusės mes buvom priverti išmokti skaityti, tačiau iš kitos... kas galėtų pasakyti, jog tai ne akių gadinimas? Aišku, jeigu skaityti tokias knygas kaip „Du gaideliai“, tai didelės problemos nesusidaro, bet jeigu paėmus kokia rimtesnę nuo 100 puslapių ir daugiau... Daugoka ane? Prisipažinsiu, kad tada niekaip nesugebėdavau perskaityti tiek rimtų knygų.

Be mokinių tarpusavio problemų, ir mokinių ir mokytojų santykių yra ir dar vienas „didžiulis džiaugsmas“ – taip, tai baigiamieji egzaminai. Nervų tampymu kitaip ir nepavadinčiau. Aukšti valdžios vyrai nusprendė, jog nervų sugadinta būtų mažiau, jeigu egzaminai vyktų dažniau... Todėl nutarė, kad reiktų juos laikyti po ketvirtos, aštuntos, ir dvyliktos klasių. Įdomu kodėl aš abejoju tokio sprendimo efektyvumu?

Iš tiesų pasiūlyti ką nors geresnio sunku, bet galima pabandyti. Visi puikiai žino posakį „ir savo sienos padeda“, tai kam gi tie egzaminų centrai? Kodėl nebūtų galima laikyti mokykloje? Ko dar norėtusi? Kad elgtųsi kaip su žmonėmis. Visos tos kratos, mobiliųjų atėmimas, nepadeda, bet prideda streso. Po to visus suvaro į kokią nors sporto salę, kur taip dušna, kad neįmanoma sėdėti ir prašau spręskit matematinius galvosūkius.

Kol kas tai utopija, bet pabandykit pasvajoti, jog ateinate į patalpą, kurioje egzaminą laiko tik jūsų klasė, patiestas kilimas, minkštos kėdės, kompiuteriai, mineralinio buteliukai. Ir visa tai stovi ir laukia jūsų egzamine. Manau, kad ir nervų mažiau ir rezultatai būtų geresni. O jeigu dar rezultatų nereiktų laukti pora savaičių...

Blogio šaltinis – draugai

Niekaip negalėjau išsirinkti, kuriuo posakiu pradėti šią temą, todėl skelbiu abu: „su kuo su tapsi tu ir pats tapsi“, „pasakyk man, kas tavo draugai ir aš pasakysiu kas tu“. Abu posakiai yra teisingi ir parodo kokie svarbus draugai yra mūsų gyvenime.

Draugai, manyčiau, antrasis pagal svarbumą, po tėvų, labiausiai įtakojantis mūsų gyvenimą dalykas. Priešingai nei mokykla, kurios įtaka mes stengiamės atmesti, ir kuri gali mus sužlugdyti, draugai reikalingi tam, jog mus išaukštintų, nors tai nereiškia, kad jie bus tik teigiami herojai.

Iš kur atsiranda draugai? Na, neveltui šią temą pasirinkau po mokyklos, juk draugus mes susirandame tik vaikystėje, jaunystėje, nes po to prasideda darbas, atsiranda šeima ir jie užima visą mūsų dėmesį, nebelieka laiko draugams. Paprastai draugais tampa kaimynystėje gyventis vaikai, su kuriais mes iš pradžių einame žaisti smėlio dėžėje, vėliau krepšinių, futbolą ar kokius kitus žaidimus. Draugais tai pat tampa mus klasiokai, o vėliau jau universitete, jais gali tapti ir mūsų grupiokai.

Pirmieji mūsų draugai – penkiamečiai vaikai dar nedaro didelės įtakos mūsų gyvenimui, nes manyčiau, jog tokio amžiaus piliečiai vis dar mąsto daugiau spontaniškai nei sąmoningai. Tokie globalus klausimai kaip: „kas bus mūsų vadas?“, „ką mes darysim?“ (o darysim tą ką vadas pasakys) išskyla pora metų vėliau. Tokiame amžiuje, vaikai te nori turėti, tokį patį arba geresnį žaislą nei jų draugai. Taigi, pirmasis gyvenimo periodas priklauso tik nuo tėvų. Tačiau vaikai auga, tėvų autoritetas mažėja, o draugų didėja. Sakoma, kad mes negalime pasirinkti tėvų, bet galime pasirinkti draugus. Čia teoriškai. Ta proga norėčiau papasakoti vieną anekdotą. *„Petriuk, kodėl tu draugauji su tokiais blogais vaikais kaip Tomas ir Marius, o nedraugauji su gerais kaip Aurimas ir Darius?“* „Aš norėčiau, bet Aurimo ir Dariaus tėvai neleidžia jiems su manim draugauti“ Ar tai reiškia, kad tėvai parenka mums draugus? Ne, tiesiog kartais jie mus stengiasi apsaugoti.

Bet užteks tų lyrinių išvedžiojimų eikim prie reikalo. Kaip jau minėjau ilgainiui tėvų įtaka mažėja, o draugų didėja. Kas gi kitas, jeigu nedraugai pasiūlo užtraukti pirmą dūmą? Tiesa, remiantis mūsų šalies papročiais, pirma taurelę šešių metų vaikui (kartais ir jaunesniam) pasiūlo vis dar tėvai, atseit paragauk, nors skoni žinosi. Na, o kai skoni jau žinai, draugams pasiūlius taurelę, kodėl gi reiktų atisakyti? Kas po to atremia girta kaip šliurė į duris ir paspaudę skambutį pabėga? Su kuo eini į klubus ir jiems pasakius: „čia pora tablečių, kad atsipalaiduotum“ ar gi galima atsisakyti? Vėliau reikia daugiau. Po to ant prikolo einame visi gąsdinti bobučių. Paskui gąsdinti pasidaro jau nebeprickolas, reikia atimti rankinuką. Tada paaiškėja, kad rankinuke būna pinigų, o kodėl gi nepabandžius dar kartą? Ratas sukasi, kiekvieną dieną mums reikia naujų iššūkių, naujų nuotykių, o kada sustoti? Pabandyti sustoti, draugai sakys nestabdyk, negi esi bailys ir nesugebi pasmaugti bobutės?

Greičiausia viskas yra ne taip ir galbūt nekaip blogai. Tačiau kai esi nevienas, drąsiau, vis tik bandos jausmas. Jeigu visi taip daro, tai negi leisi sau būti baltai varnai. Paimkit bet kuria grupuote, pavyzdžiui pankai: jie rengiasi iššaukiančiai, atrodo iššaukiančiai, jie nori išsiskirti iš minios, bet vienas nuo kito jie visai nesiskiria. Aišku, šiuo atveju, priklausymas bandai gal ir nėra taip blogai, bent jau kol neskriaudi kitų ir nežaloji savęs.

Kartais atrodo, jog vaikai nieko blogo nedaro, tačiau... Kai einu paskui mazgus, kraupstu klausydamas jų kalbų, ne gi ir aš būdamas jų amžiaus taip kalbėjau: tik kas trečias žodis ne keiksmazodis? Taip, jie nori būti suaugusiais, jei suaugusieji taip kalba, tai kodėl jiems negalima? Jeigu bent vieno iš jų tėvas pasako daugiau keiksmazodžių per valandą, nei kitų žodžių, tai vaikas taip kalba su draugais. O kadangi tas vaikas yra krutas, tai jį mėgdžioja visi... Tai tik keiksmazodžiai, bet argi ne nuo to viskas prasideda? Argi ne nuo titulo „madingiausiai rajone besikeikiantis paauglys“?

Taip, aš ironizuoju, bet kai prie manęs priėjo visai pyplys ir pasakė: „gal turi užrūkyt?“, tuomet ironizuoti tikrai nesinori. Aš taip ir nuėjau išsižiojęs nesumetęs, ką tokiam mazgui atsakyti.

Blogio šaltinis – Universitetas

Baigę mokyklą visi skubame stoti į universitetą, deja, vis dar ne dėl žinių troškimo, bet dažniausiai iš reikalo ir dėl tėvų spaudimo.

Atėjus iš mokyklos į universitetą iš karto galima pastebėti vieną teigiama dalyką: pagaliau jus laiko žmonėmis. Niekas nebetujina, dabar visada turite teisę išsakyti savo nuomonę (arba beveik visada...). Bet geri dalykai tuo ir baigiasi.

Pirmasis blogas dalykas tai, kad labai jau dažnai universitetiniai dalykai yra per daug teoriniai ir neturi jokio ryšio su praktika. Koks tikslas užkrauti galvą tuo ko niekada gyvenime nereikės? Ne gana to, kad jie

yra teoriniai, bet dar atsilieka nuo šiuolaikinės realybės keliais dešimtmečiais. Kartais atrodo, kad vienas kitas dalykas, yra sukurtas tik tam, kad būtų už ką dėstytoji mokėti atlyginimą. Bet juokingiausia, jog aukšti universiteto valdžios atstovai, kurie lyg ir turėtų stengtis pateikti geresnę programą studentams, tik guščioja pečiais ir sako: „Taip, mes žinom, bet nieko negalim pakeisti. Negalim taip imti ir atleisti dėstytojo. Negalim panaikinti šito dalyko iš programos, nes reikia derinti viską su švietimo ministerija...“ ir t.t.

Antras blogas dalykas – dėstytojai. Jie ateina, tik tam kad išdėstytų savo dalyką, bet visiškai nesistengia sudominti studentų. Iš patirties galiu pasakyti, kad geriausiai dėsto tie žmonės, kurie praktikoje susidūrė su savo dėstoma sritimi. Tie kurie toje srityje dirbo ir nevienus metus. Kiek tokių yra universitete? Deja, nedaug... Taigi, kas tuomet belieka? Ką daryti, jeigu dėstytojas reikalauja atsakymo žodis į žodį kaip parašyta jo pačio išleistoje knygoje? Aš sutinku, kad skaičiuodamas matricas matematikoje daug interpretacijų nepadarysi. Bet kodėl negalima teorinių klausimų atsakyti savais žodžiais, taip kaip aš juos suprantu? Kodėl aš turiu kalti(daryti špargalkes) viską žodis žodinė?

Trečias blogas dalykas – visur reikia stumti savus. Žinot, universitete yra toks stebuklingas daiktas kaip privalomai „laisvai pasirenkami dalykai“. Jie pateikia sąrašą, aišku, tik to fakulteto, kuriame studijuoji, dėstytojų dėstomais dalykais ir prašom rinktis. O jeigu manęs nedomina nei vienas dalykas iš sąrašo? Iš tiesų studentas gali rinktis iš visų universitete dėstomų pasirenkamų dalykų, teoriškai. Praktiškai, manot, jog taip lengva, pasirinkti dalyką, dėstoma kito fakulteto dėstytojų? Deja... Bet grįžkime prie sąrašo.

Įdomiausia, jog ir tas pateiktas sąrašas nėra geras, dažniausia pusė dalykų nėra dėstomi (ir turbūt niekada nebuvo), bet niekas apie tai neinformuoja studento, o po to kai jau pasirenki, tai turėk bėda...

Universitetas, tai aukštesnis žingsnis gyvenimo link. Kokio gyvenimo? Kai buvome vaikai, darželyje lipdydavome visokius plastelininius gyvūnus. Deja, universitetas neskatina kūrybiškumo. Jo tikslas sukurti vartotojų visuomenę, neveltui dabar einant dirbti pardavėja į saulutę reikia aukštojo išsilavinimo... Gerai, gerai aš ironizuoju. Netikit, kad universitetas neskatina kūrybiškumo? Paprastas pavyzdys, kiek iš tų, kurie studijuoja KTU yra girdėję apie Technoramą – KTU pasiekimų parodą. Tai taip slepiama nuo studentų, kad... Keista, prodekanai vis skundžiasi, kad niekas nenori atstovauti fakultetui. Kandidatus pademonstruoti savo darbus parenka katedrų vedėjai. Neduok Dieve, atsiras koks saviveiklininkas, kuris pats užsimanys sudalyvauti parodoje...

Vat toks tas gyvenimas, vat toks tas universitetas. Vietoj to, kad verstų mus mąstyti, kad žadintų kūrybiškumą, tik moko, jog reikia laikytis kvailų taisyklių ir susitaikyti su padėtimi, vis tiek geriau nebus. Svarbiausia viską iškalsti mintinai!

Narkotikai

Kokius narkotikus duodate savo vaikams?

Šis klausimas skirtas tėvas. Aš jį pakartosiu dar kartą: kokius narkotikus vartoja jūsų vaikas? Matau, kad sakote ne. Ar tikrai ne? Tai gal jūsų vaikas šventasis?

Visai neseniai per Nomados laida buvo parodyta nėščia nepilnametė. Už tai laida nuo televizijos etikos (ar kaip tie baubai vadinasi) sargių gavo baudą. Ne, aš rašydamas nepadariau klaidos ir parašiau taip kaip norėjau - sargių. Sargiai mums asocijuojasi su gumyte... Kur aš lenkių? Aš sutinku, kad televizija dažnai parodo to ko neturėtų, bet pažiūrėkime į šį pavyzdį. Jeigu tie sargiai būtų pamate laidą prieš ją rodant ir uždraudę, kas būtų tuomet? Ar tai reikštų, kad problemos nėra? Deja, deja... Neigimas - pirmoji žmogaus gynybos priemonė. Nenorėjimas matyti realybės, tokios kokia ji yra... Atsimerkit gerbiemieji ir išklauskite tai ką aš noriu pasakyti.

Grįžkim prie narkotikų. Pirmiausia reikia apibrėžti kas yra kas. Narkotikais vadinami dalykai, kurie suteikia mums jėgų, įkvėpia pasitikėjimą savimi, leidžia atsipalaiduoti, mažina stresą ir be abejonės skatina priklausomybę. Pagal šį apibrėžimą jus turbūt sakysit, jog galima įtraukti pusę daiktų, bet

svarbiausia sudėti teisingai akcentus t.y. tas dalykas mums nėra gyvybiškai būtinas, tačiau jį vartojant ilgaiui atsiranda priklausomybė.

Taigi jūsų vaikas eina į klubą? Jūs tikri, kad jis nevartoja? Nelegalus narkotikai: kanapės, ratai, įvairios tabletės ir milteliai. Čia nebūtina daug kalbėti. Visi puikiai žino, kokie baisus tie narkotikai. Sako uždraustas vaisius saldesnis. Blogiausia yra tai, jog juos nesunku gauti bet kuriame klube. Tai yra klubinio gyvenimo dalis. Mane ypač prajuokino vienos klubo vadybininkės pareiškimas, jog jos klube niekas narkotikų nevartoja. Iš karto kyla klausimas, o tas klubas tikrai veikia? Aišku, kad veikia, nes kitaip jam nereiktų vadybininkės, tada kitas klausimas, o tai kaip vadybininkė atlieka darbą, jeigu nė karto nėra buvusi savo klube? Prisimenate, ką aš rašiau apie neigimą įžangoje? Net jeigu klube neįmanoma įsigyti narkotikų, tai jų gausit išėję į kiemą. Kas ieško tas randa, jeigu yra paklausa bus ir pasiūla. Ne man mokyti, mokytus.

Dar vienas klausimas motinoms, jūsų keturiolikmetė duktė eina į klubą, bet neprašo jūsų pinigų? Labai įdomų iš kur tada jų gauna?

Jau matau, dauguma tėvų atsidusta - mano vaikai ne narkomanai. Bet palaukit, kaip jūs matot, tai dar ne straipsnio pabaiga, tai apie ką aš po velnių ten tiek prirašiau? Legalus narkotikai. Jau girdžiu kažkas šaukia, jog tokių nebūna. Tikrai? O tai kam tada reikalingi anoniminių alkoholikų klubai? Gal ten jie susirenka lošti pokerį? Beje, tai irgi galima laikyti narkotiku. Žinot juokinga, tačiau parduotuvėse ir, ypač, kioskuose nepilnamečiai gali nusipirkti bet kokių alkoholinių gėrimų. Ir kas tie visi grasinantys įstatymai? Vieną kioską uždarys atidarys kitą, galbūt netgi toj pačioj vietoj. Aišku, lengva kaltinti pardavėjus, bet pažiūrėkime, kaip elgiamės mes patys? Jeigu pardavėja neparduos, tuomet vaikas parašys gerojo dėdės. Kaip mes galime pasakyti vaikams, jog tai blogai, kaip mes patys geriamo? Išgerti alaus penktadieniais, čia nepripratimas, o tik vyriškas paprotys? Ar tikrai?

Trumpas anekdotas. Aštuonioliktas sūnaus gimtadienis, ta proga tėvas pakelia 100 gramų ir sako: sūnau, pagaliau tu esi didelis ir mes galėsime su tavim kartu išgerti. Sūnus jam atsako: baik, tėvai, vakar mečiau. Čia anekdotas, o kaip būna realiame gyvenime? Dažniausia, ne draugai, o jūs, taip jūs, patys tėvai pirmą kartą pasiūlo paragauti alkoholinių gėrimų. Tu jau didelis sūnau, imk paragausi ir žinok šitas brudas yra Starka. Šioje situacijoje galima įžiūrėti vieną privalumą, jeigu jūsų vaikas gers tik su jumis, jūs bent jau tiksliai žinosit ką ir kiek jis išgėrė. Bet kas gali garantuoti, jog vaikui tai nepatiks ir jis nenorės pavaišinti savo draugų?

Dar blogiau su cigaretėmis, ką gali pasakyti vaikui tėvai, kurie patys rūko? Nerūkyk, nes būsi toks kaip aš? Jeigu gėrimai vartojami "tik švenčių", progomis, tai cigaretės, kasdiena, o jeigu dar tiksliau, tai reiktų sakyti, kas valandą. Jeigu jūsų vaikas išaugo kvėpuodamas nikotiną, tai kaip jį atpratinti nuo to, prie ko jis priprato dar vaikystėje?

Nepripažinti narkotikai. Taip yra dalykų, kurie sukelia priklausomybę ir deja, kažkodėl nėra laikomi narkotikais. Pavyzdžiui kava. Jeigu tai ne narkotikas, tai kodėl jums taip sunku pradėti rytą be puodelio kavos? Jūs sakote, jog kava ne narkotikas, bet vaistas, pakelia kraujospūdį ir gerina savijautą (kaip aš apibrėžiau narkotikus?). Jūs nepatikėsite, nuo kiek ligų padeda marihuana. Aš rimtai, kai kuriose aborigenų gentyse vis dar tikima jos gydomąją gale, ir, matyt, neveltui.

Gerai dabar pakalbėkim kiek rimčiau. Kaip manot jau paminėjau visus narkotikus? Ne, deja.

Jūsų vaikas yra kaip avinėlis, nevartoja anksčiau išvardintų narkotikų? Gal jis sėdi prie kompiuterio ir visą dieną mokosi? Mokosi? Ir jūs tuo tikite? Internetas: kaip kad nelegalūs narkotikai gali būti milteliai ar tabletės ir t.t, taip ir čia yra visokių pagundų ir priklausomybės formų. Visų pirmą bendravimas. Galima bendrauti, įvairiose pokalbių svetainėse, naudoti įvairias pokalbių programas arba tik susirašinėti laiškais. Ši forma yra patraukli tuo, jog lengva paslėpti savo trūkumus ir pasijusti tarp draugų. Jie tokie patys looseriai, irgi slepia savo trūkumus, todėl lengva rasti bendrą kalbą. Iš pradžių atrodo, kad kas čia tokio parašysiu porą žinučių, bet ilgaiui be savo virtualių draugų pasidaro liūdna, nelieka tikrų. Sutrinka socialinis bendravimas ir žmogus tampa priklausomas. Priklausomas nuo taškų ir [skliaustu kombinacijos](#). Kita, interneto pagunda dar pavojingesnė - internetiniai žaidimai. Jie mums suteikia galimybę pasijusti dievais, galimybę valdyti kitus, kurti savo šalį, nusikalsti ir likti nenubaustam. Blogesnė šio reikalo dalis yra ta, jog žaidimai dar dažnai yra ir mokami. Ar gi ne taip suvokiate narkotikus? Perkamas malonumas? Čia irgi galima pamatyti violetinį dangų. Kiekvienas pasiekimas žaidime suteikia naujas galimybes ir

naujas užduotis kažką pasiekti. Be to čia taip pat galima bendrauti su kitais žmonėmis, kurių išvaizdą ikūnija jų fantazija, tai ne tik plikas tekstas, bet ir egzotiški vaizdai. Ir visa tai niekur neišeinat iš namų! Na ir paskutinis mano prispaardymas - muzika. Aišku, saikingai vartojant, nesinorėtų muzikos vadinti narkotiku, bet jeigu ji klausoma kiekvieną dieną kiekvieną valandą... Nebandykit įrodinėti, jog tai normalu. Prisiminkim, kaip gyveno mūsų senoliai - su daina lupose, bet ne su džeržgiančiu radijo imtuvu užsuktu ant viso garso ir grojančiu tai ką sunku pavadinti muzika. Ar, tai viskas? Ne, deja, ne. Dar daug ko nepaminėjau pvz. lošimo namų, kortų, visokių loterijų. Siūlyčiau dar syki perskaityti narkotikų pabrėžimą, kaip jūs manot ar bažnyčia patenka į tą apibrėžimą ar ne?

Kokius narkotikus duodate savo vaikams 2

Parašęs straipsnį „Kokius narkotikus duodate savo vaikams?“, tikėjausi kiek kitokios reakcijos, bet yra kaip yra.

Šiandien nuorėčiau pakalbėti tema kuo skiriasi narkotikas ir žalingas įprotis.

Panagrinėkime situacija, kai draugas jums pasakoja savo kokio nors baliuko įspūdžius.

Pirma situacija. "Buvo jėga. Nuvarėm mes pas draugelį į kaimą ir, žodžiu, iš jo dieduko nušvilpėm kanapes ir rūkėm...". Ką gi jus mąstote tokiu atveju? Fuu.. kanapės nelegalu, mano draugas - narkomanas. Gal man reikia su juo mažiau bendrauti, o tai ir mane įtrauks į tą pražūtingą liūną.

Dabar antra situacija. "Buvo jėga. Žodžiu, mes su chebra nuvarėm į kabaką ir pasiėmėm kaljaną..." O ką gi jus mąstot šioje situacijoje? Jėga! Kaljanas. Gerai. Egzotika. Reikia užsiimti, jog ir manęs kitą kartą nepamirštų pasiimti į tūšą.

Sutiktu, jog situacijos per daug supaprastintos ir abstrakčios. Bet pabandykim paanalizuoti ką mes turime. Ir pirmu ir antru atveju yra rūkoma, skiriasi nuodo pavadinimas, o daugiau? Daugiau nieko, koks skirtumas, ką pasirinkti, juk vis tiek žalojate savo sveikatą, tačiau kodėl tada žmonių reakcija į vieną ir kitą situacija taip kategoriškai skiriasi? Atsakymas paprastas viena legalu, kita - ne.

Cigaretės, mes linkę vadinti žalingu įpročiu, nes tai legalu, tuo tarpu narkotikai, tai kažkas baisaus, amoralaus. Jeigu mes gatvėje pamatome narkomanus, tai stengiamės į juos nežiūrėti, apeiti didelių ratu, neduok die, jie mus užkabins. Na gal jeigu užkalbina dar nėra taip blogai, bet jeigu mus tokiu momentu pamatys koks pažystamas! Tai juk pasaulinio lygio tragedija! (Tiek tos apie davatkas, papasakosiu kada nors kitą kartą). Jeigu pažystami nepamatys, bet narkomanai palies mūsų drabužius, tai grįžus juos būtinai reiks skalbti. Narkomanų yra vengiama kaip kažkada raupsuotųjų, tuo tarpu rūkančių cigaretes niekas nevengia. Pamatę rūkorių draugą mes jam paspaudžiam ranką, pakalbam apie orą kol jis rūko. Ir visai nesvarbu, jog stovėdami šalia rūkančio draugo žalojam save. Mano draugas juokauja, jog rūkanti moteris blogai tik dviem atvejais: kai rūko ir kai lenda bučiuotis. Taigi, rūkimas yra norma, nes tai tik žalingas įprotis?

Mes visi puikiai žinom, jog narkotikai žalojam smegenis. Alkoholis, beje, irgi. Šiuo metu nieko negaliu pasakyti apie cigarečių poveikį smegenims, bet visi žino jų poveikį plaučiams, be to cigaretės padidina tikimybę susirgti vėžiu. Mes visi puikiai žinom jog narkotikai skatina *psichologinę* priklausomybę. Tiek, cigaretės, tiek alkoholis irgi. Tačiau cigaretės yra TIK žalingas įprotis, o žalingu įpročiu alui kai kurie žmonės net didžiuojasi! Dar karta klausiu koks gi skirtumas? Gerai, daugiau netampysiu jūsų nervu ir atsakysiu - JOKIO. Taip, jokio skirtumo. Žmonės gali sugalvoti, tūkstančius priežasčių, kad pateisinti savo poelgius, kad nuraminti savo sąžinę, kad nebūtų gėda prieš save patį. Kai žmogus sako, jog žalingas įprotis rūkyti, mes jo kažkaip nesmerkiamo, čia kaltas ne jis, čia kaltos cigaretės. Kaip mes sakome, jog žmogus narkomanas, mes jį smerkiame, pats kaltas jog su bloga kompanija susidėjo, pats kaltas jog pabandė. O juk legali narkomanija - cigaretės ir alkoholis, prasideda lygiai taip pat. Pabandai pirmą kartą, pabandai antrą kartą, o po to pasižiūri, jog be to gyventi negali...

Nėra žalingų įpročių yra tik narkomanai: tie kuriuos mes pateisiname ir tie kuriuos mes smerkiame.

menesis

Labai teisingai, ir labai gerai kad parašei abu šiuos straipsnelius su daug pavyzdžių. narkotikas ir narkomanas tėra stereotipas su blogu įvaizdžiu, juos šiek tiek apibrėžia įstatymai, bet jie nėra teisingi ir kai kuriais atvejais gina neaiškumą - labiau kriminalinį pasaulį ir korporacijas, nei žmonių sveikatą. Dar nepamirėjai vienos didžiulės narkotikų kategorijos - receptiniai vaistai. angliškai visa vadinama vienu žodžiu, "drugs"... ir daug psichotropinių vaistų yra toje pačioje kategorijoje, kaip ir lengvieji narkotikai. griežtai kontroliuojami, parduodami tik su gydytojo receptu, ir ne bet kokio, o su atitinkama kvalifikacija. antidepressantai, migdomieji, raminamieji, nuskausminamieji taip pat veikia psichiką ir gebėjimą mąstyti, bei yra ne tik psichologiškai, bet ir fiziškai priprantami. vartojant juos, draudžiama vairuoti ir pan.

Skirtumas tik, kad vienus galima įsigyti legaliai, ir juos vartojantys nevadinami narkomanais, o kitų legaliai įsigyti negalima, ir kas juos vistiek vartoja, jau tampa narkomanais. nors įsigilinus ne į įstatymus, o į narkotikų apibrėžimą bei poveikį sveikatai ir psichikai, daug kas apsiukeistų vietomis.

Prie nikotino turbūt lengviausia priprasti ir sunkiausia atsisakyti fiziškai, jį lenkia turbūt tik heroinas... daugybė kitų nelegalių medžiagų tėra naudojamos pramogai, atsipalaidavimui, kūrybinėms paieškoms, religijos ir sąmonės patyrimui, bei turi praktinių pritaikymų, kaip numesti svorį, palengvinti sunkiausių ligų sukiamas kančias, padėti išspręsti psichologines problemas... ir prie jų fiziškai net neiprantama, nebent jei reikia naudot reguliariai kaip vaistus.

Alkoholis sukelia daugiau problemų nei visi narkotikai kartu sudėjus. ir nebūtina tapti alkoholiku, užtenka tik kartais prisigert. kaip gali gatvėj bijot "narkomano", jei jis niekuo neišsiskiria iš kitų? nelengva suprast ar žmogus prisirūkęs kanapių ar prisiuostęs kokaino, tačiau girtą žmogų atskirs bet kas. Viskas reliatyvu. ir neteisinga.

Kokius narkotikus duodate savo vaikams 3

"Just work and no games made Bill a dull boy"

Aš jau įvardinau narkotikų rūšis, bei pabandžiau išsiaiškinti kuo skiriasi narkotikas ir žalingas įprotis. Dabar vėl norėčiau grįžti prie nepripažintų narkotikų - interneto. Jeigu atsimenate įvardinau dvi pagrindines interneto priklausomybės formas: priklausomybė bendraujant ir priklausomybė žaidžiant. Ištikrųjų jeigu vyresniesiems aiškinti, jog kompiuteriniai žaidimai yra blogis nereikia, tai bendravimas vis tiek lieka slidi tema. Bendraujant galima naudotis elektroninių paštų, pokalbių svetainėmis, pokalbių programomis ir t.t. Aišku, jūs taip pat visi pareikšit, jog internetas jums gyvybiškai reikalingas darbui, reikia parašyti laišką verslo partneriui, arba gal net paskambinti pasinaudojant Skype. Taigi, kur yra riba tarp man reikia ir aš noriu? Kur yra ta riba, kai dar gali kontroliuoti save ir jau nebe - esi priklausomas? Europos laiko praleisto internete vidurkis yra apie ~10 valandų per savaitę. Jeigu jūs darbe turine internetą aš neabejoju, jog praleidžiate daugiau. Pabandykim atspėti kaip prasideda tradicinė jūsų darbo diena. Ateinate, įsijungiate savo darbo kompiuterį, pasitikrinate paštą, pradodate skaityti laiškus. Stop. Jus norite pasakyti, jog gaunate tik verslo partnerių laiškus ir ne žiūrite, jokių draugų atsiūtų laiškų kaip pvz. "sveikinimo atvirukas" arba "faini paveikslukai"? Jeigu jums internetas yra reikalingas darbui, tai kodėl tada po velnių, jūs skaitote ir atsakinėjate į asmeninius laiškus? Juk asmeniniai laiškai gali palaukti darbo pabaigos arba bent jau pietų pertraukos? Aš teisus? Tačiau jeigu jūs sėdite, t.y. negalite nusėdėti vietoje, kol neperskaitysite visų jums giminių parašytų laiškų, verta susimąstyti. Juk alkoholicas irgi blogai jaučiasi, kol neišlenkia taurelės. O narkomanas...

Važiuojam, toliau paskaitę asmeninį paštą, jūs tikriausiai įsijungiate paskaityti Delfi arba kokį nors kitą naujienų portalą. Na, juk reikia, kol viršininkas nemato. Ar tikrai reikia? Jeigu tai nesusieja su jūsų darbu, tai gal būt naujienos gali palaukti vakaro? Jeigu nereikia, tai kodėl jūs jaučiatės taip blogai, nepaskaitę naujienų? Juk narkomanas irgi blogai jaučiasi...

Sakykim jus darbe naudojate kokią nors programą palaikyti ryši su klientais, pvz. Icq. Klientams patogų, kadangi, jei gali bet kada kreiptis į jus ir tuoj pat gauti atsakymą. Bet ar toje programoje yra vien tik klientų kontaktai? Kažkodėl aš abejoju. Kiek žmonių susikuria atskirus vartotojus darbui ir namams? Mažai, mažai... Aš iš pradžių galvojau, jog reiktų taip daryti: vienas vartotojas namams, kitas - darbui.

Bet geriau pamąščius savęs paklausiau: kam apkrauti draugų kontaktų sąrašus mano dviem vartotojais? Ir tik nereikia man pasakoti, jog darbo metų draugai nesiuntinėja jums anekdotų ir šiaip neprašo padėti išspręsti šeimyninių problemų.

Jeigu jums, tų programų darbui nereikia - nenaudokit, juk jūs ne narkomanai, jūs neesate priklausomi nuo programų, o gal aš klystu?

Aišku, kalbant apie narkotikus, visi labai nori išgirsti apie jų žalingą poveikį sveikatai. Na, tik bobutės savo anūkus, šiais laikais gąsdina, jog ilgai sėdėsi prie kompiuterio - akis sugadinsi, galu gale vyresnieji vis tiek tuo netiki. Tačiau dažnai pamirštama, jog psichologinė žala nors ir nematoma, tačiau žmogui daug pavojingesnė. Ilgai bendraudami per internetą žmonės atpranta, nuo bendravimo su gyvais žmonėmis, prarandą įgūdžius laisvai reikšti savo mintis. Be to, visą tai gali išsivystyti į minios baimę. Mes Lietuvoje kol kas juokiamės iš tokių dalykų, tačiau Amerikoje yra ir nevienas priklausomybės nuo interneto gydymo centras.

Kalbat apie žaidimus, čia yra kuo pagąsdinti. Nežinau, kaip jums, bet man teko girdėti ir nevieną pranešimą apie žmogų 24 valandas ar daugiau laiko praleidusi internetinėje kavinėje prie žaidimo, be pertraukų, vėliau jį ištikdavo širdies smūgis ir jis susmukdavo čia pat vietoj ant klaviatūros. Amen. Ir pabandykit tvirtinti jog žaidimai, nedaro blogos įtakos žmogui, koks sveiko proto žmogus, sėdėtų prie žaidimo daugiau nei 5 valandų be pertraukos? Praėjo tie laikai, kai pereidavai žaidimą ir jį pamišdavai. Dabar dauguma geriausių žaidimų turi tokį keiksmažodį MMO(Masive Multiplayer Online), kitaip kalbat tai žaidimai be pabaigos, nes yra nuolat atnaujinami, be to daug kas priklauso ir nuo pačių žaidėjų. Žaidėjai gali įtakoti žaidimo istoriją, gali padėti arba sutrukdyti pasiekti kokį nors tikslą, tačiau vienos užduoties įveikimas žaidime dažniausiai reiškia atsiveriančias naujas galimybes ir beabejonės naujas, sunkesnes ir įdomesnes užduotis. Taigi kur yra pabaiga? Jeigu vienas žaidimas pabodo galima pakeisti kitu. Uždaras ratas, kaip iš jo ištrukti? Į šį klausimą neatsakysiu, į jį kiekvienas turi atsakyti sau asmeniškai.

Beje, čia reiktų paneigti mitą, jog iš žaidimų išaugama ir, jog juos lošia tik nepilnamečiai. Teko susipažinti su nevienu vyresniu nei 30 metų žmogumi, kuris sėkmingai pirmavo žaidime ir net darbas tam netrukde. Žaidimai kaip alkoholis, jam nesvarbu amžius, tik tiek, kad vyresnieji turi daugiau patirties ir gali lengviau atsispirti pagundai, tuo tarpu jaunimas greitai įtraukiamas į tą pražūtingą uždara ratą.

Pastaba: aš paminėjau 5 valandas žaidimo be pertraukos, šis skaičius buvo nukabintas nuo lempos ir jeigu jus kasdien žaidžiate tik po 2 valandas per dieną, dėl to jūs neesate mažiau narkomanas.

Paprasčiausiai tokių nėra.

Laikas būtų pradėti dėlioti taškus ant i. Kaip sakė viena reklama: kam mokėti brangiau, jeigu nieko nesiskiria? Kodėl mes nenorim pripažinti, jog žaidimai, tokie patys žalingi kaip ir narkotikai? Juk svarbiausia psichologinis poveikis, tačiau kažkodėl mes sakome, ne ką juk nėra jokios fizinės žalos organizmui, juk subinės deformavimasis nuo ilgo sėdėjimo prie kompiuterio nėra, nei žalingas, nei interneto pasekmė, išsikraipyti stuburą ar susigadinti akis irgi yra daugybė kitų būdų. Bet ar ne psichologinė priklausomybė yra pats pavojingiausias dalykas? Ar ne dėl "man to labai reikia", žmonės pradeda smurtauti ir vagiliauti? Palyginkit: "man labai reikia dozės" ir "man labai reikia pereiti to žaidimo n-tąjį lygį", juk nėra skirtumo tarp šių pasakymų.

Straipsnį pradėjau nuo minties kurią pasiūlė skaitytojas *dado1945*, aš manyčiau, jog kaip tik ta mintis ir sako - nereikia visą dieną sėdėti prie kompiuterio, nes pavirsit pilka asmenybe. Išjunkit tą užiančią dėžę ir eikit bendrauti su gyvais žmonėmis. Pasidarykit pramoga sau ir jiems.

Ir dar norėčiau pamąstymui pateikti skaitytojo *Chionsas* mintis iš kito straipsnio, bet manyčiau labai tinkančia čia. *Internetas yra vienas geriausių žmonijos kūrinijų. Panašiai kaip elektra, dinamis ir atominė energija.* Aš tikiuosi, jog internetas yra prastesnis kūrinys, nei valdoma atominė reakcija. Kodėl? O jūs paklauskite Hirosimos miesto gyventojų, ar jie tikrai mano, jog valdoma atominė reakcija yra geras išradimas.

leškau gyvenimo

Kai smegenys lydos

Turbūt jau girdėjot, kad mokslininkai paskaičiavo, jog šie metai patys karsčiausi per paskutinius 400. Praėjusieji buvo karsčiausi per paskutinius 200. Už praėjusieji buvo karsčiausi per paskutinius 10 metų... kas gi Žemei darosi?

Žemė virsta Rojum. Jūs turbūt visi įpratę girdėti posakį „degsit pragare“, tačiau Dantės „Dieviškojoje komedijoje“ Liuciferis yra užšalęs pragare. Taigi ugnis vs ledas. Rojus vs pragaras. Kas yra kas? Bet kuris kraštutinis yra blogai, galima paimti pavyzdį iš bet kurios srities ir tai akivaizdžiai pamatysim. Sakykim vienas žmogus rizikuoja per daug, dega nuo adrenalino kaip ugnis, o kitas niekada nerizikuoja, miega užšalęs lede. Jeigu tai būti pinigų investavimas tai pirmasis nuolat išloštų, bet tuoj pat praloštų dideles pinigų sumas, o antrasis netgi neužsiimtu investavimu. Žodžiu, rezultatas galutinis tas pats nei vienas nei kitas neturi pinigų. Jeigu tai būtų automobilių lenktybės tai pirmasis nuolat pirmautų, bet niekada nebaigtų lenktynių, nes sudaužytų savo transporto priemonę, antrasis visada baigtų lenktynes, bet būtų paskutinis. Vėlgi abu liktų be prizų.

Tuomet kas yra rojus, o kas yra pragaras? Nei viena nei kita. Rojus – tai gyvenimas, kurį susikuri pats. Pragaras – tai gyvenimas, kurį sukuria tau kiti. Skaistrykla – tai sąžinės balsas trukdantis mėgautis Rojumi, bet saugantis mus nuo Pragaro. Taip jau gaunasi, kad žmogus privertas žengi viena koja rojuje kita pragare. Tiems kurie norėtų mėgautis išimtinai rojumi, siūlyčiau užsidaryti kur nors aukštai kalnuose vienuolyne, nes kitaip jums nepavyks išvengti žmonių norinčių „pagerinti“ jūsų gyvenimą... Vat, tokios mintys užplūsta, kai smegenys lydos...

Kai aš nutrukau nuo grandinės...

Šį kartą norėčiau pasakoti labai keistą istoriją... Kai aš pasidaviau emocijoms...

Kai aš išsigijau MP3 grotuvą, nusprendžiau nešvaistyti laiko veltui ir tą laiką kai keliauju skirti įvairių pamokų, audio įrašų klausimui. Tiesa, kadangi grotuvas didelės talpos, tai jame yra ir keletas dainų. Vieną dieną aš išėjau iš namų, įsijungiau grotuvą ir vietoj mano lauktų pamokų staiga pradėjo groti Blink 182 – All the small things. Pirmoji mano mintis buvo: *negerai, reikia tuoj pat pasikeisti ant pamokų, bet antroji buvo stipresnė: jokios pamokos man nepakels nuotaikos taip stipriai, kaip ši sena, pašėlusis, chuliganiška daina.*

Ar žinote, kas būna kai elektros lemputei paduodama per didelė įtampa? Lemputė perdega. O kaip su žmogum? Ar žinote, kas būna kai kaupiasi stresas, nusivylimai? Tokia situacija aš vadinu sistemos perdegimu.

Atrodo, jog mano sistema išgirdusi tą seną dainą perdegė. Aš norėjau elgtis chuliganiškai, aš norėjau skirsti. Ir aš skirdau. Skridau laiptais žemyn. Neįsivaizduoju ką pamanė žmonės matę viską iš šono ir man tikrai buvo nesvarbu, bet tai tikrai ne tas vaizdelis, kurį pamatytum kasdieną.

Pabandykit įsivaizduoti vaikinuką, šokanti nuo laiptų žemyn iš tiesų į šoną rankas. Nusileidžianti ant laiptų, ir vėl šokanti žemyn, pabėgantį porą žingsnių ir vėl šokanti... Įsivaizduojate? Gerai, tuomet pridėkime dar keletą potėpių tam vaizdeliui. Įsivaizduokite, kad jis pašokęs ore, dar sumuša (suploja) kojomis. Pakankamai chuliganiškas vaizdelis.

Ir tai dar ne viskas. Ruduo nuostabus metas... Įvairiaspalviai lapai atsiskiria nuo medžių, lėtai, svajingai supdamiesi vėjyje leidžiasi žemyn, kol galiausia pasiekę žemę patenka į būrį savo kolegų... Ir tuomet kažkas chuliganiškai įsiveržęs nutraukia šią idilę gaudydamas lapus burna. Jeigu jis būtų ant keturių kojų, greičiausiai tai dar būtų atleistina, bet...

Ir žinote ką, tai buvo nuostabu. Anglai turi tokį posakį: „Let down your hair and go wild“. Mano klausimas jums: kada jūs paskutinį kartą šėlote? Jau girdžiu atsakymą: *Ši penktadienį mes gėrėme...* Nebetęskite, nereikia... Aš kalbu ne apie tai. Jūs greičiausiai nepastebėjote, jūsų nematomomis

grandinėmis supančiojusių stereotipų. Norint pritapti prie kolektyvo, pirmas darbas yra nusigerti su visais iki žemės graibymo. Apskritai, norit būti laimingų, pasijausti laisvu, reikia gerti... Arba vartoti narkotikus. *Fuu, kaip tu galėjai į viešumą iškelti tokia bjaurią mintį.*

Aš rimtai, pasižiūrėkit aplinkui. Arba geriau po darbo įlipkite į troleibusą ir apsidairykite, kaip manote ką ten pamatysite? Šimtą susiraukusių ir surūgusių veidų. Ką tu laimingas? Kokius narkotikus vartoji? Kodėl? Kodėl žmones nemoka būti laimingi, kodėl žmonės nemoka atsipalaiduoti?

Grižkime prie to kas man leido pajausti, jog turiu sparnus. Koks suaugusiu save laikantis žmogus šokinės nuo laiptų? *Gal tu durnas, juk šokinėjant nuo laiptų galima koją susilaužyti...* Tiesa pasakius, lipant iš lovos taip pat sėkmingai galima susilaužyti koją... O dabar pakalbėkime apie vaikus. O jie ką darytų? Jie tikrai mielai šokinėtų nuo laiptų, kol koks nors suaugęs nepasakytų: *Nešokinėk, gali susilaužyti koją arba Elkis kultūringai, tu jau suaugęs.* Opa! Štai jums ir nematoma grandinė ant kaklo. Aha, šokinėti nuo laiptų negalima... Taip uždedamos ir kitos grandinės: po darbo laimingu būti negalima, į mokykla reikia eiti, nes ten eina visi vaikai(mokykla yra blogis), darbas yra sudėtingas, nemėgstamas dalykas...

Nesąmonė! Pagalvokite gerai, apie dalykus, kuriuos darote, arba nedarote. Kokios to priežastys? Ar nedarote, todėl kad kažkas kažkada jums pasakė, jog to daryti negalima? Ar dabar matote, jus ribojančias grandines? Kiek jų? Labai daug?

jns_sni

Hmm, laimingi/nelaimingi žmonės. Na, čia galima pasakyti tik tai, kad tarp laimingų ir nelaimingų žmonių yra esminis skirtumas, kuris juos skiria tartum praraja. Tas skirtumas - tai jų pasirinkimas žiūrėti į šviesiąją arba tamsiąją gyvenimo pusę. Tikrai taip, galite manyti kaip tik norite, ar įrodinėti, kad yra viduriukas ir panašiai, bet tai tik nenoras susitaikyti su realybe. Jei tu laimingas ar nelaimingas, tai tik todėl, kad tu pats tai sukūrei savo gyvenime. Jei klausite kodėl nėra viduriuko, tai pasakykite gal kas jums sakė, aš esu vidutiniškai laimingas/nelaimingas? Nemanau, ir taip yra todėl, kad visi mes nežvelgiame į visus dalykus tik teigiamai ar neigiamai, pvz 7 atvejais iš 10 žiūrime teigiamai ir todėl esame laimingi. Štai iškyla labai įdomus pastebėjimas. Jeigu žiūrime teigiamai 10 iš 10 atvejų, ar būsime laimingesni, už tuos, kurie žiūri 7 iš 10 atvejų teigiamai?

Manau, kad taip. Ir tai pagrindinė priežastis, kodėl verta rinktis teigiamą požiūrį, tiksliau beveik absoliučiai teigiamą. Kažkas paklaus, o kaip 5 iš 10 į vieną ar kitą pusę? Atsakysiu taip: neturi prie ko prisikabinti? Protingesnis atsakymo variantas galėtų būti, kad 5 iš 10, tai tokia būseną, kada žmogus yra nei pakankamai laimingas, nei pakankamai nelaimingas, kad kažko imtųsi, jog pagerintų savo gyvenimą. Mano galva, tai pražūtinga būseną. Visgi, ją prilyginčiau, plūduriavimui vandenyne platybėse, tikintis, kad kažkur mus nuneš. Nieko tokio sakote? Bet juk vandenyne pavadinimas Gyvenimas. Ne jau Jus džiugintų mintis taip plūduriuojant nugyventi SAVO GYVENIMĄ? Gal nebent jei tikite, jog gyvename ne vieną kartą ir dar bus kitų progų kituose gyvenimuose :) Ir labai prašom patikrinti tai praktiškai, o tiek NePo, tiek aš neketiname laukti kitos progos. Dar vienas svarbus pastebėjimas. Esant požiūriui 5 iš 10, manau, kad be išorinio poveikio gali būti sunkoka, bet juk tam yra

NePo blogas, kur jis gali mums "įspirti į užpakalį", kad šiek tiek paskatintų sukurti savo srovę gyvenimo vandenyne, kuri padės judėti į laimingą gyvenimą. Žinoma, tai nėra lengva ir visi tai puikiai supranta. Juk pasaulis taip sukurtas, kad mus sugniuždytų, o dėl to nusiminti ir imti žiūrėti neigiamai tikrai labai lengva. Teigiamas požiūris reikalauja mūsų pastangų, bet jos atsiperka daugiau nei su kaupu, nes po tam tikro laiko žiūrėjimas į šviesiąją gyvenimo pusę, tampa automatinio proceso (lygiai taip pat ir su neigiamu požiūriu). Jei dar neįtikinau, tai galiu pasakyti vieną įdomų dalyką. Neigiamos emocijos reikalauja iš žmogaus daugiau energijos nei teigiamos, todėl žvelgiant neigiamai vis mažiau energijos turime, nes neigiamos emocijos nesukuria papildomos energijos, kurią sukuria teigiamos emocijos, kurios yra tiesiogiai susiję su teigiamu požiūriu. Neketinu to įrodinėti (nebent kas nors labai paprašytų :)), bet geriau išmėginkite patys ir būsite nustebinti rezultatu.

Dėkoju NePo, bei visiems jo komentatoriams, kurie skatina vieni kitus susimąstyti.

Savo komentaru išreiškiau tik savo nuomonę, neturėdamas jokių ketinimų ką nors užgauti, be to mano įsitikinimai ir mintys yra tik mano ir neprivalo sutapti su Jūsų, be to pasilieku sau teisę bet kada keisti savo įsitikinimus jei įsitikinčiau jų neteisingumu (juk geriau pripažinti klaidas, iš jų pasimokyti ir žengti

toliau, negu kaip kokiam ožiui laikytis savo. To linkiu ir Jums visiems, būkime atviri naujoms mintims, idėjoms ir nebijokime išmėginti naujų požiūrių :))

AbsS

Šiaip tai aš nieko prieš, tegu kiti šokinėja nuo laiptų ar dar ką nors, jei tik niekam nekenkia. Ir sakydamas nekenkia neturiu galvoje pasipiktinusių senučių, kurioms kenkia viskas. Jos nesiskaito. Ir visgi aš nešokinėju ir nešėlstu, nes nenoriu. Laimė ir džiaugsmas gali būti išreikštas ir kitaip :). Ir ne optimistinis, o realistinis, blaivus įvairių dalykų vertinimas, nors dažnai baigiasi ne itin linksmom išvadom, dar nepadaro žmogaus nelaimingo. Nors ką čia diskutuoti, juk visa tai labai individualūs dalykai :)

Idealus gyvenimas

Leiskite paklausti, koks būtų jūsų idealus gyvenimas? Būtų labai įdomu pasikalbėti su žmonėmis, kurie jį jau gyvena.

Ši mintis man atėjo labai netikėtai, tiesiog negalėjau nepasidalinti su jumis. Bet prieš tai noriu užduoti dar vieną klausimą: ar esate ragavę kaktusų sulčių? Niekada nemaniau, kad tokį daiktą galima iš viso nusipirkti, o dabar jis guli mano šaldytuve. Nelabai tikiu, jog mane skaito, bet vis tiek noriu padėkoti vienai merginai, kuri pasakė, jog tokį daiktą kaip kaktusų sultys galima nusipirkti. Netikėta pažintis, maža smulkmena, kuri dabar padarė mane laimingą.

Taigi, sėdėjau aš patogiai įsitaisęs fotelyje, kojas užsikėlęs ant pufiko, rankoje laikiau stipriai atšaldymo žalio gėrimo stiklinę, lengvai ją skalandžiuodamas ir gurkšnodamas mažais gurkšneliais, žiūrėdamas pro neužtrauktą langą į tamsų dangų, fone grojant kažkokiais ramiai muzikai pagalvojau: ech, tai idealus gyvenimas, ideali akimirka. Ir taip staiga nusprendžiau, jog turiu pasidalinti savo džiaugsmais ir pojūčiais su jumis. Tuomet prisiminiau, jog vieną kartą apie tai sakiau. Tiek nedaug reikia kad žmogus būtų laimingas.

Leiskit man dar papasakoti apie idealų darbą. Tikiuosi viršininkas neskaito.

Tai buvo praėjusią savaitę. Aš sėdėjau didelėje patogioje kėdėje, vienoje rankoje laikiau karštos arbatos puoduką, kitoje pelę. Lėtai gurkšnodamas arbatą, žiūrėjau į kompiuterio ekraną, ir ieškojau kode klaidų. Nuo karštos arbatos aprasojus akiniams, nelabai ką galėjau sužiūrėti todėl savęs paklausiau: kokia galėtų būti ideali diena? Galite vadinti mane gyku, programišiu, hakeriu, kompiuderatu, nesvarbu. Tai idealus darbas, ideali akimirka. Dėl tokių akimirkų verta gyventi. Ir žinote ką aš jums pasakysiu? Idealiu akimirkų vis daugiau ir jos ateina vis dažniau.

Ačiū, kad skaitote.

ignieska

Idealių akimirkų nebūna :) O jei būtų - būtų nuobodu gyventi. Yra tik ypatingos akimirkos. Man tokia savaitgalį buvo - basas pėdas kuteno šiltas smėlis, o virš galvos stiebėsi didžiuliai medžiai, jų pavėsis gelbėjo nuo kaitros. Tyla ir ramybė. Tada ir pagalvojau - va, čia tai gyvenimas.

Chicony

Idealaus gyvenimo nebūna, visada kažko trūksta. Idealiu darbu beveik neimanoma susirasti. Visada galėtu būti geriau, galėtu dirbti geresnioje kompanijoje, turėti pinkštesni foteli, pauksčiai galėtu garsiau giedot... Norėjau pasakyti kad visada būsime nelaimingi. Gal mažiau svajokime ?

vap

O aš nepritariu Chicony. Kaip tik reikia svajoti, bet svajoti taip, kad svajonę galėtu įgyvendinti arba ne. nes svajonė gali būti labai geru motyvatorium siekti daugiau, matyti plačiau.

Šiaip būtent dabar įsivaizduoju nuostabią (gal ji būtų ir ideali) akimirką būtent taip:

5 val. vasaros ryto bristi per rasotą žolę, o vėliau atsisėsti ant laiptų ir išgerti stiprios kavos bežiūrint į tekančią saulę ir besiklausant gamtos harmonijos.

Commandos

Zinai sitas tavo straipsniukas man primine anegdota.

Vyras gryšta ish komandiruotes ish seno tarybinio takasafono paskabina žmonai. pareina namo namuose laukia kashta vakariene. Pasimyli su zmona isheina i balkona uzsiruko ir sako "gyvenimas grazus"

Bet viena karta neturejo dvieju kapeiku tiek kainavo paskabinti ish taksafono. Gryshyta namo randa zmona su meiluziu lovoje. gryshyta i miesta isikeicia pinigų paskambina zmonai gryshyta namo vakariene karshyta. Pasimyli su zmona isheina i balkona uzsiruko ir ishtare Visdelto "GYVENIMAS grazus" taigi manau nieko sitame pasaulyje idealau nera. nera ideliu zmoniu nera idealios moters ar zmonos Taigi nera idealaus gyvenimo. gal but akimirka gal but nesiginciju. bet visdelto Kokybiai ir tobulybiai nera ribu.

Slave

Mielieji, jūs man primenate snobus. Idealaus gyvenimo nebūna, nes jūs nesugebate jo apibrėžti. Siekimas aukštumų ir tobulėjimas yra geras dalykas, bet kartais tereikia stabtelėti ir pasidžiaugti akimirka. Akimirka, kurioje telpa tas žodis "gyvenimas".

Jeigu nesugebate susikurti idealaus gyvenimo, galbūt, reiktų pagalvoti apie žodžio tobulumas apibrėžimą. Ir nesvarbu ar tai ramus vakaras geriant kaktusų sultis, ar pasivažinėjimas ferrari. Kaip pasakė vienas protingas žmogus: "Aš neikada negalvoju apie ateitį, nes ji ateina pakankamai greitai." (Einšteinas) Išmokime gyvenimą sutalpinti akimirkoje ir tapsime laimingesniais, o gal ir komentarai nebūs tokie pesimistiški :)

Ačiū

jns_sni

Kažkam idealių akimirkų nebūna, tik būna ypatingos.

Kažkam nėra nei idealių, nei ypatingų akimirkų. Visgi retkarčiais tie, kas sugeba sustoti ir pažvelgti į esamą akimirką, pamato tai kas juos pradžiugina, kiti - tai kas nuliūdina. Drįstu teigti, kad matome tai, ką norime matyti (arba tai, ką esame įpratę matyti).

Kaip bebūtų, tačiau ir vieni, ir kiti laimingi. Sugebėjimas pasidžiaugti akimirka skatina dažniau pastebėti ir vertinti tokias akimirkas. Tie kas akimirką sustoje jaučia nusivylimą, turi unikalią galimybę padaryti viską, kad tokios akimirkos nepasikartotų.

Visi gali pasirinkti kaip į ką žiūrėti, juk vieni žmonės nemėgsta žiemos, nes žiemą šalta, kiti žmonės mėgsta žiemą, nes jos metu galima slidinėti.

As

O as busiu optimiste. Gyvenimas jau yra idealus dalykas savaime. Mes kvpuojam, gyvenam, patiriam naujus dalykus. Reikia sustot ir susimastyt gyvenam viena trumpa gyvenima, kas po to bus niekas nezino. Daznai susimastau kad salia to gyvenimas yra ziaurus. Pagalvokit kad kiekvienas mes viena diena imsime ir neatsimerksim nematysime medziu, zmoniu kuriuos mylim, nejusime svelnaus vejo. Del to ir mastau kad gyvenimas yra savaime idealus. O del materealiu dalyku: siekiant juos visada galima gauti. Mano nuomone idealus gyvenimas nesiremia vilom, automobiliais ir panasiai, jis remiasi zmonemis supanciais aplinkui. Nu bet cia tik mano nuomone, kiti sako kad ziuriu pro rozinius akinius po kol kas tie roziniai akiniai manes neapvyle :)jie tik teikia jegu tobuleti ir siekti :)

Bloga diena

Sėdžiu dabar... Ir nenoriu nieko jūsų klausti... Nenoriu sakyti... Nenoriu nieko... Ir vis dėl to papasakosiu... Apie šūdiną dieną.

Šita diena šūdina, nes aš sėdžiu vienas, su labai bloga nuotaika ir lėtai spaudau klaviatūros mygtukus.

Viena ranka, tiksliau vienu pirštu...

Vakarienei valgiau spageti makaronus. Jie buvo neskanūs, prisvilę. Aišku, aš to nemačiau, nes vakarieniavau patamsyje, tačiau puikiai galėjau užuosti degėsių kvapą. Ne elektra namie nebuvo dingusi, tiesiog aš tingėjau atsistoti nuo kėdės ir įsijungti šviesą... Prisvilusius makaronus užgėriau šaltu vandeniu... Aš žinau, jog namie pilna įvairių arbatžolių, gal kokias 10 skirtingų rūšių... Tiesiog jos aukštai spintelėje ir norint pasiimti reikėtų aukštai kelti ranką...

Šykščius makaronus, norėjosi vis dėl to kažkuo užkramtyti... Pasiėmiau kietą, apipelijusi duonos kampa, kuri greičiausiai reikėtų išmesti, arba bent jau atiduoti paukščiukams... Bet aš nusprendžiau, jog jis dar visai valgomas ir pabandžiau atsipjauti... Peilis, nuslydo nuo duonos ir įpjovė man į pirštą... Raudonas kraujas lėtai sunkėsi man per pirštą... Gražu. Aš jį aplaižiau, keistas kraujo skonis. Toks šlykštus, saldus ir vis tik kažkuo viliojantis... Viliojantis nulaižyti, o ne žiūrėti, kaip raudonas lašas ketina išmozoti mano drabužius...

Aš nesijaučiu sotus, nesijaučiu laimingas, bet vis tiek patamsyje slenku į savo kambarį... Pakeliui dar nepataikau praeiti pro duris ir trenkiuosi kaktą į staktą... Bus guzas... Na ir kas?

Man liūdna.

Ir žinote ką? Aš visai nenoriu jūsų užuojautos. Man jos nereikia...

Man patinka save gailėti.

Kambaryje tamsu ir vienintelė šviesa, kuri sklinda, tai nuo monitoriaus... taip geriau... Žinau, gadinu akis, bet praeidamas pro jungtuką, pamiršau jį paspausti ir dabar atsisedęs ant kėdės nenoriu grįžti atgal prie durų...

Taip geriau, kai aplinkui tamsu, viskas atrodo nykia, ilgi nutysę nelabai ryškus šešėliai dar stipriau paryškina, kokia bloga šita diena buvo...

Kai aplinkui tamsiau, man savęs gaila labiau...

Aš toks mažas, menkas... šūdukas...

Atrodo tuoj apsisiversiu...

Mqan nrieiak jsusu uzopujotsa.....

VZX

:) jau kuris laikas nejaučiu jokios depresijos, nes užsiimu veikla. Depresija, paprastai šitas terminas naudojamas netinkamai ir per dažnai, yra tinginių liga. o makaronų gadinti nereikėjo, jie labai skanūs su grybų padažu :) Mmmm

Eksperimento rezultatai: kokį gyvenimą renkatės?

Dabar aš jums atkleisiu pačią didžiausią paslaptį: kodėl lietuviškoje blogsferoje tiek daug liūdnu/emo/blogų įrašų. Na kaip ar esate tam pasirengę? Na gi skaičiuojam iki trijų... Vienas. Du. Trys. Taip jeigu manote, kad aš tempiu gumą specialiai, tai jūs teisūs...

Tai gi tas atsakymas yra – žmonėms reikia dėmesio. Apie ką aš kalbu? Kai publikavau įrašą blogą dieną, per valandą sulaukiau 5 komentarų, visi mano pažystami, per įvairias pokalbių programas ir el.laiškus klausė kas man atsitiko. O man neatsitiko nieko, tiesiog norėjau atlikti eksperimentą. Ačiū labai visiems žmonėms, kurie parašė man komentarus. Labai dėkoju vzx.lt už tai, kad stengėsi pakelti mano nuotaiką. Kodėl atsirado toks įrašas? Galbūt nevisi atsimena, jog kažkada pasigyriau idealiu gyvenimu, ir tuomet gavau labai daug komentarų, deja, didžioji dalis mane bandė įtikinti, jog mano išgyvenimų nebuvo. Stop. Aš aprašiau savo tikrus išgyvenimus ir po to žmonės mane bando įtikinti, jog jų nebuvo? Deja... Tikrai taip. Tuomet man ir kilo idėja parašyti priešingą pranešimą ir pažiūrėti kaip žmonės reaguos. Kaip aš galiu pastebėti rašydamas šį įrašą, pagal komentarų skaičių blogos dienos išgyvenimai aplenkė geros dienos išgyvenimus...

Kodėl? Kodėl taip atsitinka?

Kai pasakai, jog tau blogai, tuoj pat tave apspinta minia žmonių: *Čia tau blogai?! Paklausk kokių problemų turiu aš.* Kaip viename anekdote: kai sužinosite mūsų problemas užmiršite savo. Žmonės labai mėgsta pasakoti apie savo bėdas bei užjausti kitus, savaime suprantama ne dėl to kad jiems gaila, o dėl to kad jiems malonu: *tam šikniui nesiseka dar labiau nei man (Jėga!).* Be to jie taip pat gali pasibėdavoti, pasipasakoti kaip jiems blogai. O tu pabandyk, doras vaike, pasakyti, jog esi laimingas, tuomet atsitiks vienas iš dviejų variantų: pabandys įrodyti, kad tu neesi laimingas, kad šitame sušiktame pasaulyje mėšlo užteks visiems, jeigu nepavysk pirmasis variantas, griebsis antrojo – tiesiog ignoruos tave. *Jonai, nekalbėk su juo, jam sekasi..*

Prieš pirmąjį atsilaikyti nesunku, o kiek iš jūsų atsilaikytų prieš antrąjį? Kas iš tos sėkmės jeigu neturi draugų? Taip ir sėdi žmonės draugiškai šūde keiksnodami valdžią ir mažas algas, o juk tiek nedaug reikia, kad būtum laimingas...

Netikite, jog laimingu būti labai paprasta? Čia nelaimingu būti sunku. Jeigu nebijote susigadinti nuotaikos, dar kartą perskaitykite įrašą apie blogą dieną. Dabar man atsakykite į klausimus. Kiek jėgų reikia, norint prisiversti valgyti sudegusius makaronus? Ne karo metas gi, parduotuvės pilnos maisto. Kiek jėgų reikia, kad praeidamas pro jungtuką jo nepaspaustum? Juk tai beveik kaip refleksas, žmogus šviesą mėgstantis padaras. Kiek reikia stengtis, kad įsipjautum į pirštą? Taip žinau, shit happens, kartais iš tiesų būnam išsiblaškę, bet... Kiek pastangų reikia, kad išlaikytum blogą nuotaiką, kai visas pasaulis sutvertas taip juokingai? Kiek jėgų reikia, kad išlaikytum blogą nuotaiką taip ilgai, kad net apie ją galėtum parašyti?

Nieko nedarymas irgi yra veiksmas ir tikrai sakyčiau net gi labai sudėtingas. Reikia būti labai talentingu, kad sugebėtum prisiversti nieko nedaryti.

Žilvinas

Jeigu pažiūrėtumėm kitu kampu, tai galbūt ir gerai, kad kai tau blogai, visi bėga tave guosti ir reabilituoti. Jeigu tu laimingas, tai tu ir be kitų būsi laimingas, bet jeigu tau sunku, tai tauta gali tau padėti :)

Exuss

Hehehe :) Kažkas ėjau per blogas.lt ir klausiau žmonių ko jie tokie depresuoti. 90% apie tai, kaip "šiandien man nelaimė" :) Žmonėms trūksta cinizmo.

Ko jūs pasiilgote iš praeities?

Vienas pilietis paklausė: [„ko jūs pasiilgote iš praeities?“](#). Ir aš pradėjau galvoti, juk tikrai buvo dalykų kurių nebėra, tik klausimas ar aš jų pasiilgstu?

Pagalvokime kartu. Juk taip neseniai visi klausėm kasečių savo magnetofonuose, dabar vargu ar net CD klausom, kam jie reikalingi, kai gali klausytis mp3 iš savo kompiuterio? Ziliton prijungtas prie televizoriaus ir rodantis vos kelias spalvas. Taip pat ir pistoletas bei „Duck hunt“ su šuniu, kuris juokiasi po tavo netaiklių šūvių. Žaidimai, kuriuose buvo svarbiausia ne grafika (nes pixel-art niekada nebuvo tobulus), o idėja. Diskeliai 3.5“ tik 744kb atminties arba dar senesnis 5.25“. Atsimenate? Tetri brick game – rodos dar kažkur turiu tokią juodą... net nežinau ar tokį daiktą galima vadinti žaidimų konsole.

Ar prisimenate uniformas: mėlini kostiumai berniukams ir rudos suknės mergaitėms? Prie viso to dar turėjom spaliukus, komjaunuolius ir komunizmą... Lenino statulas kiekvienoje aikštėje...

Ar prisimenate miestą, kai vienintelė automobilių markė buvo žiguliai. Moskvičiai ir volgos pasirodydavo gana retai (ypač volgos).

Aš ilgai galvojau ko man trūksta iš praeities. Atvirai pasakius, pasiilgau tik vieno daikto – telefonų būdelių. Tikrai negaliu paaiškinti kodėl. Niekada nebuvo dažnas skambintojas, hm... kiek kartų gyvenime iš viso naudojaisi tokiu daiktu? Tai kažkas tokio... Nedidelis namelis su daug langų ir durimis. Įeini į vidų, o ten pilkas telefonas su juodu rageliu, ratukinių būgnu numeriui rinkti. Ir dar tas džiaugsmas reikalauja mesti kapeikas. Hm... gal kas atsimena kiek kainavo skambutis?

Tiesa, dar kartais galima pamatyti vieną kitą telefono automatą netyčia užsilikusį, bet tai jau ne tas...

O ką jūs prisimenate iš praeities? Ko jūs pasiilgote?

dado1945

Sodos(?) vandens automatų :-) Kur jie dingo?

cxz

Skambuciai kainuodavo 10-15 kapeiku.

Vakar dienos žmogus

Kažkada aš jau buvau užsiminęs truputi apie savo bandymą sukurti internetinį žaidimą „Bug fight club“. Šį kartą dar viena trumpučių istorija susijusi su tuo žaidimu. Taigi, sukūręs šiojią tokią stabilią versiją nusprendžiau, kad galėčiau turėti iš to naudos ir pareiškiau norą dalyvauti KTU Technoramoje. Vieną kartą į paskaitą atėjęs prodekanas pareiškė, jog norėtų su manim pasikalbėti.

Gerai, čia baigiasi įžanga ir viskas kas siejasi su mano žaidimu BFC, dabar pereisim prie to ką aš norėjau papasakoti.

Taigi, paprastai prodekanas ieško blogų studentų paskaitose (ir aišku neranda), todėl visi labai nustebo, kam prodekanui prireikė manęs. Todėl kai grįžau grupiškai pradėjo klausinėti ko jam iš manęs reikėjo. Aš atsakiau, jog sukūriau žaidimą ir dalyvausiu parodoje. O tuomet prasidėjo... Pasirodo, kad vos ne kas antras grupiokas kažkada bandė sukurti žaidimą ir jiems būtinai dabar reikėjo pasigirti kokie jie „krūti“ buvo... Būtent BUVO. Tuomet man pasirodė juokinga, aš pamaniau „girkitės, girkitės, o kai ką nors tikrai sukursit pasikalbėsime“...

Taip... O dabar aš giriuosi jums, kad buvau sukūręs BFC... Čia buvo lyrinis nukrypimas, grįžkim prie temos.

Keista, bet žmonės labai dažnai linkę didžiuliotis, tuo ką padarė ar patyrė praeityje, ir nesvarbu prieš kiek metų tai buvo, prieš du, prieš dešimt ar penkiasdešimt... Šis mano pateiktas pavyzdys buvo gana linksmas, bet juk pasitaiko ir ne tokių linksmų situacijų. Jeigu ką nors susimuši (pvz. prasikeli galvą) ar susilaužai (pvz. ranką), visi tuo pat puola pasakoti kaip jiems buvo panašiai atsitikę. Jūsų tai neužknisą? Kai aš ką nors susimušu, tai tikrai mažiausiai ką noriu girdėti - tai Petro pasakojimą, kaip jis buvo persipjovęs ranką...

Dar viena situacija, kuri kažkodėl mus verčia žiūrėti atgal, o ne į priekį – išsiskyrimas. Vietoj to, kad gyventu toliau ir džiaugtųsi tuo ką turi, kažkodėl žmonės linkę prisiminti kaip gera buvo su tuo kitu. Jie sugeba surasti neįtikėtinas asociacijas, vietose, muzikoje ir daugybėje kitų daiktų. Kodėl? Negi patinka būti mozachistais ir kankinti save? Kokia prasmė galvoti apie tai ko niekada nebebus, neįmanoma ir nėra prasmės sugražinti?

Kodėl, bet kuriuo atveju, žmonės taip dievina praeiti, ir nesidžiaugia tuo ką turi dabar? Tiesa pasakius, prisiminimams jie sugaišta tiek daug laiko, kad kažką turėti dabar būna problematiška... Kodėl? Kodėl žmonės mieliau gyvena vakar diena? Kodėl, remiantis jų pasakojimais, praeityje jie buvo visagaliai, o dabar neturi nieko (tik prisiminimus)? Kodėl jie nesiiima darbų dabar? Kodėl jie nedaro to ką anksčiau taip puikiai sugebėjo? Ko jie laukia? Vakar dienos?

Kodėl? Kodėl? Kodėl?

Gyvenimas tai?

Gyvenimas tai? Su kuo jūs palygintumėte savo gyvenimą?

Pabandysiu padėti.

Gyvenimas – tai karas. Visi nusistatę prieš jus. Visi stengiasi jus sumušti, pažeminti, nugalėti, arba slapta dirba, jūsų priešams ir šnipinėja, tai ką jus darote, o po to parduoda tą informaciją. Kiekvieną dieną, jūs jaučiate kraujo kvapą, kiekvieną dieną, nauji taktiniai manevrai stengiantis įgyti nedidelį pranašumą. Arba jie jus arba jūs juos.

Gyvenimas – tai sesija. Jums reikia sunkiai mokytis, viską išskirti ir po to laikyti egzaminą. Mokytis visoki šlamštą, kuris visai neįdomus, nes kitaip jūs neišlaikysite egzamino. Jeigu suklysite, gausite skolą, o už skolas reikia mokėti... krauju. Taip kad mokytis, mokytis, laikyti egzaminą ir vėl mokytis.

Gyvenimas – tai žaidimas. Visų pirma, tai pramoga. Visi pradedame pirmame lygyje, ir jeigu žaidžiame sėkmingai pereiname į kitą, jeigu ne, tai visuomet galime žaisti tame pačiame lygyje. Bet pats geriausias, dalykas, jog pačiu blogiausiu atveju, visada gali pradėti viską nuo pradžių, tereikia paspausti „restart“ mygtuką.

Gyvenimas – tai scena. Gyvenimas, tai vaidinimas, jūs esate scenoje, o jus nuolat stebi nematomas žiūrovas, todėl reikia visuomet gerai atlikti savo rolę, todėl visuomet grimas turi būti gerai užtepliotas, o

emocijos tikros. Jeigu jūs vaidinsite neįtikinamai, nematoma žiūrovui, jus atleis ir į sceną pakvies kitą žvaigždę.

Gyvenimas – tai tango. Be abejo, vienas čia nieko nenuveiksi. Labai svarbu meilė ir aistra. Geras atlikimas ir pilnas partnerio supratimas. Puošnūs drabužiai, elegancija ir muzika. Visa tai susideda į vieną - vienas partneris papildo kitą, nes kitaip žlugs abu.

Metaforų galima sugalvoti ir daugiau, tačiau šią galimybę aš paliksiu jums. Net, jeigu jums pasirinksite tokį patį teiginį, kaip siūliau aš - nebūtinai reiškia, kad jo apibrėžimas sutampa su maniškiu. Tai kas jums yra gyvenimas?

Man, gyvenimas – tai žaidimas.

Netrinkite savo praeities

Kartais būna taip, kad klaidžioji painiais interneto labirintais ir randi kažką įdomaus. Ir netgi labai nustembi tuo radiniu, kaip kad atsitiko man.

Šiandien norėčiau išreikšti palaikymą Oni, visai ne todėl, kad abu priklausom 99% klubui, greičiausiai jinai visai nėra girdėjusi apie mane, kaip ir aš apie ją iki šios dienos.

Taigi, vaikai, netrinkit senų savo internetinių dienoraščių įrašų. Ir pas mane puslapyje yra įrašų, apie kuriuos aš labai džiugiai nutylėsiu. Tikrai ne viskam pritariu, apie ką aš rašiau. Tačiau praeitis, nėra dabartis, praeitis, yra tai, kas mane padarė tokiu koks aš esu dabar.

Iš tiesu aš norėčiau į viską pažvelgti daug plačiau. Gyvenimas ne tik interneto puslapis. kažkas yra pasakęs, kad poetas, kuris ištrina dalį savo eilėraščių, nužudo save. Man teko bendrauti, su viena mergina, kuri rašė eilėraščius, jinai pasakė, kad pirmuosius savo eilėraščius išmetė į šiukšlių dėžę. Aš labai nustebau, kodėl? Mergina man paaiškino, kad jie buvo labai kvaili, apie pliušinius meškiukus... Na mano pirmas eilėraštis buvo apie šuniuką. Spėkit apie ką buvo mano antras eilėraštis? Apie šuniuką. Tiems eilėraščiui daugiau nei dešimt metų ir aš juos vis dar turiu užrašytus ranka.

Žinot, kas yra šaunu, dėl eilėraščių apie meškiukus, apie šuniukus? Todėl, kad jie būna paprasti, lengvai suprantami. Tokie eilėraščiai patinka vaikams! Argi reikia ko nors daugiau? Ar gali būti kas nors šauniau, už laimingą vaiką?

Bet žmonės naikina ne tik eilėraščius. Jie naikina savo gyvenimą. Visi mes darome klaidas ir tikrai yra situacijų, kurių nesinori prisiminti. Aš tikrai nesiūlau jums jų prisiminti. Dažnai žmonės, net tik kad nenori prisiminti, tačiau dar ir neigia, jog tai darė. Bet juk tai nesąmonė! Kiekviena klaida, yra pamoka, ar neigimas reiškia, kad nieko neišmoko? Jeigu žmogus nieko neišmoko, vadinasi, jis pakartos tapačią klaidą, dar kartą ir dar kartą... Robin Sharma, teigia, jog gyvenimas, tai mokykla. Mes gauname pamoką, jeigu ją išmokstame, gauname kitą, jeigu ne kartojame kursą.

Aš esu toks koks esu, dėl pamokų, kurias išmokau praeityje. O jūs?

Turiu jums klausimą: jeigu galėtumėte pakeisti vieną vienintelį dalyką savo gyvenime, ką pakeistumėte? Gerai pagalvokite.

Koks jūsų atsakymas?

Atsiprašau, kad aš nelauksiu jūsų atsakymo, o iš karto pateiksiu savo. Aš nekeisčiau nieko. Nes tik tai ką aš padariau leido man susipažinti su šauniais žmonėmis, su kuriais aš bendrauju dabar. Tik tai ką aš padariau man leido užkalbinti tiek daug gražių merginų. Jeigu pakeisčiau nors vieną dalyką, tai nebūčiau aš. Čia nebūtų manęs, čia nebūtų šito įrašo ir jūs jo dabar neskaitytumėte.

Internetinis dienoraštis yra geriausia vieta, kurioje matosi jūsų tobulėjimas. Ar jūs norite, paneigti, jog šiandien esate, geresnis, šaunesnis, protingesnis, tobulesnis nei vakar? Prieš trindami, gerai pagalvokite. Ar suvokiate ką prarandate?

As

Galbūt situacijų keist ar trinti nenorėčiau, bet kai kuriose vietose tiesiog bučiau pasirinkusi kitus variantus. Bet kaip aš sakau kam graužtis dėl to ko nebepali pakeisti ^_^

Lina

Che.. aš tai norėčiau si bei ta pataisyt.. bet jei taip vieninteli pakeitimą daryt galėčiau, tai turbūt taip ir nepadaryčiau :)) Elementaru - esu baile, ir bijočiau, kad ta vieninteli šansą išnaudosiu neteisingai ;)o bendrai tai megztu save „paguosti“, kad jei bučiau kurioj situacijoje pasirinkus ta „geresni“ variantą, tai dar nereiškia, kad rezultatas mano naudai būtų geresnis ;)

Kas yra talentas?

Greičiausiai jau [esate girdėję](#), jog tokio dalyko kaip talentas, nėra - yra tik daug praktikos. Norėdami argumentuoti savo teiginius žmonės pateikia tokį arba panašų pavyzdį:

Profesorius Ericssonas su kolegomis tyrė 20-mečius smuikininkus. Konservatorijos dėstytojai juos suskirstė į geriausius, vidutinius ir „žemiau vidutinių“. Ir ką? Geriausieji, pasirodo, yra groję bent 10.000 valandų, „vidutiniai“ – 7500 valandų, o paskutiniai – tik 5000 valandų.

Skaičiai tikrai gražūs, bet aš nesutinku su tokiu teiginiu. Nes:

*Beprotystė: daryti tą patį, dar kartą, dar kartą ir dar kartą, tikintis kitų rezultatų. Albert Einstein
Jeigu ir toliau darysite, ką visada darėte, tai ir turėsite tai, ką turite dabar. Jim Rohn*

Cha! Tai vis dėlto reikalingas talentas, kurio aš neturiu... Taip ir ne. Pateiksiu pavyzdį, tarkim jūs norite tapti supertenisininku ir remiantis pirmuoju teiginiu, jums reiktų nuolatos kartoti tą patį veiksmą t.y. žaisti 12 valandų per dieną tenisą. Deja, tenisas nėra žaidimas vienam žmogui, aišku, jūs visuomet galite pasitelkti į pagalbą mašiną, bet tikroms treniruotėms reikalingas gyvas žmogus. Kas iš to jeigu jūs lošite 12 valandų tenisą per dieną su žmonėmis, kurie lošia prasčiau už jus? Jūs tikrai netobulėsite, net gi priešingai – jūsų lygis kris. Viena valanda per dieną su geresniu už save priešininku verta žymiai daugiau nei 100 su prastesniu. Tik kartojimas nėra nieko vertas.

Jei norite skraidyti kartu su ereliais, neplaukiokite vienoje kūdroje su antimis. T. Harv Eker

Susirasti tinkamus žmones – gerus mokytojus irgi galima vadinti talentu. Gyvenimas – komandinis žaidimas, jeigu nesimokote iš geriausių skriaudžiate save. Jeigu iš viso nesimokote, tuomet - degraduojate.

Pateiksiu dar vieną pavyzdį. Tarkim jūs pradėsite mokytį 5 metų vaiką skaityti. Pirmiausiai jūs jį mokinate pažinti raides, po to tas raides jungti į skiemenis, galiausiai - į žodžius. Šiuo atveju talentu būtų galima pavadinti savybę greitai suvokti ir padoroti gautą informaciją. Skaityti galiausiai išmoksta daugelis, tik klausimas: kiek laiko tai trunka?

Talentas – tai savybė su minimaliais resursais pasiekti maksimalius rezultatus. Taip, tam reikalingas kartojimas, bet jeigu kartodami, jūs netobulėjate, tai kam gaišti laiką?

Ps. Ačiū Jonui už pasiūlytą temą.

NeARAZ

Aš kažkaip irgi maniau, kad talentas == daug darbo. Dabar manau maždaug taip: daug darbo yra būtina sąlyga, norint ką nors "pasiekti". Tačiau kartais (dažnai?) reikia dar "kažko", kad pakilt virš tos ribos, kurią įmanoma pasiekti vien dedant daug darbo/pastangų.

Pvz., imkim programuotojus (nes apie nieką kitą aš neišmanau...): kai kurie iš jų tiesiog nėra/nebus puikūs programuotojai, nors ir kiek stengiasi. Jie mokosi, yra atkaklūs, sunkiai dirba, skaito, domisi ir t.t. - bet va kažko trūksta, nors tu ką. Berods Geitso citata yra, kad pasakyt, ar kažkas bus geras programuotojas, galima po to, kai jis turi 3 metus patirties; po to arba matosi, arba jau greičiausiai tikrai geras nebebus. Tai turbūt ir yra tai, kas vadinama "talentu", ane?

Deril

Na.. ash savoka talentas suvokiu kazkaip kitaip.. be abejo zmogus kuris dirba srityje 10 metu darys geriau negu zmogus dirbantis vienerius...

Talento savoka ishlenda kai kalbama apie menini darba.. kalbu ne apie tehnikai kartojama darba.. bet kuribiny.. ne smuikavima clasikiniu melodiju.. bet savo melodiju kurimo..

Akivaizdu kad vieniems tas kuribinis darbas einas geriau nei kitiems.. vieni sugeba nupiesht paveiksla.. kiti ne. Ir mokinasi toi paciui tarkim dailes mokykloi.. ta pati.. tiek pat laiko..

Taip zmones ishskiriami kaip talentai.

*Be abejo ash talento nesieju su antgamtinem jegom. tai kas tas talentas...
Vieni žmonės tiesiog turi darbui reikiamas savybes.. kiti ne.. kas tai bebutu.. klausa.. kantrybe..
nuosirdumas.. uzsispirimas.. valia.. susikaupimas.. ir tt..
Pavizdhiui programavimui reik gero abstraktaus mastymo.. jei zmogus nemgsta fantaziju pasaulio..
virtualaus pasaulio.. jei niekad to nepraktikavi ir nemato tame idomumo.. jam ir programuot tampa
sunku.
Ash pats dziaugiuos kad darbe turiu daug kurybinio darbo.. :) negaleciau jo megti je ikitaip nebutu.. ar
ash turiu talenta?
a velnias zino.. galiausiai koks skirtumas.. man jis patinka.. man jis sekas.. visa kita nesvarbu.
... va dar pamastymas.. gal žmonės patys save pastumeja ish viduas i talenta.. jie labai to nori.. save mato
kaip nugaletojus toje srityje.. ir ne kitiap.. gal pasamoneje ir to pastys nesuprasdami.. :) save uzkoduoja
vienam ar kitam dalykui..
ash linkes manyt kad taip ir yra.. :)*

Gyvenimo Sudoku

Į mano gyvenimą Sudoku atėjo per nuobodžių dėstytojų paskaitas, dėka grupiokų, kurie skaitė [15 minučių](#).

Turbūt jau visi žino kas yra Sudoku, na bet aš vis tiek trumpai pristatysiu. Tai loginis skaičių galvosūkis. 9*9 dydžio lentelę pagal tam tikras taisykles reikia užpildyti skaičiais.

[Gyvenimas – tai](#) Sudoku. Rimtai, pažiūrėkit iš viso 81 langelis, ne visi tiek metų sulaukia (taip, taip yra tokių, kurie gyvena ilgiau). Gyvenimą pradėdame su tuščiu lapu, tačiau tėvai mus auklėja ir taip jame atsiranda skaičiai. Kai jau galime priimti sprendimus patys, kai mums leidžiama tai padaryti, turime nebe tuščią lapą, bet kiekvienas savo gyvenimo Sudoku su įrašytais pradiniais skaičiais: savo įsitikinimais, žiniomis, savivaizdžiu. Ką gi, paimkite tą lapą ir pradėkite spręsti. Iš pradžių atrodo kad galimybių labai daug, iš kur žinoti, kuri yra teisinga? Tenka daug analizuoti ir vien tik mintyse tai padaryti gana sunku, geriau užsirašyti visus įmanomus variantus, popieriuje viskas aiškiau, ir be to neužmirši.

Įrašius pirmą skaičių situacija po truputį pradeda keistis, tiesa nesakau, kad dėl to antrą skaičių pasidaro įrašyti gerokai lengviau, pirmieji žingsniai visuomet sunkūs. Tačiau, kuo daugiau skaičių įrašai tuo aiškesnė darosi gyvenimo vizija, o pabaigoje viskas gaunasi beveik automatiškai - patirtis.

Kada nors gyvenimo Sudoku užsipildo ir kas nors ant kapo užgraviruos keturis laimingus skaičius, vietoj to, kad juos nusiųstų sms žinute 15 minučių prizui laimėti.

Kada vaikai nebevaikai?

Kažkaip pagalvojau apie Velykas. Nežinau jūsų šventimo tradicijų, bet mano nuomone, tai proga, kai prie stalo galėtų susėsti didžiulė giminė. Vaikams būtų galima nupirkti po Kinder siurprizą. Tačiau... Kada vaikai tampa nebevaikais?

Trumpas atsakymas.

Niekada. Vaikai savo tėvams visą gyvenimą būna vaikais.

Ilgas atsakymas.

Kartą mano pusseserė su motina tarėsi, ką pateikti svečiams ant stalo ir kaip juos susodinti, kadangi turėjo atvykti tikrai daug. Tuomet jos motina išsakė genialią mintį: „tai jus galima bus susodinti prie vaikų stalo“ Į ką pusseserė atsakė: „tu mums dar ir vaikiško šampano nupirk.“ Kad jūs suprastumėte kas čia juokingo, turbūt turėčiau pasakyti kiek metų pusseserė yra vedusi?

Yra toks anekdotas: kaip žinoti ar jau esi suaugęs? Vyresnieji tau sėdint prie stalo nebesivaržo ir pasakoja nepadorius anekdotus. Žinot, anekdotai anekdotais, bet kai tai tenka išbandyti realybėje būna visai nejuokinga. Jeigu trylikamečiai pasakoja nepadorias istorijas ir po to juokiasi, iš to tai... Ką gi visi turi praeiti tokį amžių, tačiau kai atrodytų rimti žmonės ir lyg ir turėtų būti inteligentai prie stalo ima kalbėti vulgarybes... Šito aš nei suprantu, nei galiu toleruoti...

Nenoriu suaugti. Vaikai pavalgę bėga žaisti į kitą kambarį ir nežino apie ką kalba suaugusieji. Laimingi vaikai. Man visai nėra noro sėdėti su senais pirdylomis ir klausytis kaip jie skundžiasi savo gyvenimu ir mažomis pensijomis, bet į vaikų kambarį jau nebetelpu... Ką daryti? Kartos nenumaldomai keičiasi. Kada nors aš sėdėsiu prie stalo ir dauguma sėdinčiųjų bus mano bendraamžiai, kada nors vaikų kambaryje žais mano vaikai, o dabar... O dabar nerandu sau vietos nei ten, nei ten...

Informacija yra niekas

Jūs vis dar šventai tikite, kad tas kas valdo informacija valdo - pasaulį? Tuomet jūs arba gyvenate praeitame amžiuje arba Kinijoje.

Sveiki atvykę į dvidešimt pirmą amžių, tai nuostabi kelionė po pasaulį aprūpinta daugybe technologijų. Dabar beveik kiekvienas turi radijo imtuvą ir televiziją. Dabar mes (bent jau Vilniuje ir Kaune) galime skaityti nemokamą dienraštį. Galų gale dabar yra daug dienraščių. Kas valdo... Ar visa tai įmanoma kontroliuoti? Taip, be abejonės, bet... BET, aš nepaminėjau interneto - vienas žodis kuriame telpa daug: naujienos, wiki, blog(apie šį terminą kada nors kitą kartą pafilosofuosiu)... Kontroliuoti galima naujienas, bet kaip sukontroliuoti tai kas yra nemokama, kas daroma iš idėjos, kas redaguojama šimtų tūkstančių žmonių? Niekaip. Čia jums ne Amerikos prisiekusiųjų teismas, kur du žmonės gali įtikinti likusiuosius priimti jiems patinkanti sprendimą. Internetas – tai žmonės, kurie nematė vienas kito, tai šimtai žmonių, kurių tikslas padėti kitiems sužinoti tikslia, teisingą informaciją. To sukontroliuoti neįmanoma. Čia jums ne Kinija.

Tas kas žino, tai ką visi - nežino nieko. Jūs tikrai norite žinoti viską pasaulyje? Ar jūs skaitote visus pasaulio naujienų puslapius? Ne. Visko žinoti neįmanoma. Pasaulis lekia pašėlusiu greičiu, informacija sensta greičiau nei jūs to norėtumėte. Kol jūs skaitote mano puslapį, informacija delfi portale jau gali būti morališkai pasenusi. Informacija dabar nieko neverta, dabar svarbiausia mokėti greitai susirasti, tai ko tau reikia. Deja aplinkui vis dar daug senamadiškai mąstančių žmonių.

Mano viršininkas klausia koks ofisas yra kompiuteryje X. Mano žinioje 50 kompiuterių, tai nebūtų problema jeigu visi kompiuteriai būtų identiški. Tačiau dabar jie skiriasi nuo vos besisukančio senuko iki naujo žvėries. Negi, man tikrai reikia varginti galva atsiminti visai konfigūracijai, visų 50 kompiuterių? Ypač, kai net ne aš juos suinstaliavau. Aišku, jūs galite pasakyti, jog man užtai moka. Taip, bet už ką man moka, už objektyvų ir greitą problemų sprendimą ar už visų kompiuterių konfigūracijos iškalimą atmintinai? Galbūt kompiuteriai keičiasi ne taip greitai kaip informacija, tačiau jie irgi sensta morališkai pakankamai greitai. Na, gerai tarkim blogas pavyzdys, pamėginkim sugalvoti, ką nors geresnio.

Ar paėmę į rankas laikraštį, niekuomet nesusimąstėte, jog šis straipsnis jau yra pasenęs? Nežinau, kažkodėl į galvą ateina tik cunamiai ir uraganai... Po kiekvienos tokios tragedijos, aukų ir nuostolių skaičiai atnaujinami kas valandą, tačiau laikraštis - tai kaip ir nuotrauka – sustabdyta akimirka, akivaizdu, kad tuo metu kai skaitysite straipsnį duomenys jau neatitiks tikrovės. Informacija keičiasi per daug greitai. Manau, laikraštis labai geras pavyzdys, kad suvoktumėte koku greičiu gali pasenti informacija.

Vakarykštė naujiena – jau bevertė! Aišku, naujienų niekas nesimoko, bet tas pats yra ir mokslo srityse. Dar visai neseniai kompiuteriai užėmė daugiau nei kambarį, kuriame sėdite. Dabar – jie telpa į kišenę. Universitete reikia mokytis 4 metus, bet kai baigsite universitetą, tai ką dėstė pirmame kurse jau bus pasenę ir dabartiniams fuksams dėstys ką nors kitą. Dar visai neseniai visi džiaugėsi mėlynomis Dos' o spalvomis, dabar dauguma vartotojų pamatę konsolės langą išsigąsta. Ankščiau mokyklose nedėstė nei išvestinių nei integralų, dabar... Dar visai neseniai buvo tvirtinama, jog šviesos greičio viršyti negalima, bet dabar jau laboratorinėmis sąlygomis mokslininkai sugebėjo tai...

Ar jūs vis dar norite viską iš eilės mokytis, kalti į galvą? Yra posakis ką išmoksi ant pečių nenešiosi. Čia turbūt užuomina į didelę kuprinę, kuria turi tempti vargšai penktokai. Tačiau dabar šis posakis praranda prasmę, kadangi, kaip minėjau kompiuteris telpa į kišenę. O ko dar gali reikėti? Kompiuteris ir internetas – pačios didžiausios, stambiausios enciklopedijų serijos mano rankose. Viskas. Dabar reikia mokėti tik du dalykus: 1) greitai susirasti reikalinga informacija 2) greitai prisitaikyti prie naujovių. Ir visas pasaulis bus jūsų kišenėje. Gaila, kad to mūsų niekas nemokina. Gaila, kad tiek daug žmonių vis dar mąsto

senamadiškai. Bet aš, tikiuosi, atskleidžiau jums paslaptį, praskleidžiau užuolaidas į šviesesnę rytojų ir tik nuo jūsų pačių priklauso pasinaudosite tuo ar ne.

Savarankiškumas

Kartą aš draugo paklausiau: "kodėl tu gyveni Vilniuje?". Jis atsakė: "Kaune gyvena mano tėvai, jie nuolatos reguliuoja mano gyvenimą, o aš noriu būti savarankiškas, nepriklausomas"

Šį kartą nusprendžiau pamąstyti apie savarankiškumą, kiek mes jo turime ir kiek mums jo reikia? Žmogus dėl savarankiškumo pradeda kovoti nuo mažens.

Pirmasis etapas. Kai mažas vaikas, pagaliau pats pabando užsirišti batus jis žengia pirmą žingsnį į kovą už savo savarankiškumą. Tėvams pasiūlius pagalbą vaikas išdidžiais pareiškia: "Nereikia aš pats!".

Tačiau dažnai žengiant pirmus žingsnius į savarankiškumą, tenka susidurti su realių pasauliu - niekas to nenori. Įsivaizduokite tėvai skuba į darbą, o prieš tai dar reikia nuvesti vaikus į darželį. Vaikas kuičiasi, bando užsirišti pats savo batus, tačiau jam nesiseka. Galiausiai tėvai susinervina aprėkia vaiką ir užriša jam batus. Pirmasis žingsnis svarbus pačiam asmeniui, tačiau ar daugiau kam nors jis rūpi? Kodėl mes taip dažnai žlugdome vaikų iniciatyvą? Suaugusieji visą laiką bėga, skuba gyventi, dėl vaikų, viskas tik dėl vaikų, o čia kažkoks snarglius niekaip negali užsirišti bato... Juk suaugusieji žino kaip tai greitai ir gerai padaryti, kam gaišti tiek laiko? Tačiau, kodėl jie nenori prisiminti kaip patys badė tą batą užsirišti, kaip patys siekė nepriklausomybės? Deja, pasaulis yra grubus ir niekas net nesusimąsto, kad truputis kantrybės, galėtų jį paversti geresniu.

Vaikas auga jis vis daugiau dalykų bando daryti pats, ne tik užsirišti batus. Man labai buvo sunku sugalvoti koks galėtų būti antrasis etapas. Juk tiek daug dalykų tenka daryti pirma kartą savarankiškai. Bet galiausiai aš sugalvojau, kas yra svarbiausia.

Antrasis etapas. Ėjimas į penktą klasę. Dabar daug kas paklaus, kodėl ne į darželį, kodėl ne į pirmą klasę? Aš jau minėjau, kad daug ką vaikui reikia daryti pirmą kartą vienam, kaip ir pasilikti visą dieną darželyje ar mokykloje. Tačiau tiek į darželį, tiek į mokyklą labai dažnai vaikus atveda tėvai, o po darbo ateina jų pasiimti. Visą dieną vaikai bendrauja su viena mokytoja ar auklėtoja, tuo tarpu penktoje klasėje viskas keičiasi. Penktoje klasėje jau labai retai, kada vaikus tėvai lydi į pamokas, jiems tenka patiems susipažinti su nauja grupe, pamokos jau nebevyksta viename kabinete kaip seniau, nuolat reikia eiti iš vieno kabineto į kitą, kiekvieną dalyką vedą vis kita dėstytoja.

Trečias etapas. Galvodamas apie trečią etapą niekaip nesugalvojau, kokio amžiaus piliečiams jis pasireiškia ir negaliu garantuoti, jog visiems, bet... Žmogus auga ir jam reikia vis daugiau savarankiškumo, jam nepatinka, kad tėvai kontroliuoja ką jis veikia po pamokų, su kuo draugauja, todėl atsiranda naujas draugas "niekas" ir jis gyvena naujoje vietoje "niekur". Jeigu jūsų vaikas nepasakė kur išeina, galite neabejot, jog "niekur" jį tikrai rastumėt. Labai dažnai į bet kokį klausimą apie veiklą po pamokų gausit atsakymą iš n raidės.

Ketvirtas etapas. Paskutinė savarankiškumo stadija - vaikas išsikrausto iš tėvų namų ir pradeda gyvenimą vienas. Kiek tęsiasi ši stadija priklauso nuo įvairių faktorių, bet dažniausiai nelabai ilgai. Ne, ką jūs, niekas negrįžta atgal pas tėvus. Žmonės ilgai kovoje dėl savo savarankiškumo ir jį gavę supranta, kad jis nieko vertas ir tuomet savo visus pinigus bei kitą turta, savo širdį ir kitus organus atiduodą priešingos lyties atstovui (dažniausiai). Tuo baigiasi jų nepriklausomybė ir kova. Dauguma supranta, kad savarankiškai neišgyventų, juk taip malonų kai kas nors tavimi rūpinasi, juk kartais nuo karto reikia kokio nors patarimo, protingo žodžio ar truputi užuojautos. Toks jau gyvenimas, kad vienas lauke ne karys. *Tuomet aš paklausiau: "ar tėvai tau sako, kada turi keltis ir eiti gultis? Ar tau jie sako kokį filmą galima žiūrėti, o kokio ne? Ar tau jie sako kaip turi mokytis, ar kur turi dirbti? " Mano draugas atsakė - ne. Aš paklausiau dar vieno klausimo: "Jeigu viską sprendi pats, tai esi savarankiškas ir nepriklausomas net gyvendamas su tėvais ar ne?"*

Rašalo dėmės laiškuose

Žinot, niekada nebuva tas žmogus, kuris rašo daug laiškų. Dėl tos priežasties, kad jų nerašydavau, savaime suprantama, ir daug negaudavau. Bet vakar kažkaip susimąščiau, kiek ranka rašytų laiškų siunčiama šiais technologijų laikais? Juk, dabar galima naudotis pokalbių programomis bei puslapiais ar el. paštu. Kam gali rūpėti ranka rašyti laišakai, kai laiškas keliauja geriausiu atveju dvi dienas, tuo tarpu el. paštas blogiausiu atveju per porą valandų? (Tiesa, laiškuose priešingai nei jų elektroniniuose ekvivalentuose beveik niekada nepasireiškia juodosios skylės efektas).

Buvo sukurta daugybė teorijų ir parašyta gausybė knygų, kaip pagal žmogaus raštą atspėti jo charakterį, nuotaiką ir dar velniai žino kokius dalykus. Ko dabar vertos tokios knygos? Ką su jomis daryti? Išmesti į šiukšlių dėžę?

Kai prisimenu, jog pirmose mokyklos klasėse tekdavo rašyti dailia rašyti... O tiems, kurie rašydavo negražiai dar papildomai užduodavo daugiau rašymo... Dėl mano negražaus vištos kojos rašto sakydavo, jog užaugęs turbūt būsiu gydytojas...

Aišku, švietimas atsilieka nuo technologijų ir šiuolaikinio pasaulio visada mažiausiai dviem žingsniais, taip kad turbūt vis verčia vaikus rašyti dailia rašyti. Galų gale, kaip jie nemokėdami gražiai rašyti, vėliau spręs matematinius uždavinius ar kurs poemų interpretacijas? Universitete vėl gi, visi dėstytojai labai nori diktuoti ir versti studentus užsirašinėti, nors realiai juk būtų galima naudotis esančiomis technologijomis... Bet aš juk ne apie tai...

Kada paskutinį kartą gimtadienio proga gavote sveikinimo atviruką su ranka užrašytą tekstą? Nebūtinai gimtadienio, juk, yra daugybė progų, tačiau kam vargintis ir eiti į parduotuvę ieškoti gražaus atviruko, kai yra internetas? Tiesiog užsikraunate kokį nors sveikinimų puslapį, išsirenkate gražų, be to, dar ir animuotą, bei su garsu atviruką ir nusiunčiate. Kiek laiko galima sutaupyti taip? Bet kas iš tokio el. atviruko? Pasižiūrėsite, pasakysite gražu ir ištrinsite. Kiek laiko reikės, jog visiškai užmirštumėt apie tokią dovaną? Savaitės? O gal tik dienos? O popierinį daiktą visada prisiminsite (kol neišmesite į šiukšlių dėžę). Tačiau ir patys atvirukai dabar ne tokie, išsirenkate gražų ir nesukate galvos ką užrašyti, nes tai jau padaryta už jus. Jeigu esantis užrašas nepatinka, galima išsirinkti kitą su gražesniu užrašu, kam varginti smegenis ir sukti galvą kokį čia eilėraščių būtų galima pacituoti? Bet juk esme ne popieriuje ir ne eilėraštyje, kuris užrašytas. Svarbiausia, kad jis būtų užrašytas ranka. Juk, svarbiausia ne dovanos kaina (pataisykit jeigu klystu), o meilė su kuria ji dovanojama, pastangos įdėtos sukurti kažką paprasto, bet mielo ir gražaus. Štai kodėl aš taip staiga pasigedau ranka rašytų laiškų. Kai rašote sveikinimą ranka - stengiatės parašyti gražiai, įskaitomai, nekreivomis raidėmis. Štai kas yra svarbiausia dovanoje! Kaip jūs tikėtės padovanoti meilę pirkdami fabrikinį atviruką su fabrikinio užrašu? Mano žiniomis fabrikai kol kas meilės dar negamina...

Rašykit laiškus. Rašykit ranka. Spausdintas tekstas niekada nepakeis rankraščio. Juk taip miela gauti kažką parašyta rašalu, su dėmėmis, kreivomis raidėmis ir sunkiai įskaitoma...

Pasenkite 10 metų per vienerius

Šį kartą man užkliuvo visokie grožio fabrikai, tikiuosi, kad jūs jų matėte daugiau nei aš. O jeigu konkrečiai norėčiau pakalbėti apie amerikiečių produktą „Atjaunėk 10 metų per 10 dienų“. Reiktų trumpai paaiškinti, kas tai yra tiems, kuriems neteko garbės matyti. Tarkim surandama kokio nors 40 metų moteriškė su „gražiu“ gyvenimo parašu veide, padaromos nuotraukos ir klausinėjama praeivių kiek jai metų, atsakymai svyruoja nuo 50 iki 70. Tada plastinės chirurgijos meistrai imasi darbo, po dešimt dienų vėl padaromos nuotraukos, paklausinėjama praeivių atsakymai svyruoja nuo 30 iki 40. Tada susitinka moteriškė su savo giminėmis, visi apstulbę ir laimingi. Šou baigiasi. O kodėl niekas nepadaro šou „Pasenk 10 metų per vienerius“? Šou lankytojų žmones, kurie prieš metus ar daugiau dalyvavo grožio fabrike ir palyginti nuotraukas kaip jie atrodė tik po laidos ir kaip jie atrodo dabar. Kaip jūs manote koks būtų rezultatas?

Kadangi Lietuva žemės ūkio kraštas pateiksiu pavyzdį su kiaule (Pastaba: rašant šį straipsnį nei viena kiaulė nenukentėjo, aš taip pat neskatinu elgtis su kiaulėmis taip kaip aprašyta straipsnyje). Taigi,

tarkime, kad jūs esate muzikas Lietuvos ar žemaičių, turite nedidelį tvartelį ir auginate vieną kiaulę. Jūsų tvartelis deja, neblizga auksu, todėl kiaulė per dienas laksto po purvą, mėšlą ir jame laiminga voliojasi. (Joa... o žmonės po to sako, kad kiaulės ausis delikatesas, ta pati ausis į kurią neaišku kiek š... buvo prilindę...). Vieną dieną pas jus atvažiuoja grožio fabriko komanda ir sako: „mes jūsų kiaulę padarysim mis Lietuva“. Jie išsiveda jūsų kiaulę iš to purvino tvartelio ir imasi darbo. Pirmiausiai išmaudo, nufenuoja, supina kasas, pririša galybę bantų. Baigę viską nufotografuoja ir išvažiuoja. Taigi, jums liko išpuošta kiaulė, ką jūs darote? Aišku vedate atgal į purvina tvartelį, negi su kiaulę vienoj lovoj miegosi? Klausimas: kiek dienų reikės, kad kiaulė vėl išsipurvintu ir plovimo neliktų nei žymės? Kas čia kalba apie dienas? Čia net ne valandų, o minučių klausimas! Įrišti kaspiniai laikys kiek ilgiau, o paskutinės pasiduos supintos kasos, nes iš pradžių joms pasiduoti neleis kaspiniai, o po to jau iš principo dar patems porą dienų. Ar vaizdelis prieš atvažiuojant grožio fabrikui ir dvi savaitės po to labai skirsis? Taip, truputį, jūs greičiausiai neversite kiaulės laikytis dietos, todėl jinai bus priaugusi porą kilogramų... Greičiausiai jau supratote, kur aš lenkiu, todėl galima grįžti į žmonių pasaulį. Be abejonės chirurgai atliko šaunų darbą ir atjaunino moteriškės veidą, tačiau aplinka nepasiruošusi priimti moteriškės pasikeitusiu veidu. Aplinka ir toliau ją traktuos kaip anksčiau... *Aha, tai dėl visko kalta aplinka!* Ot ir ne. *Bet juk tu rašei...* Chirurgai pakeitė moteriškės veidą, o ar kas nors pakeitė vidų? Aplinka neturi nei spalvos, nei nuomonės, esmė yra tai kaip mes ją priimame į savo vidų. Jeigu anksčiau moteriškė rėkė ant vaikų, jiems netyčia išpylus pieno stiklinę. Ir po šou vėl analogiška situacija, tai ar jinai reaguos kitaip? Kažkodėl aš tuo netikiu. Pyktis, neapykanta, neigiamos emocijos atsispindi žmogaus veide, ant kaktos vėl atsiras raukšlės. Iš pradžių kelios nedidelės raukšlelės, po kiek laiko vėl jos veidas įgaus tą pačią išvaizdą. Yra posakis, jog akys sielos veidrodis, iš tiesų, tai visas veidas atspindi mūsų sielą ir mūsų nugyventą gyvenimą. Norit, kad jūsų veidas būtų gražus, nereikia plastikos chirurgų, reikia būti gražiu savo viduje ir tai atsispindės jūsų veide. Apibendrinant, kai kurie žmonės iš tiesų kuria stebuklus, o kiti juos griaua. Nesinori kartoti, tai ką rašiau anksčiau, bet... Toks gyvenimas.

Gyvenimo pasakos

Viduržemio jūra

Vakar plaukiau keista jūra. Joje buvo daug laivų: įvairių mažų ir didelių. Visi jie iškėlė bures, įvairiaspalves vėliavas net gražu žiūrėti. Bet, deja, visi jie stovi vietoje... Ar tai logiška? Kam kelti burias ir leisti jas plėšyti vėjui, jeigu nesiruoši niekur plaukti? Aš plaukiau pro juos lėtai bijodamas, kurį nors užkliudyti. O jie visi nustebę dairėsi aplinkui ir pavydžiai žiūrėjo kaip mano laivas stumiasi tolyn. Drąsiau man sušukdavo: *Kaip tu gali judėti šitam užkeiktam vandenyne?* Ir aš jiems atsakydavau: *Ištraukit inkarus ir pajudėsit greičiau už mane.* Tačiau visi jie nesutikdavo su manimi: *Mes juk negalim!* Ir keista man žiūrėti, į laivus, kurie vietoj to, kad plauktų užkariauti nematytų horizontų, stovi vietoje. O kiti prisikabinę tokius inkarus sunkius, kad nuo mažiausios bangelės atrodo nuo nuskęs, dings amžiams iš pasaulio šio. Kai paraginau žmones netrinti savo praeities gavau dviejų tipų atsakymus: vieni siūlė gyventi praeityje, kiti sakė, kad norėtų ją keisti. Šiandien noriu atsakyti pirmiesiems. Įsivaizduokit, jog jūs esate laivas, inkaras – tai jūsų praeitis. Visos nuodėmės, ir visas pyktis, kuris susikaupė per daug metų. Kaip jūs manote, kam nuo to blogiau, jeigu jūs pykstate? Jeigu aš mintyse galvosiu, koks blogas tas žmogus, ar tam žmogui kas nors atsitiks? Ne greičiausia nieko, tačiau kiek brangaus laiko jūs sugaišite, kuri jau geriau būtumėte panaudoję mąstyti apie gražius dalykus, svajoti dideles svajones. Galvodami blogai apie kitus jūs eikvojate savo energiją ir laiką be reikalo. Tai beveik tas pats, kas sodinti bulves rudeni. O gal nešals šią žiemą? O gal nesnigs? Visai nieko būtų pavasarį šviežios bulves... Ir tik nedidelė smulkmena, taip nebūna, taip niekas nedaro, nes visi puikiai žino, kad tai neduos rezultatų.

Tačiau kai pradėdame kalbėti apie pyktį, apie praeitį, žmonės mano jog jų mintys kažką gali pakeisti. Bet juk dar niekam mintis apie praeitį nieko nepakeitė, tai kodėl visi tiek daug gaišta tam laikui?

Kam gaišti laiką, svarstant, ką būtum geriau padaręs prieš penkis metus? Juk tai praėjo, viskas. Taškas. Tai negrižta. Pasielgdamas būtent taip, tu įgijai patirties, tu tapai žmogumi tokiu koks esi dabar ir tuo reikia džiaugtis. O jeigu aš bučiau... tai nebūtum tu. TU ESI ČIA IR DABAR. Daugiau nieko nėra, nėra jokio vakar, nėra jokio rytoj. Yra tik vienintelis momentas kuriame tu egzistuoji.

Žinot, tarybiniai laikai man labai patiko dėl vieno aspekto. Savo praeitį galėdavai suklijuoti į nuotraukų albumą, albumą padėti kur nors giliai įspintą ir ten jį pamiršti. Taip galėdavai labai aiškiai parodyti praeičiai jos vietą. Dabar tai nebemadinga.

Tikiuosi esate girdėję istoriją apie žmogų, kuris kiekvieną kartą, kai jį ižeidavo įsidėdavo akmenuką į kišenę, kuo didesnis ižeidimas – tuo didesnę akmenį jis sau įsidėdavo... Vienintelis teigiamas mano nuomone dalykas šitame reikale, tai kad tampydamas didelius svorius žmogus palaikė gerą sportinę formą. Apie neigiamus dalykus nekalbėsiu, o pasiūlysiu jums surasti patiems. Pabandykite taip padaryti savo gyvenime, kiekvieną kartą kai jus ižeis įsidėkite akmenuką į kišenę. Ar ilgai vaikščiosite taip, kol nepradės smukti kelnės?

Taigi išmokyte atleisti, išmokyte išsilaisvinti iš savo praeities, pakelkite inkarus ir plaukite. Nesidairykite atgal, bangos už jūsų nugaros jau nurimo. Jūsų laukia pažadėtoji žemė priekyje. Išsilaisvinkite!

Susitikom...

Noriu pasigirti, šiandien pasimatyme buvau. Ji tikrai nuostabi. Nebuvo ji draši ir niekad neužeidavo pas mane, nors jau seniai matydavau ją iš toli ir tikiuosi, kad jinau pastebėdavo mane. Aš irgi nesiryždavau vis pasivyti ir užkalbinti ją, bet laikas bėgo... Aš supratau, kad mes taip galime ir nesusitikti, jeigu neparodysiu iniciatyvos taigi, aš ją užkalbinau ir...

Ji tamsiai rudais, tiesiais, labai ilgiais, net iki juosmens plaukais. Plaukuose išipynus tikrą gėlę. Jos akys didelės ir žalios. Jos lūpos ryškiai padažytos raudonai. Pati gražiausia šypsena, apakinanti visus aplinkui. O jos smulki nosytė, atrodo nuostabiai. Ir grimo veide, nedaug, jinau tikra, natūrali.

Jos figūra... Šioje vietoje aš pritrūkstu žodžiu ir einu į tualetą FHM'o paskaityti.

Ji apsilikusi sijoną, ilgą, juodą iš po kurio viliojančiai išlindę batukai smailianosiai. O jos trumpa balta striukytė, kuria aš taip maloniai nuvilkau... Ir po kuria radau ryškiai raudoną megztinuką su didelėmis sagom. Ir dar karolius gintarinius...

Niekad nemaniau, kad taip iškart susitikę mes vienas kitą išsimylėsime. Niekad nemaniau, kad ji tokia graži, kad ji taip gali vesti iš proto. Niekad nemaniau, kad ji nebenorės atsitraukti nuo manęs, nei per vieną žingsnį.

Ir dar paskutinis dalykas, kurio nepamenu... Jos vardas – Sėkmė.

Ramybė...

Balta, balta, kur darais. Kiek už matai iki horizonto tik sniegas ir nieko daugiau, kad ir kur be pasisuktum. Šviesiai mėlynas dangus ir niekas nei joks medelis, nei joks kitas objektas ar padaras neužstoja žvilgsnio. Ramybė. Vėjelis beveik nepučia... Kartais kokio vieno snaigė pasiklydusi nukrinta, jeigu įžūlesnė, tai bando nutūpti ant nosies, jei ne tai tiesiog praskrenda pro akiratį ir išimaišo baltame fone...

Balta, balta, kur dairais... Kiek besidairytum aplinkui tik purus baltas sniegas ir tik jeigu pasisuktum atgal pamatytum pėdsakų virtinę... Tai kelias kuriuo tu atėjai.

Ne, tai ne kelionė po Laplandiją, ne tai žiemos vizija. Tai ramybė. Mano vidinė ramybė. Mano kūno ramybė. Mano minčių taika.

Niekada nesupratau meditacijos, netgi priešingai kaip sunkesnės muzikos gerbėjas mėgstu triukšmą, bet... Kartais reikia pailsėti nuo visko, nuo pasaulio, nuo nuotykių, nuo darbo, nuo žmonių, nuo gyvenimo...

Tuomet atsisėdi ramiai, įsitaisai patogiai fotelyje tarp pagalvių, užsikeli koją ant pufiko ir lėtai grukšnodamas sultis atsijungti nuo šito pasaulio. Persikeli į kitą pasaulį, tiesa tik mintimis, bet tiems kas turi gerą vaizduotę tai padaryti nesunku ir pojūčiai atrodo gana tikri...

Kiek jūsų pagal pateiktą aprašymą pakankamai vaizdžiai įsivaizdavo mano nupieštą pasaulį? Kiek iš jūsų persikėlė kartu su manimi?

Žinot, man patinka ta vieta, toli nuo civilizacijos, ten gali pabėgti nuo problemų. Ten gražus vaizdas į horizontą. Romantiška. Kokia gi romantika, jeigu ten būnu tik aš? Ten aš būnu ne vienas, ten dar būna aš, kitas aš, dar vienas aš, dar vienas kitas aš....

Ta vieta, kur parodžiau jums tai ką aš matau pabaigoje prieš pasiruošdamas kelionei atgal į Žemę, atgal į šį gyvenimą...

Iš pradžių viskas atrodo ne taip. Iš pradžių pučia vėjas, stiprus vėjas ir snaigės krenta įnirtingai, taip, kad iš tiesų ranką negali matyti, kur jinai baigiasi. Ir eini nevienas, tavo seka... Ir jų daug... Jie visi slepia savo veidus. Jie visi užsidėję kapišonus, apsimuturiavę šalikais, o akys slepia po tamsūs akiniai... Kartais norisi pabėgti nuo jų, tiesiog pasileidi ten kur kojos neša, nes akys nemato, tačiau stiprus vėjas ir sniegas trukdo bėgti. Galiausiai netenki jėgų ir griūni į sniegą. Atrodo, kad tau atsiplėšei, bet jie visuomet suranda, kaip šuo suranda savo namus...

Tuomet belieka vienas kelias, susitikti su kiekvienu akis į akį. Vienas prieina, nusiima akinius, atsivynioja šaliką ir nusikelia kapišoną... Juk tai aš! Po to prieina kitas... Ir taip susitikti turi su kiekvienu... Tai įgrįsta, ir pasileidi bėgti, ir vėjas jau kiek aprimęs ir snaigės krenta rečiau, nebetokios didelės.... Tačiau visur balta, balta, kur dairais... Visur sniegas ir tik atsisukęs atgal pamatai labai platų kelią, labai daug išmintų pėdsakų... Keista, bet žvelgiant nuo pradžios link savęs matai, kaip tas kelias siaurėja, vis mažiau ir mažiau jų persekioja tave... Ne, jie neatsilieka, su kiekvienu reikia susitikti asmeniškai... Nuo savęs nepabėgsi...

Bet tu vis eini į prieki, eini. Ir vėjas nutyla, snaigės pradingsta. Ir lieka tik ramybė. Tu ir Ramybė. Šalta žiema ir balta, balta kur dairais. Kiek už matai iki horizonto tik sniegas ir nieko daugiau, kad ir kur be pasisuktum. Šviesiai mėlynas dangus ir niekas nei joks medelis, nei joks kitas objektas ar padaras neužstoja žvilgsnio.

Ramybė. Vėjelis beveik nepučia... Kartais kokio vieno snaigė pasiklydusi nukrinta, jeigu įžūlesnė, tai bando nutūpti ant nosies, jei ne tai tiesiog praskrenda pro akiratį ir įsimaišo baltame fone...

Balta, balta, kur dairais... Kiek besidairytum aplinkui tik purus baltas sniegas ir tik jeigu pasisuktum atgal pamatytum pėdsakų virtinę... Tai kelias kuriuo tu atėjai.

Kartais iš tiesų norisi nusiraminti, susivokti savyje ir tam nereikia daug laiko. Pabandykite, skirkite dešimt minučių ir pasinerkite į save. Ir žinote, kas šaunčiausia? Po to išneini nugalėtoju. Po to gali kalnus nuversti, bet kokią kliūtį įveikti. Pabandykit.

Žalasis žmogus

Šiandien norėčiau pakalbėti apie dar vieną komiksų veikėją – Robertą Briusą Banerį. Turbūt daugelis iš jūsų paklaus ką tokį? Gerai, pasakysiu paprastai – žaliajį žmogų Hulką.

Kuo pasižymi Hulkas? Superjėga, greičiu ir ištverme.

O dabar staigmena – nors ir neesame paveikti jokių gama spindulių, tačiau visi turime savo Hulką. Apie ką aš? Viskas labai paprasta Briusas nekontroliuoja kada virsta žaliu žmogumi, tai dažniausiai atsitinka kai jis supykta, patiria stresą arba baimę. Hulkas yra laukis ir kvailas, dažniausiai jis sugriauna viską aplinkui. Jis bėga kuo toliau nuo žmonių ir civilizacijos, kad galėtų pabūti vienas ir nusiraminti, kad vėl atvirštu žmogumi.

Dabar supratote apie ką aš? Apie pyktį. Taigi norėčiau jūsų paklausti: ar jūs kontroliuojate savo Hulką? Kaip dažnai jis pasirodo ir kiek sugriauna? Komiksuose žalasis žmogus dažnai griaua pastatus, mindo mašinas, siaubia miestus, tačiau tai niekis, realiame gyvenime jis gali pridaryti žymiai daugiau žalos – jūs galite aprėkti nekaltą žmogų, jūs nesusivaldę galite prarasti draugus ar susipykti su brangiais žmonėmis. Kvailas Hulkas savo superjėga smogiantis žemiau juostos ir nebūtinai tiesiogine prasme, psichologinis

smurtas daug žiauresnis už fizinį, mėlinių nepalieka, o žeidžia daug skaidžiau ir tokios žaizdos gyja daug ilgiau.

Ką jūs darote kai Hulkas paima jūsų proto kontrolę? Ar irgi bėgate į vienumą, kurioje negalėtumėte nuskriausti nieko, kurioje galėtumėte ramiai atvėsti ir įveikti žaliąjį žmogų? Deja, mieste pilname žmonių nelabai kur pabėgsi, tuo labiau jeigu bandysite pabėgti darbo metu į jus tikrai pažiūrės kreivai. Vienintelė vieta į kurią jūs galite pabėgti yra jūsų galvoje. Kaip jinai atrodo? Galbūt tai balti ledo rūmai, apsupti snieguotų kalnų ir įkalinti stingdančio šalčio? Galbūt tai nedidelis kalnelis smėlio dykumoje, tirpstantis nuo beprotiško karščio? Gal tai tiesiog fotelis vandenyno pakrantėje? Kaip atrodo ta vieta į kurią norėtumėte pabėgti?

Nors Hulkas ir laikomas superherojum, tačiau neleiskite jam prasiveržti, neleiskite jam valdyti jūsų proto, neleiskite jam demonstruoti savo supergalių.

Ką man šiandien apsirengti?

Supermenas vienintelis superherojus, kuris užsidėdamas kostiumą tampa paprastu žmogumi. Šią mintį pasiskolinau iš Quentin Tarantino filmo „Nužudyti Bilą“. Tikrai nuostabus pastebėjimas į kurią turbūt ne tik aš, bet ir daugelis jūsų anksčiau nebuvo atkreipę dėmesio.

Supermenas vienintelis man žinomas komišų veikėjas, kuris nebuvo paveiktas jokia radiacija ar dar kuo nors, kad įgytų savo specialiąsias galias. Jis toks gimė. Tuo tarpu tiek Spidermanas, tiek Batmanas yra eiliniai planetos gyventojai, žmonės, tačiau apsilvilkę savo kostiumus virsta superherojais. Iš tiesų kostiumas, tai ne tik medžiagos gabalas, tai kur kas daugiau. Visi žino, jog Klarkas Kentas negali skraidyti, tačiau Supermenas gali, Peteris Parkeris negali laiptuoti sienomis, tačiau Spidermanas gali. Tai to paties žmogaus dvi skirtingos asmenybės pusės. Visi jas turi, net mėnulis ir tas turi savo tamsią pusę, kurios niekada mums neatskleis.

Aš atsikeliu, atsidarau spintos duris ir pažvelgiu į ją, čia kabo daug kostiumų: jau mano anksčiau minėtas Supermenas, Halkas, Šrekas, Mikė Pūkuotukas, Mauglis, Heraklis, Karsonas, kuris gyvena ant stogo, Klaustukas, Nematomas žmogus, Kalnietis ir kiti, visų tikrai neišvardinsiu. Ką man šiandien apsirengti? Koks aš šiandien norėčiau būti žmogus?

Iš tiesu, tokius dalykus, sprendžiu ne aš vienas, kiekvienas planetos žmogus iš ryto atsidaro spintą ir iš jos išsirenka kokį nors kostiumą. Labai dažnai vieno kostiumo neužtenka ir per dieną tenka persirengti kelis kartus.

Vieni apsirengia tėvo kostiumą ir eina barti vaiko, kiti pavaldinio kostiumą ir eina keliaklupsčiauti prieš viršininką, tretį – chamo ir tiesiog eina pasivaikščioti po miestą. Ar visada žmonės apsirengia tinkamus kostiumus? Tikrai ne. Jeigu Petras pasako, jog Jonas apie tą žmogų kalbėjo negražiai, tuomet žmogus eidamas bendrauti su Jonu apsivelka pikto šikniaus kostiumą, kad tik jam pavyktų ižėisti skriaudiką. Visa bėda, kad niekas išskyrus patį Joną nežino, ką jis tiksliai kalbėjo ir ar norėjo ką nors ižėisti.

Ateidami į dalykinį susirinkimą karnavaliniu kostiumu, verčiame ir kitus susitikimo dalyvius persirengti. Tiesa, jie greičiausiai nesako, jums „*palaukit aš tuoj persirengsiu*“ ir nebėga į telefono būdelę, kaip kad Klarkas Kentas. Tačiau patys elgdami nedorai, greitai pastebėsime, kad ir aplinkiniai su mumis elgiasi nedorai (*kokie jie niekšai!*).

Ar kostiumai gali būti blogai pasiūti? Deja, tai pasitaiko gana dažnai. Kažkodėl žmonės apsilvilkę tėvų kostiumą, mano kad gali rėkti ant vaikų ir juos mušti. Žmonės su viršininko kostiumu mano, jog gali staugti ant pavaldinių ir juos žeminti. Tikiuosi, jog jūs puikiai suprantate, kokie brokuoti yra tie kostiumai, deja, dažniausiai tie žmonės, kurie juos dėvi, to nesupranta, juk kostiumas, jo rankų darbo vaisius. Jie net nesusimąsto, kad kažkas negerai, nes kitokių kostiumų nėra matę, panašų dėvėjo jų tėvai ir jų tėvų tėvai...

O kaip jie galėtų žinoti, jeigu retai perka „siuvimo“ knygas? Jeigu niekada nėra sutikę gyvenime žmogaus su gražiu kostiumu?

O gyventi reikia, reikia kažką apsilvilkti kiekvieną dieną.

Aš uždarau spintos duris, nes jau žinau ką apsilvilksiu, o ką pasivilksite jūs?

Gyvenu internete

Aš myliu internetą

atejo lajkas kaj jis ishwaziawo dirbti i wilniu wisa wasara..wa tada ash supratau kad pati ji isimylejau iki ausu!!

citata iš panelės forumo. (Po mano rašinio forumas buvo ištrintas) Viso čia neperkėliau, nes užimtų per daug vietos, o esmei užteks ir esamo kiekio. Tokių istorijų manau nesunkiai būtų galima rasti ir daugiau kituose interneto puslapiuose. Panašią istoriją visai neseniai rodė per TV3 pagalbą, tiesa, aš kaip silpnų nervų laidos nežiūrėjau.

Pati idėja labai paprasta: du žmonės susirašinėja ir visai nesvarbu kokias technologijas naudoja sms, elektroninį pašta ar pokalbių svetaines. Galiausiai kažkuris iš jų privertas dėl kokių nors priežasčių pasitraukti arba pariboti savo bendravimą. Tada antras atsiradus tuštumai konstatuoja, aš buvau įsimylėjęs, mano santykiai griūna ir pradeda skambinti visais pavojaus varpais.

Dabar panagrinėkime tą citatą. Ką mes galime pasakyti apie žmogų? Visų pirma, jis negerbia Lietuvių kalbos ir žmonių skaitančių forumą. Keisti raidę i į j arba v į w, todėl kad taip patogiau rašyti per daug juokingas argumentas. Antras dalykas - mergaitės amžius turėtų būti apie 14 metų. Aš nekalbu apie fizinį kūno amžių, tik apie proto išsivystymą (jau matau, kad renkatės akmenis nuo žemės). Fizinį amžių taip pat būtų galima atspėti pagal tekstą. Viskas susieja su slengu (iškreiptais, ne pagal įprastą prasmę naudojamais žodžiais). Kiekvieną interneto kartą formuoja savo bendravimo bruožus ir savo kalbą.

Reiktų pastebėti, jog vyresnių žmonių prisijungimo prie interneto laiką ir jo įtaką atspėti sunkiau nei jaunimo. Paprastai vyresnieji linkę rašyti lietuviškai, galbūt su viena kita gramatine klaida, tuo tarpu jaunimas labai greitai įsilieja į internetinę kultūrą net nesusimąstydamas kokia žala ji daro. Atsiprašau, truputi nusifilosavau. Taigi, aš norėjau pasakyti, jog mergaitės fizinis amžius neturėtų viršyti 20. Tai sprendžiu pagal naujausią mados klyksmą keisti i raides į j (Kažkaip nesinori galvoti apie tai, ką mada suklyks kitą kartą, matyt sensu). Atsižvelgiant į viską kas pasakyta tikrasis jos amžius turi būti 16 metų. Dabar atsakykite į klausimą kelių metų jaunimas pats problematiškiausias?

Važiuojam toliau. Reikia pasakyti, jog toks dalykas kaip virtualus, internetinis seksas neegzistuoja. Jeigu nori masturbuotis tam nereikia interneto galima nusipirkti "Playboy" (Atsiprašau, kad jaunimo neapsaugojau nuo juos žalojančio informacijos turinio). Grįžtant prie reikalo, kaip sakė mano vienas draugas: meilė be sekso, tai tas pats kas laižyti medų per stiklą. Gal bandėt? Aš apie medų. Taigi, iš visų šių teiginių seka, jog virtuali meilė irgi neegzistuoja. Bet kodėl tada tokios populiarios sms ir internetinių pažinčių svetainės? Kodėl vaikai tiki internetiniais nuotykiams ir meile iš pirmos sms žinutės? Kas mums atsitiko? Atsakymas, kaip visada, paprastas - socialinio bendravimo problemos. Atsiradus kompiuteriams, mes užmiršome kaip bendrauti su gyvais žmonėmis. Mums lengviau nusiūsti negyvą simbolių kombinaciją, nei kažką pasakyti balsu. Kad tas tekstas nebūtų toks negyvas, mes pridėdame įvairių taškų ir skliaustų kombinacijų. Tačiau tekstas - simbolių rinkinys, vis tiek lieka negyvas, jis neišduoda mūsų tikrų emocijų, mes galime apsaugoti save. Ar tikrai galime? Apsaugoti nuo ko? Pala... Bet juk žmogus ne robotas, jam juk reikia emocijų, jis nori verti, kentėti, juoktis... Mes NORIM EMOCIJŲ! Šį troškimą geriausiai ir paprasčiausiai atspindi žaidimas SIMS (jeigu vis dėl to neesate girdėję Google jums tikrai atsakys). Žaidimo esmė valdyti savo susikurtą žmogų ir prižiūrėti jo gyvenimą. Tarp daugelio žmogaus laimę atspindinčių parametrų yra ir toks "relations", kuris atspindi žmogaus socialinius ryšius, paprastai kalbat - bendravimą. Jeigu rodiklis nukrintą iki raudonos skalės simsas pradeda nebeklausti žaidėjo, jam prasideda depresija. Šį rodiklį lengva pakelti, keli anekdotai, pora apsikabinimų ir viskas. Realiame gyvenime, kaip ir žaidime, mes irgi turim palaikyti tam tikrą bendravimo skalės lygį, įvykdyti dienos bendravimų normas. Tačiau žaidime viskas paprasta, o kaip gyvenime priversti kažką tave apkabinti, ar papasakoti juokingą anekdotą? Juk mes nemokam bendrauti... Žinau! Kažkur mačiau internetinių pažinčių svetainę, užsiregistruosiu, parašysiu pora laiškelių, gal kas atsakys. Stop. Čia reikėtų paspausti pauze ir jus perspėti - internete viskas netikra. Vyras gali būti moterim, o moteris - vyru. Internetas neturi lyties, amžiaus, religijos, odos spalvos, nuomonės ar egzistavimo vietos. Visą tai ką jūs parašėt ar pasakėt

nebepriklauso jums, tai yra mūsų, tai yra visų. Nesvarbu, ar tai privati, ar tai vieša žinutė, tai jau yra mūsų ir mes ją skaitydami juokiamės. Internetė jūs neturite privatumo, todėl viską kas asmeniškai ir slapta palikite toli nuo klaviatūros. Deja, žmonės dažnai tai pamiršta, jie įsijaučia į diskusijas, priima viską asmeniškai. Skaitydami laiškus ir interpretuodami taškų ir skliaustų kombinacijas, jie mano jog, jaučia kito žmogaus jausmus. Jie tai išgyvena! Jie nervinasi ir verkia dėl kažkokios kvailos žinutės. Jiems tai gyvenimas. Jie iškeičia tikrą bendravimą su tikrais žmonėmis į savo įsivaizduojamus virtualius draugus. Tai skamba juokingai, o turėtų būti graudu.

Grįžkime prie citatos straipsnio pradžioje, negi jus tikrai naiviai tikite, jog mergaitė per internetą išimylėjo vyrą? Kaip galima mylėti žmogų, kurio nei karto nematei? Aišku, jus dabar man numesite stiprų argumentą: svarbiausia žmogaus vidus, o ne išvaizda. Stop ir dar karta stop. Kaip galima kalbėti apie žmogaus vidų, jeigu tu nei karto neesi jo sutikęs? Internetė juk viskas netikra, ar mergaitė tikrai susirašinėjo su vyru? Ar tikrai jis buvo vyresnis? Juk visatai galima kuo puikiausia išsigalvoti. Taigi, ką tuomet išimylėjo mergaitė? Internetu skriejančius bitus(mažiausias informacijos matavimo vienetą)? O juk jų negalima nei pamatyti, nei pačiupinėti, tai net ne daiktas, o abstrakcija. Pripažinkit skamba juokingai. O gal savo fantazijų vaisių - idealų vyrą(tokie tik fantazijose ir gyvena)? Galbūt, o galbūt tai tiesiog dalykai pavadinti neteisingais vardais? Taip, tai skamba panašai į tiesą. Tai nebuvo, jokia meilė, nes ir negalėjo būti. Mergaitė, kaip ir visi kiti žmonės bandė įvykdyti savo socialinio bendravimo normas. Deja, internetas, nėra tinkamas būdas spręsti bendravimo problemas.

Prieš rašydami kokia nors žinutė, žmogui, kurio neesate sutikę, gerai pagalvokite ar tikrai norite, tai parašyti. Ar jūsų neįskaudintu, jog tai sužinoti kiti žmonės: vaikai, tėvai, bendradarbiai, draugai, priešai? Nieko asmeniškai, tai tik internetas.

Ar įmanoma virtuali meilė?

Nenoriu jūsų nuvilti, bet, deja, taip.

Jau senokai norėjau parašyti apie pyktį, bet taip jau gavosi, kad rašau apie meilę... Tiesa, pasakius skirtumas čia tik nedidelis, tai tik jausmai. Jau girdžiu kažkas rėkia: „*Tu gal aklas jeigu tau meilė ir pyktis yra tas pats?*“. Sakoma nuo meilės iki neapykantos vienas žingsnis. Tai tik jausmai.

Pradžiai norėčiau jums užduoti klausimą: kokios spalvos yra žingsniai? Pamąstykite gerai. Jūsų atsakymas greičiausiai skamba maždaug taip: „*NePo, tu gal iš kosmoso?*“ (Jo, vakar nusileidau iš Marso). Na gerai, nei žingsniai, nei ėjimas negali turėti spalvos. Daiktai ir įvykiai irgi neturi turi spalvų ir nesukelia emocijų, emocijas jiems suteikiame mes patys. Galbūt jums teko girdėti kažką panašaus: „*Pažiūrėk, tas vyras eina kaip moteris (arba gėjus)*“. Visai nesvarbu, jis eina kaip moka, tačiau reikšmė tam visam ėjimui suteikiame mes patys, mes į tai kreipiame dėmesį, o ne jis, ne tas žmogus (Em... joa... pasižiūrėti į save einantį gana sudėtinga). Galima sugalvoti šimtus panašių pavyzdžių, kuriuos mes interpretuojame taip kaip norim. Pavyzdžiui jeigu aš pamatau iš priekio ateinančią besišypsančią merginą, aš taip pat po to einu šypsodamasis, aš tikrai nežinau, kas dedasi jos galvoje, galbūt jinai juokiasi iš to, jog mano batai (ar kas nors kitas) atsirišę, bet šypsena, jos veide aš interpretuoju, kaip gerą nuotaiką, kuri persiduoda ir man. Pažvelgęs į laimingą žmogų aš irgi pasidarau laimingas, net jeigu tas žmogus nieko nepadarė, nes visa tai tik mano emocijos.

Koks tai jausmas virtuali meilė? Nežinau, gal kas nors galėtų papasakoti?

Anksčiau aš rašiau, kad [virtuali meilė egzistuoti negali](#). Tiesa, pasakius aš vis dar pritariu visoms tenai išsakytomis mintimis. Juk tai kvaila, jeigu kas nors parašo dvitaški ir skliaustą, mes žinome, kad tam žmogui linksma ir mes galim juoktis. Ar tikrai žinome? Juk, savo jausmus galima užmaskuoti, savo žinių trūkumą galima pašalinti Google ir kitų šaltinių pagalba... Balsas gali išduoti (bet nebūtinai) jausmus, tačiau tekstas, tikrai jūsų niekada neišduos, galit rašyti ką norit. Tai kokia prasmė? Kodėl? Kodėl? Kodėl, pamatę dvitaški ir D, mes manome, kad tam žmogui labai juokinga? Negi mes tapome robotais, besielgiančiais pagal ženklus, duodamas komandas? Tampomomis už virvučių lėlėmis?

Jeigu gauname žinutę, nuo žmogaus kurį priskyrėme kategorijai „brangus“ ir jis žinutę pabaigia dvitaškiu ir D, tuomet ir mes jaučiamės laimingi, o jeigu koku nors [kitu simboliu](#) - galim pasijausti nelaimingais. Kvaila.

Ankstesniame savo straipsnyje rašiau, jog tik nepilnamečiai gali užsikrėsti virtualia meile (beje, norint įsitikinti, kad tai įvyksta gana dažnai užtektų paskaityti [kriminalinės kronikos](#) ir [pikantiškas naujienas](#)), deja, reikia pasitaisyti, čia amžius neribojamas. Kodėl žmonės nesprenžia savo problemų ir bėga į internetą? Jeigu sąžiningai, tai jie bėga ne į internetą, bet į savo fantazijų pasaulį (patys to nesuprasdami) ir gyvena jame. Tačiau kažkada ateina laikas, kai fantazijų pasauliui tenka susidurti su realybe ir daugeliui tenka nusivilti. O kas tuomet? Trukt už vadžių, vėl iš pradžių, vėl į pažinčių svetainę ir vėl viskas iš naujo? Dažniausiai, tiesa, kai kurie po kokio penkto karto pasimoko... Bet tokių aiškiai mažuma, kitaip pažinčių svetainės nebūtų tokios populiaros.

Ir vis dėl to koks tai jausmas virtuali meilė? Bandžiau sugalvoti kokį nors gražų palyginimą, į galvą atėjo sojos miltai. Jeigu jums nepatinka jautienos kepsniai, galite pabandyti sojos kepsnius. Išvaizda panaši, o daugiau?

Turbūt geresnis palyginimas būtų kaip hamakas ir lova. Ar jūs visą gyvenimą norėtumėte miegoti hamake? Hamake, nupintame iš retų jūsų iliuzijų ir virtualių žinučių tinklo? Hamake, kuriame kiekvienas jūsų pasijudėjimas, sukelia siaubingus siūbavimus ir tai nebūtinai turėtų būti malonu. Hamake, kuris pririštas, kažkur virš žemės (jūsų iliuzijų pasaulyje) ir niekada nežinai, ar kuri nors jį laikanti virvė nenutruks, tuomet jums tektų skaudžiai tškstis į žemę (realybę, tiesą).

Tai kaip?

Patriotas

Na su spalvom tai cia gali prisigalvot bet ko, nesvarbu kad paveiksle bus atvaizduoti zaidziantis vaikai garantuoju kad 90% zmoniu supras si paveiksla kaip liudna vien isvyde juoda spalva...

O su tuom emocijom tai tu teiskus argi sunku nupiesti ":D" <- sitai nors ir draugo pokstas buvo nevykes, realybeje nepavyktu net isspausti sypsnio... Zmones issigimsta su savo smailas nejaugi pradedama patirti pasiteikinima? isvidus kazka panasaus ":-:@:~::~" telefono ekrane ar chato lange... Jeigu jau norit isreiks jausmus rastu tai bent isspauskit padoru laiska ir ant normalaus popieriaus lapo.*

Bet viso to pabaigoje manau kad zmones pradeda taisytis, pradeda vel vertinti tikruma tikras knygas,laiskus ir t.t. Taigi turekim vilties kad zmones neprades daugintis ar tuoktis internete ":D"

Įvaizdis virtualioje erdvėje

Ką gi aš turėjau užduoti: reikėjo parašyti psychologijai referatą apie virtualų įvaizdį. Tikslus temos pavadinimas - **Įvaizdis ir jo kūrimas virtualioje erdvėje**. Sugalvojau keletą klausimų ir pateikiau savo skaitytojams kas man iš to gavosi galėsite paskaityti žemiau, o pradėsiu nuo klausimų pateikimo, jeigu kas nors vis dar nori atsakyti į juos atsakymus siųskite man į el. paštą adresu nepo@beer.com mielai perskaitysiu.

Klausimai:

1. Iš ko susideda virtualus įvaizdis?(Iš viso kas yra įvaizdis, iš ko jis susideda, kuo skiriasi realus ir virtualus įvaizdis jūsų nuomone.)
2. Koks jūsų slapyvardis (nickname, nick) ir kodėl tokį pasirinkote?
3. Kiek kartu keitėte savo slapyvardi ir kodėl?
4. Koks jūsų Avatar'as(nesugalvojau kaip lietuviškai gražiai išversti) ir kodėl tokį pasirinkote? (Galite nurodyti nuorodą, ar tik palikti aprašymą, čia pagal skonį)
5. Kiek kartų keitėte Avatar'a ir kodėl?
6. Ką manote apie slapyvardžius su skaičiais ir specialiaisiais simboliais(~[]{} ir t.t.)?
7. Kaip dažnai naudojate internetinį žargoną savo virtualiame bendravime? Čia aš išskirčiau 4 kategorijas:
a) lietuviškų raidžių pakeitimas nelietuviškomis pvz: š=sh b) terminų, populiariausia sakyčiau, tarp su kompiuteriais susijusių žmonių pvz: kompiuteris=kompas, spausdintuvas=printeris c) 1337 kalba, pvz: 45 35u h4k3r1uk5 d) vaikiškas, pvz: vajkaj ash ish wilneus
8. Kaip atrodo jūsų elektroninio pašto adreso pirmoji dalis? Variantai a) vardo ir pavardės kombinacija b) tik vardas arba tik pavardė c) slapyvardis d) pasiūlyti savo variantą

9. Kaip atrodo jūsų pašto antroji dalis? Variantai: a) naudoju kokią nors garsią nemokamą pašto sistemą (kokia?) b) naudoju kokią nors mokamą pašto sistemą (kokia?) c) nusipirkau savo internetinį adresą.
10. Ką manote apie žmones virtualioje erdvėje apsimitančiais priešingos lyties atstovais? (nepamirškite, kad virtuali erdvė, tai netik IRC, bet ir MMO žaidimai, forumai, pažinčių svetainės)
11. Ar slapyvardis turi būtinais parodyti žmogaus lytį?
12. Ar jus yra palaikę priešingos lyties atstovai?(Su kuo tai susiję, slapyvardžiu, bendravimo būdų, ar vieta?)
13. Kaip įsivaizduojate mane? (čia, klausimas tiems ištikimiems mano gerbėjams, kurie skaito nepirmą straipsnį. Juk bendraujat virtualioje erdvėje susidarote kiekvieno žmogaus įvaizdį? Pataisykit jeigu klystu.)

Bonus klausimas. Kokia jūsų lytis ir amžius. Jeigu nenorite nurodyti tikslaus amžiaus tai aš jums siūlau nurodyti amžiaus grupę: a) <14 metų b) 14-18 metų c) 20-25 metai d) 25-35 metai e) >35 metai. Nelabai tikiu, kad mane skaito vyresni už mane patį žmonės, todėl sukūriau tokias grupes, aišku, bučiau maloniai nustebintas, jeigu klyščiau.

Super Bonus klausimas. Ko aš nepaminėjau, ar užmiršau paklausti?

Taip pat būtų malonų jeigu pasidalintumėte turimais savo resursais, nuorodomis ir idėjomis.

Dėkui už sugaižtą laiką.

Kas yra įvaizdis?

Bandydamas atsakyti į šį klausimą susidūriau su problema. Ieškodamas lietuvių kalba, rasdavau tik kažką panašaus į „firmos įvaizdžio kūrimas“ arba „politiko įvaizdis“. Ieškoti anglų kalba išvis beviltiška, kadangi vienintelis žodis reiškiantis įvaizdį yra *Image*, o tokį žodį įrašius į paieškos sistemą patys suprantate kas randama (ačiū Dievui, kad dar ne pornografija). Vis tik visai netikėtai aš radau už ko užsikabinti. Taigi, kas yra tas įvaizdis, apie kurį visi tiek daug šneka, bet negali apibūdinti?

Žmogaus įvaizdis pradamas kurti nuo pat pirmo jo susitikimo su kitu žmogumi, be abejonės, pirmiausia visada atkreipiame į nepažystamojo išvaizdą: apranga, veido bruožai, šukuosena, laikysena. Sekame jį toliau, stebime jo elgesio manieras, kalbos stilių. Pirmasis išpūdis didele dalimi įtakoja žmogaus tolesnį įvaizdį. Jeigu pirmą kartą pasirodei blogai, tai vėliau savo įvaizdį pataisyti bus sunku.

Kas dar svarbu jūsų įvaizdžiui? Lytis – mes skirtingai reaguojame į tuos pačius žodžius pasakytus vyro ir moters. Amžius – jeigu vaikui galime atleisti jo klaidas ir pasakytas kvailystes, tai solidaus amžiaus žmogų, mes palaikytume bepročiu. Odos spalva – jeigu tai nebūtų svarbu, tai pasaulyje nebūtų rasistų. Religija – ar matėte rabiną valganti kiaulę kartu su katalikų kunigo žmona? Geografinė vieta – čia jūs esate tarp panašių į save, tačiau kokioje nors Afrikoje ar Tolimoje Azijoje, jūs būtumėte tarsi balta varna. Kalba – čia jūs kalbate lietuviškai ir niekas tuo nesistebi, bet jūs pabandykit pakalbėti lietuviškai Japonijoje ar Brazilijoje.

Dar yra daugybė dalykų, kurių aš nepaminėjau, ir kurie taip pat turi įtakos jūsų įvaizdžiui, bet dabar pabandykime labiau priartėti prie mano temos. Kas yra virtualus įvaizdis? Juk internetas neturi lyties, amžiaus, religijos, odos spalvos, nuomonės ar egzistavimo vietos. Internetu viskas netikra. Vyras gali būti moterim, o moteris - vyru. Taigi, kaip mes susikuriame žmogaus įvaizdį internete?

Kas yra virtualus įvaizdis?

Panašiai skambėjo pirmasis klausimas, kurį uždaviau savo virtualiems pažystamiems. Dauguma jų atsakė, jog virtualus įvaizdis susideda iš teksto, kurį rašai, stiliaus, kaip tu rašai, slapyvardžio ir šypsenėlių (taškų ir skliaustų kombinacijų). Tik keletas paminėjo avatarą (avatar – apie tai daugiau papasakosiu vėliau) ir tik vienintelis Asterisk pasakė, jog be visų kitų dalykų reikia ir „kieto emailo“. Čia taip pat norėčiau pacituoti vieno žmogaus nuomonę kuo skiriasi virtualus ir realus įvaizdis:

<zxcv> o realus nuo virtualaus manau skiriasi kaip Britny Spyrns nuo 50cent.

Apibendrinami galim pasakyti, jog virtualus įvaizdis tai – kalba, jos stilius, slapyvardis, avataras ir elektroninio pašto adresas.

Elektroninis paštas – įvaizdžio dalis.

Nors tik vienas žmogus paminėjo el. paštą kaip virtualaus įvaizdžio dalį aš manau, kad tai taip pat vaidina svarbų vaidmenį. Apklausa parodė, jog visi respondentai turi du ir daugiau elektroninių adresų, dažniausia vienas iš jų yra slapyvardis@kažkas, o kitas vardas@kažkas. Populiariausios pašto sistemos yra @gmail.com @takas.lt. Darant lyrinį nukrypimą į politiką, reikia pastebėti, jog gyvenimas gerėja. Net

trečdalis apklaustųjų teigė, jog turi nusipirkę adresą pavardė.com vien tam, kad galėtų turėti pašto adresą vardas@pavarde.com. Aišku, iš viso šito ką aš išvardinau negalima daryti apibendrinančių išvadų, kadangi tyrimo imtis nedidelė, be to visi apklaustieji yra didesni ar mažesni kompiuterinių technologijų specialistai. Vis tik aš pritariu jų nuomonei, kad reikia turėti nemažiau kaip du skirtingus el. pašto adresus. Ir tai norėčiau pakomentuoti plačiau..

Kodėl reikia turėti du ar daugiau skirtingų el. pašto adresų? Visų pirma tai reikalinga saugumo sumetimais. Kas bus jeigu jums staiga prireikė parašyti laišką, o ta pašto sistema, kuria naudojate, šiuo momentu neveikia (kiaulystės dėsnis)? Jeigu turite kitą dėžutę einate į ją ir rašote. Antroji priežastis kodėl reikia turėti skirtingose sistemose, tarkim, kad dėl kokių nors mistinių priežasčių jums nekrauna užsienietišku puslapių tik lietuviškus, taigi svarbu turėti viena pašto dėžutę su .lt galūne o kitą su .com (Kad toks įvykis neatrodytų labai mistiškai pateiksiu tikrą pavyzdį. Prieš pora metų kažkas neaiškiu būdu sugebėjo nukirsti Lietuvos Telekomo kabelius jūroje prie Švedijos krantų, todėl, kol nesutvarkė, kai kurių valstybių puslapių buvo neįmanoma užsikrauti.) Trečioji priežastis, norit kažką nuveikti internete pakankamai dažnai reikia registruotis, nenorint, kad visokie „spam“ laiškai eitų į jūsų pagrindinę pašto dėžutę, pravartu susikurti tokiems reikalams specialiai skirtą adresą.

Grįžtant prie temos, vienas iš įvaizdžio elementų yra jūsų slapyvardis, jis dažniausia susigalvojamas norit apsaugoti savo privatumą, todėl logiška, kad visur registruojantis ar bendraujant virtualiose bendruomenėse vertėtų nurodyti el. pašto adresą, kuris prasideda slapyvardis@. Tačiau reikia nepamiršti, jog kartas nuo karto tenka parašyti oficialų laišką pvz. darbo reikalais, tokių atveju tikrai nekaip pasirodysite siųsdami laišką iš adreso teletabiai@xxx.lt ar lialia@666.lt. Todėl labai svarbu turėti ir vardinį pašto adresą. Turint kelis adresus ir juos tvarkingai naudojant, jūs taip pat sugebėsite atskirti savo formalų ir neformalų įvaizdį.

Pats svarbiausias dalykas – slapyvardis.

Viena iš svarbiausių įvaizdžio dalių, be abejonės, yra jūsų slapyvardis. Teko matyti daug įvairių slapyvardžių ir sunku pasakyti, kuris iš jų geriausias. Vis tik vėliau pabandydysime apibrėžti taisykles susigalvoti geram slapyvardžiui, bet prieš tai paanalizuokim ką mano patys žmonės.

Dauguma žmonių negali tiksliai pasakyti, kodėl slapyvardžiui pasirinko vieną ar kitą raidžių derinį. Dažniausiai sakoma, kad tai pirmas žodis atėjęs į galvą, užrašas pamatytas ant kokio nors skelbimo ar reklamos, mėgstamas žaidimas, laida, filmas, dalis taip pat pasiteisina, jog tai asmeniška ir nenori atskleisti. Dabar pateiksiu keletą mano nuomone įdomesnių atsakymų:

<MaGgijA> užplaukė prieš kokius 3 metus, gal būt pirma mintis buvo atėjusi į galva ir tiek ... Šiaip mamos grožio salono pavadinimas magija.

<IdeaG> IdeaG - santrumpa iš ilgo IdeaGenerator, kurį jau labai senai, prieš kokius 6-7 metus ar dar anksčiau pasirinkau norėdamas kad atspindėtų mano būdą.

<sc0rp`> nežinau šiaip užėjo... Pamačiau straipsnį internete apie skorpionus ir dingtelėjo... Nulį pasirinkau dėl mandrumo, bet kadangi sc0rp jau buvo užimtas tai teko prisidėti ir ` simbolį.

<eWizard> Kad slapyvardis prasidėtų maža balse ir antra raidė būtų didžioji, aš esu kaip tie pankai, kur nori išsiskirti iš visuomenės

Žmonės pakankamai skirtingai žiūri į slapyvardžio keitimą. Tačiau atidžiau patyrinėjus apklausos duomenis, galima akivaizdžiai pastabėti, jog tai kažkaip susiję su jų amžiumi. Vyresni žmonės nelinkę keisti savo slapyvardžio, nes tai jau yra kaip ir jų vizitinė kortelė internete. Tuo tarpu jaunesni yra pakeitę nevieną slapyvardį ir artimiausiu metu, eilinį kartą, galvoja jį keisti. Greičiausiai tai susiję su tuo, kad žmonės augdami, bręsdami, sužino daugiau informacijos, keičiasi drabužius, keičia požiūrį į gyvenimą, o tuo pačiu nori pakeisti ir savo įvaizdį. Yra ir dar viena priežastis dėl ko žmonės keičia slapyvardžius. Kartais žmonės, dažniausia jauni, „ko nors prisidirba“ t.y. padaro tai ko daryti neturėtų, pasako tai ko sakyti neturėtų, po to išsigąsta ir slapstosi nuo kitų. Tai kaip ir realiame gyvenime, kai vaikas išmušęs kaimynų langą slapstosi nuo jų, tačiau virtualiame pasaulyje užtenka tik pasikeisti savo slapyvardį ir tikėtis, jog niekas nepastebės, kad tu jį pasikeitei. Slapyvardžio pasikeitimas tai, tarsi, dalies savo virtualaus gyvenimo nubraukimas.

<IdeaG> Slapyvardžio pilnai nekeičiau nei karto, tik trumpinau. Ir šiaip būtų jau sunku pakeisti jį dabar, esu pakankamai smarkiai prie to vardo prisirišęs (net į vizitinę įsirašiau). Be to, šiuo vardu mane žino ir atpažįsta daugelis žmonių, taigi nenorėčiau prarasti ir šio atpažinimo.

<mr-zyza> 1 karta keičiau. kodėl keičiau ? Nes "zyza" žmonės laikydavo mot. g., tai teko pridėti "mr-", kad nepainiotu.

Ar slapyvardis turi atspindėti lytį? Daugelis sako, kad ne, tuo labiau, jog dalis slapyvardžių yra žodžiai, puikiai besiverčiantys iš anglų kalbos į lietuvių, tiesa, ne visada į daiktavardžius.

Priklausomai nuo pasirinktos bendravimo formos ir virtualios interneto vietos yra susikūrę tam tikri stereotipai. Vis tik pats dažniausias stereotipas, kad internete daugiausia bendrauja vyrai, todėl nepriklausomai slapyvardžio skambesio naujai prisijungusiam žmogui priskiriama vyro lytis.

<MaGgijA> Šiaip man kartais pikta pasidaro, kai mane bernu išvadina, o atrodo slapyvardis tai elementarus. Nu, aiškiai, parodo, kad esu pana.

<MaGgijA> Mane tai dažniausiai kokiam delphi kanale palaiko bernu.

<Invisible> Dėl to kaip šneki? Bet palaiko vyrų tikrai ne dėl to, jog slapyvardis labiau vyriškas ar moteriškas...

<MaGgijA> Nu gali būt.. Gal nelabai įprasta, kad mergina ten programina ...

<IdeaG> Manau, nebūtinai slapyvardis turi atspindėti lytį. Maniškis, tarkim, yra neutralus, bet dėl to problemų nekyla - absoliuti dauguma mano lyti atpažįsta teisingai.

Žmonėms labai nepatinka, kai sumaišoma jų lytis. Kartais, jie išsikeičia ir kategoriškai atsisako su jumis toliau bendrauti. Kartais jie būna per daug išsikeičę arba per daug pavargę, kad tai pasakytų ir vėliau iš jūsų išsityčioja. Bet kokiu atveju, tai nėra labai gerai ir jums patiems. Jau geriau užduoti labai kvailą klausimą ir paklausti: „tu jis ar ji?“, nei savo klaidingais išvedžiojimais įžeidinėti žmones.

<Invisible> Nu ta prasme palaikydavo. Kartais eidavo iš kart į privatą ir sakydavo: „sveika“. Dabar kažkodėl, nežinau, bet tokie dalykai liovėsi. Gal dėl to, jog padaugėjo pažinčių svetainių ir visi pažinčių ieškotojai susirinko ten arba tiesiog sėdžiu ne tuose kanaluose.

<Keistuolis> Taip, slapyvardis turi atspindėti žmogaus lytį. Bet yra tokiu keistuoliu, kurie taip ar taip neatpažįsta kur mergina, kur vyras... Dėl proto stokos, gal ne proto, o išprusimo.

Kaip pasirinkti gerą slapyvardį?

Kaip jau minėjau sunku pasakyti, kuris slapyvardis geras, kuris - blogas. Tačiau vis tik galima apibrėžti tam tikras gaires. Kaip pagrindą pasirinkau [Guy Kawasaki](#) įvardintas taisykles kaip turėtų skambėti geras kompanijos pavadinimas. Aišku, tai nevisai tas pats, todėl dalį teko pakeisti, dalį pridėti nuo savęs.

1. Kawasaki siūlo pradėti firmos pavadinimus, su kiek galima ankstesne abėcėlės raide. Virtualiame pasaulyje viskas yra kiek kitaip. Jeigu nori išsiskirti iš minios turi būti sąrašo viršuje ar sąrašo apačioje. Per vidury yra tik pilka masė ir kuo daugiau žmonių sąrašė, tuo mažesnė tikimybė esančiam viduryje būti pastebėtam.

2. Nenaudokite lietuviškų raidžių. Nors vis daugiau ir daugiau programų yra lietuvinamos, net interneto adresai jau galimi su lietuviškomis raidėmis, tačiau vis dar lieka per daug vietų, kur lietuviškos raidės bus kliūtis.

3. Nenaudokit specialių simbolių([] { } - ^ ~ ` ‘ “), tik raides. Netgi skaičius naudoti nerekomenduojami. Visų pirma specialių simbolių naudojimas yra leidžiamas ne visur pvz. IRC galima, bet jeigu norėsite užsiregistruoti el. pašto adresą jums greičiausiai nepavyks. Antras dalykas – pabandykite ištarti savo slapyvardį, juk nesakysite „laužtinis skauštas brūkšnelis Petras brūkšnelis laužtinis skliaustas“. Žmonės labai dažniai nemėgstą tokių, kurie naudoja simbolius, laiko juos mažvaikiais. Vis tik tokių simbolių naudojimas yra kartais atleistinas ir dabar norėčiau paminėti keletą išimčių:

3.1. Skaičius naudoti galima pažinčių kanaluose, skaičiai gale slapyvardžio dažniausiai reiškia amžių.

3.2. Kadangi labai sunku susigalvoti originalų vardą, tokio koks nebūtų užimtas žmonės kartais nepastebi vieno nedidelio simbolio slapyvardžio gale ` arba ‘ (čia daugiau taikytina irc) arba viduryje . (el. pašte). Tokiu atveju taip pat daug kas pasirenka skaičius.

3.3. Laužtiniai skauštai [] slapyvardžio gale arba pradžioje ypač mėgstami interneto žaidimų bendruomenėse, taip žmonės išreiškia savo priklausomybę tam tikrai grupei žmonių – klanui, skliaustuose įrašydami klanu inicialus.

4. Gerbkite save. Kartais žmonės susigalvoja slapyvardžius turinčius menkinamąją reikšmę pvz. nevykėlis, „lameris“, „looseris“. Iš karto kyla klausimas, kaip galima gerbti tokį žmogų, kuri negerbia savęs? Ir jau nuo pirmo karto pradedi žiūrėti į tą žmogų su panieka, kaip į kokį menkesnį padarą.

5. Žodynas nepadės susigalvoti geresnio slapyvardžio. Kartais žmonės pasitelkia pagalbą žodyną norėdami susigalvoti gražesni slapyvardį pvz. *gato* iš prancūzų kalbos išvertus reiškia katiną. Tačiau čia galima susidurti su netgi keliomis problemomis: 1. gražūs žodžiai dažniausiai būna jau užminti ir jums bus sunku, kai norėsite kur nors užsienyje užsiregistruoti. 2. Jūs galite žodyne sužinoti oficialią vieno ar kito žodžio, tačiau net neįsivaizduojate ką jis gali reikšti slenge. Paimkime labai elementarų pavyzdį pvz. gaidys arba žąsinas (*jau matau, kad juokiatės turbūt komentuoti neverta?*). Kaip matote pasirinkime labai gražius paukščius, būrio vadus, tačiau kažkodėl buityje jie įgijo neigiamą, menkinamąją reikšmę.

6. Pasirinkite optimalų ilgį. Optimalus ilgis yra 6-8 simboliai. Kuo trumpesnis slapyvardis tuo lengviau jį atsiminti, tačiau norit užsiregistruoti kur nors pvz. el. pašta gali susidurti su problema. Man ne karta teko pastebėti, kad trumpesnių nei 6 simboliai sistemos nemėgsta registruoti. Taigi, iš eina, kad kuo ilgesnis tuo geresnis, tačiau vėl gi kuo ilgesnis tuo sunkiau, kitiems jį įsiminti, be to egzistuoja ir ilgio limitas, taip kad labai ilgų susigalvoti tikrai neverta. Ilgio limitas daug kur yra skirtingas, tačiau vieną kartą man teko matyti apribojimą maksimaliam ilgiui 8 simboliai. Tai greičiausiai išimtis nei taisyklė, bet verčianti susimąstyti.

Kas yra avataras?

Avatar anglų kalbos žodis, žodynas pasiūlo tik vienintelį vertimą į lietuvių kalbą „dievybės įsikūnijimas“. Plačiąja prasme, tai yra tiesa, tačiau tiems, kuriems neteko nei karto susidurti su šiuo žodžiu greičiausiai niekas nėra aišku. Avataras – tai tam tikras paveikslukas, kurį gali pasirinkti vartotojas įvairiose pokalbių programose, svetainėse, forumuose. Priklausomai nuo pasirinktos svetainės ar programos šiek tiek skiriasi dydžiai ir galimybės išsirinkti norimą avatarą. Tačiau paprastai, vartotojui suteikiama pilna laisvė ir leidžiama įkelti nuosavą paveiksluką, dažniausiai .gif arba .jpg formato. Tiesa, ta laisvė nėra jau tokia laisva, ribojamas paveiksluko dydis dažniausiai 80*80 pikseliai ir taip pat nedaugiau 100kb.

Aš žodį *avatar* versčiau kaip atvaizdas. Avataras leidžia žmogui pasirinkti paveiksluką tarsi drabužius, čia kaip ir parduotuvėse yra mados, kolekcijos, gerų avatarų yra mažai, tie kas moka darosi patys. Vienintelis skirtumas nuo drabužių, kad dažniausiai jie yra nemokami.

Pasirinkdami avatarą, jūs leidžiate žmogui lengviau susiformuoti nuomonę apie save. Kita vertus jūs save identifikujete kaip tą paveiksluką ir pradodate elgtis taip, kad jį pateisintumėte. Pavyzdžiui žmogus žinomas slapyvardžiu Zaza pasirinko graikų filosofo paveiksluką. Forume jis elgiasi šaltai ir tingiai... Aišku, jo asmenybė tikrai nėra kvaila. Zaza savo trumpais pranešimais sugeba įkvėpti kitus ir tai jau yra tikrai didelis pasiekimas.

Nors avatarai dažniai būna labai skirtingi tačiau galima būtų išskirti pagrindines jų grupes:

1. Gyvūnai. Žmonės dažnai mėgsta užsidėti savo laikomų naminių gyvūnų fotografijas. Radau tokia juokinga mintį: *Moterys, kurios naudoja savo šuns paveiksluką, kaip avatarą yra ištekėjusios..* Kiek rečiau žmonės dedasi laukinių gyvūnų fotografijas. Viename forume radau komentarą, jog žmogus kaip avatarą pasirinko žvėries siluetą, nes tas žvėris buvo jo senelių indėnų genties simbolis.
2. Animacinių filmukų herojai. Animacinių filmukų herojus pvz. „Tom & Jerry“, „Bug Bunny“, arba neseniai kinuose rodytų filmukų – „Šrekas“, „Ledykmetis“, „Žuviukas Nemo“ veikėjus labiau mėgsta pasirinkti jaunesnio amžiaus žmonės. Vyresni pasirenka garsių komiksų veikėjus pvz. [Dilbertą](#). Čia reiktų išskirti atskirą pogrupį – Anime. Vėlgi, jeigu skirtume pagal amžiaus grupes, tai jaunesni žmonės pasirenka tų serialų ar filmų veikėjus, kuriuos rodė per Lietuvos televizijas pvz. „Dragon Ball Z“, „Yu-Gi-Go“. Tuo tarpu vyresni renkasi sudėtingesnių, įdomesnių, bet Lietuvoje nerodytų filmų veikėjus.
3. Garsenybių. Dažniausiai, pasirenkamosios kokios nors pasaulio pop žvaigždės, aktoriai, sportininkai. Žmonės avatarais pasirenka savo stabus, idealus, kokiais jie norėtų būti. Pasirinkę garsenybės avatarą, žmonės gerai išmano jo biografiją iki menkiausių smulkmenų. Jie tarsi susitapatina su ta garsenybe. Ne duok Dieve, kas nors pradės kalbėti blogai apie tą garsenybę, tuomet užvirs beprasmis drabstimas purvais, net alkani šunys, taip vienas kitam netrokšta perkąsti gerklės, kaip ižeistas fanas.
4. Blogio. Kiekvienas, kaip ir mėnulis turi savo tamsiąją pusę. Blogio apibrėžimas dažniausia priklauso nuo kiekvieno žmogaus. Vis tik tokį avatarą pasirinkęs žmogus dažniausiai būna pagiežingas, agresyvus. Reiktų pastebėti, jog Helauvyno kostiumai puikiai atspindi šią kategoriją.
5. Tikri veidai. Tokių avatarų nėra daug, kadangi žmonės dažniausiai internete nori pasilikti kažkiek anonimiškumo. Nesirinkti tokių atvaizdų yra ir kita priežastis. Jeigu pavyzdžiui kokiame nors forume

aktyviai diskutuojate, tai prie savo pranešimų, nuolatos teks pastabėti savo veidą, tik nedaugelis žmonių gali ramiai žvelgti į save ilgą laiką.

6. Vizitinės kortelės. Kai kurie žmonės pasirenka paprastą paveiksluką, dažniausiai savo paties sukurtą. Ir jo niekada nekeičia. Net jeigu eitumėte į skirtingas bendruomenes pamatę tapti paveiksluką, galit būti tikri, jog rasi tą žmogų. Tai tarsi jo vizitinė kortelė.

7. Jėgos. Savaiame suprantama, kad jie simbolizuoja jėgą, valdžią. Kartais tokius paveikslukus pasirenka forumų administratoriai, moderatoriai. Pastebėta, jog jėgos simboliai daug labiau patinka vyrams nei moterims. Pasirinktajame paveiksle, nebūtinai turi būti pavaizduotas labai raumeningas vyras, kartais ta jėga ateina tarsi iš už fono pvz. žaibai arba uraganas už žmogaus nugaros. Žmonės pasirinkę jėgos avatus, gali jaustis bejėgiai, nesaugūs.

8. Viliojantys. Tokie dažniausiai pasitaiko pažinčių bendruomenėse. Taip pat populiariesni, tarp moterų. Dažniausiai pateikiama seksualiai apsinuoginusi, tačiau nepilnai nuoga moters nuotrauka. Tokius avatus pasirenka žmonės norintys pritraukti daugiau dėmesio.

9. Rėkiantys. Dažnai pasižymi ryškiomis spalvomis. Taip pat gali būti reguliariai keičiami į kita tos pačios kategorijos paveiksluką. Jų tikslas, jus šokiruoti, išgąsdinti. Tokius renkasi žmonės norintys būtinai būti pastebėti, gali būti, jog jie turi problemų ir viduje jaučiasi nuskriausti, neįvertinti, nori pabrėžti savo nepriklausomybę ar savarankiškumą. Jeigu viliojantys avatai, tarsi kviečia pabendrauti, pafliirtuoti, tai šios kategorijos avatai dažniausiai sukelia neigiamas emocijas arba užuojautą.

10. Abstraktūs. Nelabai dažnai pasitaikantys. Juose kiekvienas gali matyti tai ką nori, nes nieko konkretaus nepavaizduota. Dažnai tokie paveikslukai pasižymi simetrija, nėra labai ryškūs, gali būti hipnotizuojantys.

11. Afišos. Pasitaiko žmonių, kurie mėgsta reklamuoti savo darbus pvz. rašytojai užsideda paskutinės išleistos knygos viršelį, žaidimų kūrėjai užsideda paskutinio žaidimo logotipą. Tokie avatai gali turėti, tiesioginį arba paslėptą komercinį tikslą.

12. Klanų logotipai. Tai dažniausiai pasitaiko tarp žaidėjų, nors yra ir kitų grupių, kurioms priklausomybę mėgsta pabrėžti žmonės. Dažnai tai būna vienodi, arba panašūs paveikslukai, besiskiriantys tik spalvomis arba kokiomis nors nedidelėmis smulkmenomis.

13. Filmai. Tai pati bjauriausia avatarų grupė, be to jie būna išimtinai tik animuoti. Kartais, tai būna koks nors išskirtinis epizodas iš garsaus filmo, bet gali būti ir kokia nors pačio žmogaus sukurta istorija. Kaip jau minėjau, tai pati bjauriausia: a) tokie avatai užima daug vietos ir todėl labai stabdo puslapio krovimą; b) ilga animacija nuolatos reikalauja tavo dėmesio ir trukdo susikaupti ties esminiais dalykais. Visus šituos avatus galima grupuoti ir kitais aspektais pvz. į animuotus ir parastus. Paprastus galima sutinki daug dažniau, kadangi animuoti užima daugiau vietos, be to administratoriais mėgstantys tvarką, gali neleisti naudoti animuotų avatarų.

Jeigu prisimintume mano apklausą ten irgi buvo pora klausimų apie avatus. Mano nuostabai didžioji dalis respondentų, jų tiesiog nenaudoja. Tai greičiausiai priklauso nuo pasirinktų virtualios erdvės vietų – jos nesuteikia galimybės naudoti vaizdines priemones, tačiau buvo ir tokių komentarų:

<IdeaG>. Nenaudoju. Nėra laiko išsirinkti/susikurti kažką rimto ir mane atspindinčio, o beleko dėti nenoriu.

Kastinė struktūra

Jeigu firmose turim hierarchines struktūras, kur kiekvienas žmogus žino kokios pareigos jam priklauso ir jas atlieka. Senovėje turėjome luominę struktūrą, kur valstiečius valdė bajorai. Tai virtualioje erdvelė irgi yra panaši statusų hierarchija, tik jinai labiau siejasi ne su atliekamomis pareigomis ar luomu, bet su žiniomis, patirtimi ir be abejonės neatsiejama nuo jūsų įvaizdžio.

Nubas, kilo nuo angliško slengo *noob*, reiškiančio visiškai žalią naujoką. Kiekvienam iš mūsų kada nors tenka ši rolė ir kitaip būti negali. Tačiau ši rolė tikrai nėra amžina. Kiek jūs norite būti naujoku mėnesį, du? Daug kas priklauso nuo bendruomenės dydžio, tačiau naujoku amžinai būti neįmanoma.

Lameris, vėlgi nuo angliško slengo *lame*, reiškiančio nevykėlį-kvailį. Tokį statusą dažniausiai gauna žmonės niekaip nesugebantys išsivaduoti iš naujoko rūbų, dažnai užduodantys kvailus klausimus ir šiaip erzinantys labiau patyrusius vartotojus.

Gykas, nuo anglų kalbos slengo *geek*, priešingai nei oficiali reikšmė dažniausiai tai yra teigiamas žodis ir gali būti net gi pagyrimas. Tai žmonės gerai išmanantys kompiuterines technologijas. Be to jie labai domisi fantastika.

Nerdas, nuo anglų kalbos slengo *nerd*, vėlgi priešingai nei oficiali reikšmė tai yra irgi teigiamas žodis. Plačiaja prasme tai žodžio *gykas* sinonimas, tačiau *nerdai* linkę mažiau bendrauti, dažniausiai turi socialinių problemų. *Nerdai* paprastai pasižymi aukštesniu intelektu už *gykus*, greičiau sprendžia sudėtingus uždavinius, tą laiką kurį *gykai* praleidžia bendraudami tarpusavyje, *nerdai* skiria savo žinioms tobulinti, todėl jie niekina *gykus* kaip žemesnę kastą. *Gykai* gali tapti *nerdais*, tačiau atvirkštinis variantas mažai tikėtinas.

Hakeriai, nuo anglų kalbos žodžio *hacker*. Tai pati hierarchijos viršūnė, į juos linguojasi visi žemesnių kastų žmonės. Iš tikrųjų žodis *hakeris* turi daug įvairių potipių priklausomai nuo srities, tačiau bendrąja prasme naudojamas šis žodis ir dėka žurnalistų - dažniausia neigiama prasme. Tai programavimo aistrualis, kuris žino viską. *Hakeriui* taip pat svarbūs geri bendravimo įgūdžiai, kadangi dažniausiai silpniausia kompiuterio vieta vis tik yra žmogus.

Luseris, nuo anglų kalbos žodžio *loser*, reiškiančio nevykėlį. Priešingai nei *lameris*, šis žmogus atrodo lyg ir turi pakankamai žinių, tačiau jam fatališkai nesiseka. Nuo patekimo į šią kategoriją neapsaugotas niekas. Tai pats hierarchijos dugnas.

Dievas – realiai toks hierarchijos statusas neegzistuoja, tačiau atėjus naujokui, kiekvienas gerai dalyką išmanantis žmogus ir pasakantis daug nesuprantamų dalykų, atrodo kaip dievas ir akimirksniu pelno naujoko simpatijas bei pagarbą. Visi žmonės yra linkę lygiuotis į geresnius už save ir net pasiekę patį hierarchijos viršų, net ir *hakeriai* nori į lygiuotis į kažką geresnį už save, šiuo atveju irgi gali būti panaudota ši sąvoka.

Reiktų pastabėti, kad naujokas yra visuomet tik pereinamoji stadija. *Lameris* irgi yra dažniausiai yra tik pereinamoji stadija, tačiau kitose galima užtrukti ilgam.

Slangas

Kad ir kiek daug kalbėtume apie įvairias įvaizdį formuojančias dalis, vis tik pagrindinė yra kalba ir jos turinys. Kiekvieną interneto kartą formuoja savo bendravimo bruožus ir savo slengą. Reiktų pastabėti, jog vyresnių žmonių prisijungimo prie interneto laiką ir jo įtaką atspėti sunkiau nei jaunimo. Paprastai vyresnieji linkę rašyti lietuviškai, gal būt su viena kita gramatine klaida, tuo tarpu jaunimas labai greitai įsilieja į internetinę kultūrą net nesusimąstydamas kokią žalą ji daro.

Kaip jau minėjau kiekviena interneto karta formuoja savo kalbos stilių. Pirmieji internautai susidūrė su problema – internetas pripažino tik lotyniškas raides. Taigi ilgainiui žmonės įprato rašyti šveplai. Tačiau rašant šveplai pasitaikydavo įvairių kuriozų, juk kai kurie žodžiai be varnelės ar taško gali įgyti visiškai kitą prasmę pvz. šabas sen. Šeštadienis, gali būti suprstas kaip sabas - Sabonis arba šakalas – sakalas, šaldiklis – saldiklis, šamanė – samane. Taigi sekanti karta gana greitai perėmė iš anglų kalbos priebalsių derinį sh, kurį rašydavo vietoj š raidės. SH derinio populiarumą gali dar paaiškinti ir tuo jog dauguma problemų dėl neteisingo žodžių supratimo kyla būtent dėl S<->Š raidžių sumaišymo. Taip pat teko matyti ir raidės ž keitimą į zh, bet jis netoks populiarus. Tačiau niekada neteko matyti č raidės pakeistos ch, tai greičiausiai todėl, kad šią kombinaciją mes jau kalboje turime ir jinai tariama visai ne kaip č.

Sekantis mados klyksmas tai buvo tam tikrų raidžių pakeitimas simboliais: 1 –L, 3 –E, 4 –A, H, 5 –S, 7 – T, 0 – O. Iš vienos pusės tai atėjo su h4k3r1ų banga, žmonių kurie gerai supranta kompiuterius ir nori išsiskirti iš kitų. Tačiau realiai tikrieji *hakeriai* niekada nenaudojo tos kalbos ir tą bangą sukėlė žemiausioji kasta norinti prieš naujokus pasipuikuoti ir apsimesti „kietais“. Iš kitos pusės tai buvo tarsi apsisaugojimas nuo cenzūros, kad tavo tėvai ar kas nors žiūrintis per petį nesuprastų ką tu rašai. Šį kalbą dar vadinama 1337 arba L33T. Kalbos pavadinimas kilo nuo žodžio *elite* reiškiančio elitą. Nors tie, kurie naudoja 1337 kalbą mano, jog jie yra geresni už aplinkinius, tačiau realiai taip nėra. 1337 žodis dažniausiai turi menkinamąją prasmę.

Naujausias mados klyksmas v pakeisti į w, i -> j, s->z, u->w, j->y, ai->j ks->x ir dar gausybė kombinacijų, kurių prasmė man nesuvokiama. Taip pat siūlyčiau, atkreipti dėmesį į tai, kad kai kurios kombinacijos persidengia, ką irgi logiškai sunku paaiškinti. Kad suprastumėte kaip tai šlykštu paėmiau citatą iš [gyyrtos](#) puslapio: na wa wjienoz drawgytez bloge pamacew kad yi aprashjioz sawo kambary ;DD il pagalwoyaw kad wisayij njieko bootoo il man sawajy aprashyti.. :]] tajigi tajigi.. pradekime.. :DD

mjiegamoyi wjieta.... [lowa] shejip dbr pakankamaj twarkinga ;DD [kjp nekejista ;DD] dabar yi suklotla [kjp dazhnewseyij il boona] ;DDD ant yoz pilna knygu ,,,, ,mano tashe ,,,, ,kupline [antikwaraz] ;DD ,,,, ,mextukaz [mano mylimjewsjez] ;DD Nežinau, kodėl bet pabandžius paskaityti tokį tekstą man ima suktis galva ir pradeda pykinti. Gal ką nors blogo užvalgiau per pietus? Blogiausia tai, jog tokių puslapių internete yra šimtai...

Ką gi ir dabar apie paskutinį stilių. Tai rašymas lietuviškai beveik be klaidų. Tobulėjant technologijoms, atsirandant vis daugiau programų, lietuviškų raidžių problema buvo išspręsta. Tačiau daugelis žmonių, vis tik linkę pasirinkti vieną iš ankščiau mano paminėtų stilių. Šį kartą aš neanalizuosiu priežasčių kodėl taip yra, greičiausiai įpratimas vis tik padarė savo ir dabar sunku vėl grįžti prie lietuviškų raidžių. Kaip sakoma seno klouno naujų triukų neišmokysi. Bet internete yra ir žmonių, kurie rašo lietuviškai ir jų netgi dvi grupės. Pirmoji, tai vyresnioji karta, taip pat mokytojai, dėstytojai (ypač humanitarinės pakraipos). Su šia grupe viskas aišku, jų niekas nemokė bendrauti internete kitaip, jiems į kraują įaugusi gimtoji kalba. Antroji grupė yra kiek įdomesnė ir gali daug kam sukelti nuostabą – tikrieji hakeriai. Kad ir kaip kam nors gali pasirodyti keista, tačiau tai yra tiesa. Net gi vienas iš [hakerių etiketo](#) principų skelbia: Išmok gerai rašyti savo gimtąja kalba.. Tiems kas daugiau domėjosi šita sritimi tai, turbūt nieko keisto, juk hakerių tikslas – žinios. O kokios gali būti žinios kaip net nemoki savo gimtosios kalbos, jau nekalbant apie pagrindinę tarpusavio bendravimo kalbą – anglų?

Atlikus apklausą paaiškėjo, jog dauguma žmonių yra linkę rašyti šveplai, pakeičiant raidę š derinių sh. Taip pat dauguma žmonių net nesusimąstydami naudoja tokius žodžius kaip „kompas“, „printeris“ nors kalbininkai jų ir nelikę pripažinti. Labiausiai mane nustebino toks žmogaus pareiškimas:

<HEADSHOT> Žinau kodėl jaunimas sako wilnius, o ne Vilnius, nes kai rašai sms w daug arčiau nei v todėl visi taip įpranta.

Taigi internetą užplūdo SMS karta, nemokanti rašyti lietuviškai. Gerai apsvarstęs šituos žodžius suprantu, kad jis teisus. Aš pirmiausiai įsigijau kompiuterį su internetu, ir tik po daug metų nusipirkau mobilųjį telefoną. Taigi, savo internete susiformavusius bendravimo virtualioje erdvėje principus atsinešiau į mobilųjį telefoną. Todėl kartais pasitaiko, jog mano žinutės turinys nebūna :) arba :P. (apie emocijas skaitykite žemiau). Vaikai šiais laikais pirmiau gauna telefoną ir tik vėliau internetą, taigi jie atsinešą savo bendravimo įpročius...

Dauguma respondentų atsakė, jog supranta 1337 kalbą, bet jos vartoti nemėgsta, nebent juokais. Labiausiai man patiko toks atsakymas: <Pianistas>visur naudoju lietuviškas raides. Tiesa, toks atsakymas buvo nevienintelis, bet jų nebuvo daug. Atidžiau panagrinėjus žmones, kurie griežtai pasisakė už lietuvių kalbos puoselėjimą, paaiškėjo, jog visi be išimties naudoja Linux operacinę sistemą. Ar su technologinių išprusimu ateina ir protas bei pagarba gimtajai kalbai? Šiuo atveju jokių išvadų daryti nenoriu, mąstykite patys.

Kartu su globalizacija atėjo ir blogi dalykai, tai raidžių kombinacijos, kurios buvo nusižiūrėtos iš anglakalbių tarpusavio bendravimo ir paplito tarp lietuvių. Dabar pabandysiu paaiškinti dažniausia pasitaikančius derinius.

AFK: away from keyboard – atsitraukęs nuo klaviatūros, ilsiuosi.

AFAIK: as far as I know – toli išvykęs.

ASAP: as soon as possible – taip greitai kaip tik galiu pvz. Padarysiu darbą ASAP arba grįšiu ASAP.

BBL: be back later – busiu vėliau.

BRB: be right back – tuoj gryšiu.

BTW: by the way - beje

CYA: see ya, or see you later – susimatysim vėliau

G2G or GTG: got to go – turiu eiti.

IMO: in my opinion – mano nuomone.

IMHO: in my humble/honest opinion (derived from IMO or vice-versa) – mano kukle/sąžininga nuomone

IRL: in real life – realiame pasaulyje

K: okay - gerai

LOL: laugh out loud – garsiai juoktis, turbūt dažniausia pasitaikanti kombinacija.

LMAO: Laugh my ass off – juokiuosi iš tavęs nevykėli

nOOb: Newbie - naujokas

NP: no problem – jokių problemų, be problemų, man nesunku
OMG: oh my god – Dieve mano, padėk Dieve
ROFL: rolling on floor laughing – juokiuosi vartydamasis ant grindų
ROTFL: rolling on the floor laughing - juokiuosi vartydamasis ant grindų
RTFM: read the fucking manual – perskaityk SUKNISTĄ instrukciją/pagalbos failą
THX: thanks - dėkui
WTF: what the fuck – kas vyksta, kur aš, kas atsitiko, kas per...

Emocijos 8:-)

Emocijos pirmą kartą buvo sugalvotos 1963 metai dailininko Harvey Ball. Tai buvo geltonas apskritimas su dviem taškais, kurie turėjo reikšti akis. 1982 metais rugsėjo 19 diena Scott Fahlman pasiūlė, kad :-) ir :-(simbolių kombinacija turėtų reikšti emocijas. Dabar pabandysiu pateikti, dažniausia pasitaikančių emocijų sąrašą. Be mano paminėtų emocijų yra dar begalo daug visokių kitokių, be to tai kai kurių emocijų interpretacija skiriasi priklausomai, nuo programos ar virtualios erdvės vietos.

:) arba :-) - šypsena

X-P - nokautuotas

:-] – mandagi šypsena

:-(- liūdesys

:-[- vampyras

:-F – vampyras su nulaužtu dantimi

:-/ - skepticizmas

:-| - abejonė, neryžtingumas

;-) – akies merkimas

:-D – didelė šypsena, vaipymasis

:-P arba :-p – iškištas liežuvis

B-) arba 8-) –vartotojas su akiniais

8:-) – vartotojas pasikėlęs akinius, gali būti iš nuostabos, arba tiesiog ilsisi.

:-o arba :-O arba :-0 - nustebimas

:-s arba :-S -sutrikimas

:-x – užklijuotos lūpos: „šito sakyti neturėjau“

^_^ arba (^_^) – žmogaus veidas remiantis anime filmukais

:’(arba :_(- ašara

>:o arba :@ - pyktis

:o) – klouno veidas

>:-) arba }:-) – ragai, velnias

0:-) - angelas

:*) - paraudimas

:-* - bučinys

</3 – sudaužyta širdis

%) – girtas

@};- - rožė

3:-O – karvė

c-oo - akiniai

Asmenybės susidvejinimas

Ištikrųjų tai tik skambus pavadinimas, kad atkreiptų jūsų dėmesį, realiai nieko panašaus. Realiame gyvenime mums dažnai tenka atlikti keletą skirtingų rolių: tėvo (motinos, vaiko, vyro, žmonos) ir darbuotojo (viršininko). Pirmų atveju mes galime sau leisti elgtis familiariai, tačiau antruoju mes turim laikytis tam tikro nerašyto etikos kodekso. Virtualiame pasaulyje mes turime lygiai tokią pačią situaciją. Mums tenka bendrauti su kolegomis, viršininkais, verslo partneriais. Tuomet mes pasivelkame formalus įvaizdžio kaukę, kalbame savo vardu. Dažniausiai formalus įvaizdžio kurti nereikia, kadangi su tais pačiais žmonėmis tenka bendrauti ir realiame pasaulyje, tai mūsų vardas, pasako viską ko reikia. Tačiau gali pasitaikyti ir tokių situacijų, jog naujieji jūsų verslo partneriai pirmą kartą su jumis susisiektų internetu. Tuomet labai svarbu sudaryti solidaus žmogaus įvaizdį, kad susitikus realybėje būtų lengviau.

Be kolegų mes taip pat kažkiek laiko skiriame bendraminčiams, dalyvaujam įvairiose diskusijose, žodžiu kuriam neformalų įvaizdį. Priešingai nei su formaliu įvaizdžiu, mes sau galime leisti kiek daugiau, kadangi tikimybė susitikti su oponentu ar bendraminčių iš Pietų Afrikos Respublikos tikrai nedidelė. Kita vertus pradėję domėtis tam tikra bendruomene internete, mes nuo nulio turime susikurti savo įvaizdį. Jeigu tai jūsų ne pirmoji bendruomenė, tai greičiausia slapyvardžio pasirinkimas ilgai neužtruks. Pradedamas bendrauti iš pradžių greičiausia neskirsite daug dėmesio avataro kūrimui, ar galbūt jo net visai nepasirinksite, nebent jūs naudojate avatara-vizitinę kortelę. Ir be abejo svarbiausias punktas – kalba, greičiausiai bandysite prisiderinti prie tos grupės pasirinkto stiliaus, nes išsišokėlių niekas nemylė.

Internetas ir saugumas

Labai dažnai žmonės sėdintis už kompiuterio ekrano mano, jog jie yra saugūs ir visiškai negalvoja apie tai ką sako ar daro. Deja, saugumas ir anonimiškumas internete yra tik iliuzija ir tą gerai iliustruoja ne vienas Holivudo filmas. Šį kartą nusprendžiau pasirinkti Murder.com (Kažkodėl į lietuvių kalbą jį išvertė žmogžudystė.lt). Šio filmo pagrindinė idėja yra ta, kad viena moteris, prisijungia prie pokalbių programos savo vyro slapyvardžiu ir netyčia kalbėdama užgauna žudiko maniako jausmus. Taigi užgautasis pradeda jai grasinti iš pradžių, tik virtualioje erdvėje, bet vėliau persekiojimai persikelia ir į realų pasaulį. Nors filme gausu fantastinių elementų, tačiau esmė lieka aiški – niekas internete nėra saugus.

Dabar pereikime prie realaus pavyzdžio. Tai įvyko, vienoje iš didžiausių anglakalbių interneto bendruomenių MySpace.com. Šiame kaip ir analogiškuose tinklapiuose jaunimas gali bendrauti su sau giminingos sielos žmonėmis apie pomėgius, gyvenimą ir t.t. Taip pat vieni apie kitus gali sužinoti daug informacijos pvz. kurioje šalyje gyvena, mieste, kur mokosi, kiek metų, kaip galų gale atrodo ir panašios informacijos. Tačiau yra vienas "bet" - ne vien tik jaunimas lankosi tokio pobūdžio svetainėse, į jas užsuka ir suaugę žmonės. Atsitiko taip, kad JAV, Mideltaune ("Middletown"), Konektikuto ("Connecticut") valstijoje įvyko kelių nepilnamečių merginų seksualinis išnaudojimas. Kaip teigiama, tai buvo vyriškis dvidešimties metų, kuris per portalą MySpace.com susisieko su keliomis merginomis, ir po to jas žiauriai išnaudojo ir nužudė. Akivaizdu, kad tėvai net neišsivaizduoja kur gali jų vaikas lankytis ir su kuo ketinti susitikti. Pačiame portale yra apsauga, kuri neleidžia registruotis jei esi jaunesnis nei trylikos metų, tačiau daugelis iš jų pateikia melagingus duomenis, o savo profiliuose įdeda nuotraukas, neretai dviprasmiškais pozomis. Taip elgdami paaukliai, net nesusimąsto apie pasekmes. Tad prieš pateikdami ir registruodami tokio pobūdžio portaluose reikia būti atsargiam.

Kaip jūs galėtumėte apsisaugoti, nuo panašaus atvejo? Aišku, jeigu išsiruošėte į aklą pasimatymą, tai jums gali padėti tik Dievas, bet jeigu norite internete jaustis saugiau pabandyčiau suformuluoti keletą patarimų:

1. Suskurkite specialų el. pašto adresą, registravimuisi į įvairias bendruomenes. Toks adresas, neturėtų išduoti, jūsų vardo, pavardės, amžiaus, lyties ar gyvenamosios vietos.
2. Nenaudokite savo slapyvardžiui vardo, ar pavardės. Jūs galite teigti, jog Lietuvoje yra daug Petrų, tačiau pakanka sužinoti tik dar vieną nedidelę smulkimą pvz. gyvenamoji vieta – Šilutė ir jų skaičius sumažėja iki kelių dešimčių blogiausiu atveju ir iki vieno geriausiu.
3. Savo slapyvardyje nenaudokite, amžiaus, gimimo datos, paso ar socialinio draudimo kodo, kreditinės kortelės numerio. Labai dažnai žmonės mėgsta pasirinkti savo gimimo datą, kaip slaptažodį, o jeigu jinai dar įeina ir į jūsų slapyvardį, tai čia tas pats kas savo seifą pilną pinigų palikti miesto centre.
4. Nenaudokite savo nuotraukos kaip avataro. Jeigu norite pasislėpti ir apsisaugoti, tai slėpkite ir veidą, nes kas nors gali jus netyčia pažinti.
5. Nepasakokite apie save, nepasakokite apie savo šeimos narius, nepasakokite apie savo darbą. Esate tik jūs ir jūsų nuomonė. Tačiau niekada nemeluokite, nes melo kojos trumpos. Pavyzdžiui daugumai žmonių, tikrai nereikia žinoti jūsų amžiaus, kad su jumis bendrautų. Žmonės linkę manyti, jog jūs esate jų bendraamžis. Jeigu jūs atskleisite savo amžių ir pasirodys, kad esate jaunesnis, tai gali pakeiti požiūris į jus, sumažėti arba net visai išnykti anksčiau buvosi pagarba.
6. Galvokite ką sakote. Jeigu uždavinėsite daug kvailių, tai jus palaikys vaiku, jeigu kalbėsite trumpai ir protingai jus gali palaikyti solidžiu seniu. Kontroliuokite savo kalbą ir emocijas.

Žmogus niekas

Norėčiau papasakoti apie žmogų dar žinomą Asterisk arba Damn_I_Am_Good slapyvardžiais. Antrasis vardas pasako netgi du dalykus apie asmenį: 1) tik labai savimi pasitikinti žmogus gali pasirinkti tokį

slapyvardį 2) žmogus yra optimistas, nes jeigu būtų pesimistas būtų pasirinkęs, kokį nors save menkinantį vardą.

Su Asterisk bendrauju jau 5 metus, tačiau apie jį nežinau nieko. Iš tikrųjų ši bei tą žinau vardas – Aurelijus Valeiša, gyvenamoji vieta – Varėna. Ką gi žmogus, aiškiai, naudojasi mano aukščiau išvardintomis taisyklėmis ir niekada nepasakoja nieko apie savo aplinką. Taigi iš karto kyla klausimas ar turėčiau pasitikėti tuo ką žinau? Vardą ir pavardę be problemų galima susigalvoti. Jeigu neveikia fantazija, tai visada į pagalbą galima pasitelkti telefonų knygą. Kiek sunkiau suklastoti gyvenamąją vietą, kadangi išeinant į internetą reikia išduoti tam tikrus savo identifikatorius (IP adresą), pagal kuriuos įmanoma atsekti, bent jau apytiksliai, gyvenamąją vietą. Tačiau kiek žmonių ims ir tikrins tavo žodžius?

Jis neužsimena apie nieką, kas galėtų išduoti jo amžių. Vis tik tam tikras ribas aš drįščiau nubrėžti. Kadangi jis bendrauja internete, kai geri mokiniai sėdi pamokose, galima spėti, kad jis mokyklos nelanko. Šiais laikais mokyklą galima baigti po 10 klasių ir po to stoti į profesinę taigi, jam turėtų būti daugiau nei 16 metų. Aišku, nereiktų atmesti tikimybės, jog jis yra blogas mokinys.

Brėžiant viršutinės amžiaus ribas aš atkreipiau dėmesį, kad niekada neužsiminė apie žmoną arba vaikus, kurie trukdytų sėdėti prie kompiuterio. Taigi jam neturėtų būti daugiau nei 30 metų, nors vėlgi nereiktų atmesti tikimybės, kad jis senbernis. Kad jis nėra pienburnis verčia manyti ir tai, jog jis nuolatos švaistosi per didelėmis pinigų sumomis net ir turinčiam neblogą darbą žmogui, nors galbūt jis tik turtingos šeimos vaikas?

Nuotrauka – vienintelė nuotrauka, kurią jis yra kada nors rodęs, tai kai jis buvo 5-12 mėnesių. Iš tokios nuotraukos, tik motina gali pažinti savo kūdikį(?).

Kalba – jis pakankamai dažnai reiškiasi kaip tam tikrų sričių specialistas, kas jam suteikia solidumo, ir verčia manyti, apie jį kaipo vyresni nei 20 metų amžiaus žmogų. Tačiau tai gali būti tik apgaulė, kadangi jaunimas lengviau sugeba įsisavinti naujas technologijas.

Apibendrinat reiktų pasakyti, nors mano suformuluotos saugesnio gyvenimo internete taisyklės atrodo keistos ir greičiausiai daugeliui žmonių nepriimtinos, vis tik mes turim tikrą įrodymą, kad jos veikia ir pasinaudojant jomis galima gyventi internete saugiau. Ar žmogus Asterisk, turėtų jaustis saugus? Jeigu, tie trys duomenys (vardas, pavardė ir miestas), kuriuos aš žinau yra tikri, tuomet – ne. Nėra sunku tokius duomenis žinant sužinoti ir tikslesni adresą, ypač, kai miestelis nėra didelis.

Paskutinis klausimas

Paskutinis mano užduotas klausimas buvo: *Kaip įsivaizduojate mane?*. Atvirai sakant niekada neplanavau užduoti šio klausimo ir netikėjau, kad jis gali duoti tokių įdomių rezultatų. Tačiau kažkaip netikėtai, vieną kartą bendraujant su Adamas' jis mane apibūdino:

<Adamas> Maždaug 1.85cm, su nedideliu pilvu, barzdotas, nerūkantis, siek tiek išgeriantis (prie progos), sportu per daug neužsiiminėjantis.

Toks apibūdinimas mane šokiravo dėl dviejų dalykų: 1) žmogus, kuris manęs niekada nematęs stengėsi apibūdinti mano išvaizdą, o ne charakterį. 2) Tas apibūdinimas buvo nevisai teisingas, nepyk Adamai. Taigi aš nusprendžiau pasidomėti kokį mano įvaizdį susidarė kiti žmonės ir buvau ne ką mažiau nustebintas.

<sc0rp> nu koks 20 metu informatikos studentas, liesas, juodaplaukis koks ...

Geras spėjimas, arti tikslo, bet...

<IdeaG> Rimts vyrs su nuomone

Trumpas ir realus komentaras. Kadangi buvome neilgai pažystami žmogus nesistengė, kurti smėlio pilių. *<Invisible> Aš tai jam 5 metus duočiau, nu ne gal 8 nes jau moka šiek tiek argumentuot mintis bet jos vis dar vaikiškos*

Čia šitą pasakymą priimti kaip juoką? Jeigu pabandyčiau priimti rimtai, neišvengiamai, ką nors reiktų keisti, o aš kol kas to nenoriu.

<MaGgijA> Aš galvojau - [iki kol pamačiau] kad tu daug jaunesnis[šiaip kai pamačiau nuomonė nepasikeite] :))

<MaGgijA> ne iki tol kol neįsiaiškinom kad tu magistrantas :}

Ačiū Magija, tai pats geriausias komplimentas.

<HEADSHOT> tu su -5 akiniais, studentas ūgis 175-184, svoris koksai 70-80

Šis spėjimas buvo arčiausia tikslo, bet čia mano nervai neišlaikė ir aš paklausiau, kodėl jis bando apibūdinti mano išvaizdą, nors nei karto nėra manęs matęs, o ne charakterį.

<HEADSHOT> a charakteri ? na nežinau gan piktas, romantikas jei literatūroje :) Mėgsti kritikuot
Aš niekaip nesupratau, kaip gali būti piktas romantikas, todėl paprasčiau paaiškinti.

<HEADSHOT> visko nepatenkintas, idealizuojantis praeiti

Ką gi nuomonė aiški, bet labai nesinori, kad ji būtų teisinga.

<Commandos>Esi išsilavinęs, apsiskaitęs, gerai išmanantis kompus ir esi draugiškas, nes visada pasidalini savo žiniomis

Tokį savęs apibūdinimą aš tikėjau gauti iš daugelio žmonių. Tačiau jie kažkodėl stengėsi apibūdinti mano išvaizdą, tai ko bendraudami internete jūs negalite sukurti, kaip savo įvaizdžio. Ar tai reiškia, kad kiekvienas žmogus stengiasi susikurti savo idealų atvaizdą savo fantazijų pasaulyje? Ar tai reiškia, kad žmonės be tavo vaizdinio atvaizdo negali bendrauti su tavimi? Nuo ko tada priklauso tavo vaizdinis atvaizdas, kito žmogaus galvoje? Kas bus jeigu idealus ir realus žmogus ims per daug skirtis?

Galiu užduoti daug klausimų, tačiau negaliu pateikti nei vieno atsakymo. Iš tikrųjų iš šios temos galima padaryti mokslinį darbą ir tikrai ne vieną.

Juodosios skylės efektas

[Juodoji skylė](#), tai toks kosmoso darinys, kuris į save sutraukia visą aplinkinę energiją. Galbūt ne visai moksliskai teisingas teiginys, nesvarbu, ši kartą aš ne apie tai. Aš visai nenoriu kalbėti apie astronomiją. Tai dar viena istorija iš „gyvenimo internete“.

Man ne dažnai tenka rašyti oficialus elektroninius laiškus, bet kartais pasitaiko... Oficialūs laišakai - daug mandagių, oficialių frazių, tuščio gražbyliavimo... Dažniausiai tokius laiškus baigiu žodžiais „laukiu jūsų atsakymo“, ar tai irgi laikyti mandagumo fraze? Galbūt, taip, tikrai galima laikyti mandagumo fraze, bet reiktų manyti, jog rašydamas tokius žodžius žmogus tikrai laukia kokio nors... bet kokio atsakymo! Taigi, susipažinkite su juodosios skylės efektu: iš siuntėte laišką ir ... ir nieko. Nieko, jokio atsakymo, tada pradedi galvoti ar tikrai laiškas pasiekė adresatą, gal reikia parašyti dar vieną? O jeigu parašysiu dar vieną ar nepasirodysiu per daug įkyrus? Bet juk laiškas atgal negrižo, jeigu jis nepasiekė adresato, tai kur tuomet dingio? Jį įtraukė interneto juodoji skylė?

Deja, juodosios skylės internete neegzistuoja, tai tik psichologinis efektas. Jūsų laiškui būti perskaitytam gali sutrukdyti tik „spam“ filtras arba drebantį pirštą virš „delete“ mygtuko. Kita vertus, kad ir kaip gaila būtų, net jeigu jūsų laiškas ir perskaitytas, niekas negali garantuoti, jog sulauksite atsakymo. Gavėjas, gali tingėti vargintis kažką rašyti, arba tiesiog manyti, jog esate nevertas jo dėmesio. Žinot paskutinis variantas pats pikčiausias. Negi taip sunku paspausti „replay“ mygtuką, jeigu tingit galit nieko nerašyti, užtektų tuščio laiško, aš ir taip suprasčiau, kad pasakėte „NE“, be to tuo pačiu žinočiau, kad gavote mano laišką, o kas man dar svarbiau, jog jį perskaitėte. Aišku, jeigu sunku paspausti „replay“ mygtuką, galima sukonfigūruoti jūsų naudojamą programą, kad jiniai automatiškai atsakytų į kiekvieną gautą laišką...

Kai rašot laiškus draugams, visada galite nusiųsti sms žinutę ir paklausti: „ar gavai?“. O ką daryti parašius oficialų laišką, kam tuomet siųsti sms žinutę?

Linkiu, kad jūsų laišakai visada pasiektų adresatą ir niekuomet nepatektų į juodąją skylę internete.

Niekada niekuo netikėkite

Ši kartą norėčiau pakalbėti apie virtualų bendravimą. Žmonės paskutiniu metu labai dažnai linke susipažinti internetu, susirasti draugų arba tiesiog pasikalbėti, išsipasakoti. Niekada, niekada nepasitikėkite internete sutiktais žmonėmis. Kodėl? Todėl, kad jūs negalite žinoti kas sėdi kitame laido gale.

Pirmas veiksmas

Pirma situacija. Jūs norite išsipasakoti nepažystamam žmogui. Kas gali garantuoti, jog tai ne jūsų kaimynas, ar viršininkas, ar meilužė? Juk jūs nenorėtumėte, kad jūsų viršininkas išgirstų kaip jūs skundžiatės jo nekompetentingumu ir sunkiu darbu? Šitoje vietoje aš nuolat prisimenu scena iš „Grafo Montekristo“. Tai buvo situacija kaip po daugelio metų pabėgęs iš kalėjimo Dantesas, dabar jau pasivadinęs grafu Montekristu, susitinka su savo jaunystės meile ir buvusią sužadėtine Mercedes ištekėjusią už jo buvusio geriausio draugo Mondego. Mercedes, nežinodama, kas iš tikrųjų yra grafas Montekristas pasakoja, jam savo gyvenimo istorija, atskleidžia kokia ji nusivylusi ir nepatenkinta likimo vingiais. Kas pasakė, jog analogiška situacija negali atsitikti jums? O jeigu išsipasakosite savo gyvenimą, tam žmogui, kuris neturėtų to išgirsti?

Antra situacija. Tarkim, jūs „pakabinote“ priešingos lyties atstovą. Kas gali garantuoti, jog to objekto lytis tikrai kitokia nei jūsų? Gal ten pora vaikų sėdi ir išdūrinėja visus? O gal ten koks nors iškrypėlis, seksualinis maniakas? Slapyvardis? Deja, jis nieko neparodo. Vardas, pavardė, nuotrauka? Visa tai galima sėkmingai išsigalvoti, pasiimti pirmą po ranka pasitaikiusią nuotrauką. Ilgas bendravimas? Taip, galbūt tik kas apibrėš jo ilgį? Pasakysiu iš patirties, mačiau vaikų, kurie sėkmingai pora savaitių (gal būt netgi ilgiau) apsimetinėjo panomis ir visus vedžiojo už nosies. Aišku, visiems viskas atsibosta kada nors.

Trečia situacija. Tarkim jūs nusprendėte paatvirauti su savo gerais draugais, ar kokia panelę pakviesti į pasimatymą pokalbių programos pagalba. Pirmas klausimas: ar tas žmogus gyvena su tėvais, broliais, seserimis? Jeigu, taip - tai jūs niekada negalite garantuoti, kas sėdi prie kompiuterio ir atsakinėja į jūsų klausimus. Jeigu, ne - jūs vis tiek nieko negalite garantuoti. Pateiksiu tikrą pavyzdį iš gyvenimo. Vienas mano draugas užsimanė pakviesti pana į pasimatymą, spėkit ar ji sutiko? Ne, nes tuo metu prie jos kompiuterio sėdėjo kitas mano draugas... Jūs niekada negalite garantuoti, jog taip neatsitiks jums. Net jeigu žmogus gyvena vienas, tai nereiškia, kad jis negali pasikviesti draugų, kurie pavyzdžiui, kol panelė dažosi, prisės prie kompiuterio pasitikrinti pašto.

Antras veiksmas. Čia galima paimti bet kurią situaciją iš mano ankščiau paminėtų, visai nesvarbu kurią. Norėčiau aptarti pokalbių pasiklausymą. Ne kartą teko bendrauti su žmonėmis, kurie iš neturėjimo ką veikti tiesiog ima klausyti svetimų pokalbių (pripažinkit, juk tai nebloga pramoga). Jie tikrai galėjo papasakoti įdomių, linksmų, vieno kito žmogaus nelaimingos meilės istorijų ar šiaip visą gyvenimą. Man taip pat teko matyti tas programas, kurių pagalba tai daroma. Visai nesvarbu, kokia pokalbių programą naudosit mIRC, Icq ar kokią nors kitą mėgstamą, skiriasi tik pasiklausymo įrankio pavadinimas. Paimkim pirmą situaciją, jeigu jūs tarkim darbe skundžiatės, kad jūsų administratorius blogai dirba, ar jūs galite garantuoti, kad jis neturi tokių įrankių? O jūsų viršininkas? Graudu ar ne?

Trečias veiksmas Jeigu kompiuterį tenka dalintis, su kuo nors, tai niekada neapkalbėkite to žmogaus savo laiškuose, ar privačiuose pokalbiuose. Ši grėsmė daug realesnė, už ankščiau mano paminėtas, kadangi ji realizuojasi paprasčiau. Šiuo atveju du žmonės naudojasi tuo pačiu kompiuteriu, todėl vienas iš jų gali nesunkiai paleisti programą vadinama „KeyLogger“. Tos programos tikslas išsaugoti visus klavišų paspaudimus. Taigi, jeigu jūs parašysite ką nors negražaus apie žmogų, jis jums nuėjus nuo kompiuterio galės be problemų viską pasikaityti. Su tokiomis programomis yra bėda kadangi, jose taip pat galima atsekti ir jūsų slaptažodžius.

Išvados? Niekada niekuo nepasitikėkite ir netikėkite. Prieš rašydami gerai pagalvokite, ar galėtumėte viešai patvirtinti savo žodžius. Pagalvokite ar jūsų žodžiai nepastatys į keblią padėtį jūsų pačių, bei virtualių draugų.

Patarimai? Jeigu norit padidinti pokalbių saugumą, naudokit kodavimą. Tai aišku nesunku suderinti tarp draugų, bet beveik neįmanoma su nepažystamais.

Apibendrinimas. Ar aš darau tai ką patariu? Ne, aš skundžiuosi sunkiu darbu, apkalbu bendradarbius ir šiaip užsiimu negerais dalykais pokalbių programų pagalba. Ar aš nebijau, kad mano pokalbius gali kas nors stebėti, pavyzdžiui viršininkas? Na, aš jo neskatinu to daryti, bet tegul. Koks skirtumas? Jeigu aš bijočiau pasakyti savo nuomonę, ar bučiau sukūręs šį puslapį?

Pabėgimas iš realybės

BBC rašo apie tai, jog vis daugiau žmonių potencialių partnerių ieško internetiniuose žaidimuose. Pagrindinis privalumas, jog jūs tikrai turėsite kažką bendro – tą patį žaidimą. Toliau dėstomos mintys, jog žaidime galima sužinoti, kaip žmogus elgiasi su pinigais, ar mėgsta rizikuoti, kaip elgiasi kritinėse situacijose. Ar tikrai?

Kai kurie žmonės taip įsijaučia į žaidimą, jog nebeskiria realaus pasaulio nuo virtualaus. Jie priima nepatogias situacijas žaidime, kaip problemas savo gyvenime ir tokie žmonės greičiausiai jaučia stresą. Bet tikrai šiuo metu nenorėčiau bendrauti su tokiais žmonėmis (Taip, taip anksčiau teko.)

Aš vis tik norėčiau čia atkreipti dėmesį į kitą dalyką. Kažkur skaičiau tokia mintį: Gali rašyti ką nori, internete niekas nežino, kad tu šuo. Taigi, jeigu niekas nežino, kas tu esi iš tiesu, tai ar tikrai stebint kaip žmogus žaidžia galima jį pažinti? Internete niekas tavęs nevaržo, gali užsidėti kokį nori kostiumą, pasislėpti po kokiu nori kauke, kuri neturės nieko bendro su tavimi realybėje, gali netgi pasirinkti kitos lyties veikėją... Problema ta, kad dažniausiai virtualiuose pasauliuose žmonės bando realizuoti savo fantazijas, kurių neišdrįstų įgyvendinti realybėje. Realybėje jie tik labai suvaržyti menkaverčiai padarai... Niekaip negaliu pateisinti žmonos/motinos, kuri grįžusi po darbo eina žaisti World of Warcraft, vargšas jos vyras... Dažnai žmonės eina į žaidimus, todėl kad kažko trūksta realiame gyvenime. Tačiau, kas kaltas, ar tik nepatys žmonės, kuriems trūksta?

Žaidime gali būti laisvas, nes jeigu padarysi klaidą, susikursi kitą herojų ir pradėsi gyvenimą, kaip naujas asmuo, kurio niekas nepažysta. Tačiau, ar pakeitus herojaus vardą pasikeis ir jo elgesys žaidime?

Žaidime gali būti laisvas, nes jeigu žūsi, gausi kitą gyvybę ir lengvai viską galėsi pradėti iš naujo. Realybėje turi tik vieną gyvybę, tačiau ar reikia daugiau?

Pasvarstykite, kiek iš jūsų norėtų turėti dar vieną gyvybę? Kiek iš jūsų norėtų turėti galimybę pradėti visą gyvenimą iš pradžių, kitu vardu? Jeigu turėtumėte abi ar bent vieną iš šių galimybių, kaip pasikeistų jūsų gyvenimas? Jeigu pasikeistų labai stipriai, pagalvokite, kas trukdo jums gyventi taip dabar? (Neabejoju, jog sugebėsite rasti daug priežasčių)

Kažkada ir aš žaidžiau, ir išdarinėjau triukus apie kuriuos, paprastai seneliai susėdę su anūkais nekalba. Tačiau tikrai neverta, realiame gyvenime galima gauti ir daryti viską ko nori (aišku, jeigu žinai KO nori). Taip realiame pasaulyje negali šokinėti, nuo penkiaaukščio stogo, bet visa kita...

Virtualūs draugai niekada neatstos tikrų, tai kokio galo jų ieškoti žaidimuose? Negi žmonės neturi visai fantazijos ir nebemoka susipažinti realybėje?

Exuss

Gyvenime aš mazai rizikuoju :) Kruopščiai iš anksto pasiruošiu netikėtumams.

Žaidimuose rizikuoju daug :) Ką tai rodo?

Ką duoda žaidimai, kuriuose esantys pasiekimai yra netikri? Ogi emocijas, jausmus duoda. Tarkim, žaidžiu kokį NBA Live 2007. Tikras krepšinis? Ne. Ar kažką daugiau išmokstu apie krepšinį? Ne. Aš sportuoju? Ne. Mano jausmai ir džiaugsmas laimėjus tikras? TAIP! Aš neapsimetu, jog džiaugiuosi, kai pavyksta įveikti kompiuterinį priešininką. Aš iš tikro džiaugiuosi. Aš neapsimetu, jog esu supykęs, kai pralaimiu. Aš ištikro esu supykęs (fak, kompas mane įveikė). Čia glūdi komp. žaidimų esmė ir patrauklumo paslaptis.

Ar geriau, vis dėl to, yra žaisti su žmonėmis akis į akį? Aišku geriau. Bet neturiu tiek krepšiniu besidominčių draugų, kad galėtume žaisti krepšinio aikštelėje. Vieniems šeima, kitiems darbas, treči namus įsirenginėja. Nuo studijų laikų daug metų kamuolio rankose nelaikiau.

Tiesą sakant, ir ant kompo krepšinį esu labai seniai žaidęs. Gal prieš kokius du metus. Nebegrišiu prie šito daugiau.

Virtualus mandagumas

Vakar aš pasakojau apie [mandagumo ritualus](#) realiame pasaulyje, ir dabar tikrai negalėčiau nepapasakoti apie mandagumo ritualus virtualioje erdvėje.

Pirmiausiai pakalbėkim apie multichatus, tokius kaip IRC. Kai žmogus prisijungia į kanalą jis (arba jo skriptas) parašo „labas“ tai 5 simboliai ir jeigu rašo pats net 5 sekundės sugaišto laiko! O jeigu rašo „sveiki“ tai čia net 6 simboliai! Tokią beprasmę eilutę turi priimti ir mano kompiuteris, bei saugoti ją log failuose. Kaip manote kiek kartų log failai būtų mažesni, jeigu iš jų ištrintume visus pasisveikinimus? Blogiausia, kad toks pasisveikinimas yra tik pradžia, naujai atėjusiam žmogui į pasisveikinimą atsako dar mažiausiai 2-3 neturintys ką veikti piliečiai. O jeigu toks pasisveikinimo ritualas atliekamas dideliame kanale, tai jau jį galima pavadinti masiniu flūdu, kadangi naudingos informacijos kiekis.... naudingos informacijos? Atsiprašau, šitie žodžiai neturėjo patekti į šią temą.

Realiame pasaulyje, kai susitinkame pirmą kartą žmogų pasisveikiname, kai susitinkame antrą kartą sakome „jau matėmės“. Tuo tarp virtualiame pasaulyje kažkodėl žmogus atėjęs į kanalą pasisveikinęs pasėdėjęs kelias minutes, išėjęs ir vėl grįžęs po poros valandų vėl kartuoja tą patį ritualą. Kodėl?

Jeigu žvelgtume platesniu, viso pasaulio aspektu, tai sąvoka „šiandien jau matėmės“ iš viso taptų beprasmė, juk galbūt jums tai viena ir tapati diena, o koks nors amerikietis pasėdėjo vakare, nuėjo išsimiegojo ir vėl prisijungė iš ryto... Taigi ar verta teršti kanalus beprasimiai žodžiais?

Dabar pakalbėkime apie kitą chatų rūšį – privačius tokius kaip icq, skype, googletalk, jų tiek daug, kad būtų galima netgi atskirą temą parašyti vien tik iš jų pavadinimų.

Taigi, aš, tarkim, sėdžiu prie kompiuterio ir atlieku kažkokį veiksmą. Ir iššoksta programos langas su žodžiais „labas“, po kokios minutės tie žodžiai dar pasipildo „Kaip sekasi?“. O aš sėdžiu ir galvoju „*go to hell*“. Aš tikrai žinau, kad žmogui, kuris man rašo vienodai šviečia kaip man sekasi ir jis tikrai nekvies manęs į pasimatymą (net jeigu ir kviestų, tai taip galėtų iškarto ir parašyti). Tai kokio velnio jis man rašo? Vadinasi nori kažko iš manęs, tai kodėl tada negalėtų iš karto parašyti ko jam reikia, be visų šitų apsimestinių žaidimų?

Jeigu aš bučiau kultūringas turėčiau atsakyti į jo klausimą „*Ačiū. Gerai*“, be to turėčiau atlikti atsakomąjį veiksmą „*O kaip sekasi tau? Kaip šeima? Kaip vaikai?*“, tuomet jis turėtų atsakyti. Ir taip šis užburtais „mandagumo“ ratas tęsis tol kol kas žmogus parašęs pranešimą prisimins, jog kažko iš manęs norėjo ir ryšis to paprašyti. Kiek laiko būtų sutaupyta, jeigu jis būtų paprašęs iš karto?

Realiame pasaulyje sveikindamiesi vyrai paduoda ranką, tai labai senas ritualas, reiškiantis, jog jie neturi ginklų ir atėjo su taikiais ketinimais. O kokia prasmė pasisveikinimo virtualiame pasaulyje? Aš nematau jokios, tai eterio teršimas ir laiko gaišimas. Taigi, kai man kita kartą rašysite mandagumo frazes galite ir pamiršti, aš nesupyksiu, bet nepamirškite iškarto paminėti reikalo esmės.

Kaip nužudyti mane pokalbių programos pagalba

(šis straipsnis buvo publikuotas portale elektronika.lt ir žurnale „Kompiuterija“)

Aš greičiausiai nepirmas ir nepaskutinis aiškinantis, kad teisingai naudojantis pokalbių programa, ji gali padidinti jūsų darbo produktyvumą, o ne sumažinti, kaip kad dažniausiai dabar būna. Tuo labiau ir pats ne pirmą kartą nagrinėju šią temą, anksčiau kalbėjau apie [virtualų mandagumą](#). Dabar pabandyčiau pristatyti keletą taisyklių kaip mano nuomonę (ne)turėtų būti naudojama pokalbių programa.

1) Elkitės taip kaip elgiatės kalbėdami telefonu. Kai skambinate sakote „labas“, galbūt jeigu skambinate į laidinį telefoną pridodate „gal galima pakviesti Antaną?“. Pamirškite visa tai. Jeigu turite klausimą, tai taip ir rašykite, taupykite savo ir kitų laiką. Žodis „labas“ turbūt labiausia nervuojantis raidžių derinys virtualiuose pokalbiuose. Kai kurie gali pasakyti, jog kam klausti, jeigu nežinai kada gausi atsakymą, galbūt po dviejų valandų jums atsakymo nereikės. Tuomet galima pasinaudoti kitomis frazėmis „QQ“ (skaitosi „kuku“) arba „esi?“. Blogiau už „labas“ gali būti tik „ar galiu užduoti vieną klausimą?“ mano atsakymas: „taip, jau uždavei“.

2) Būtinai paklauskite kaip man sekasi. Pamirškite ką jus mokė apie mandagumą, pakartosiu dar kartą negaiškite savo ir kitų laiko. Jeigu jūs klausite kaip man sekasi ir aš neturiu ką veikti jums teks išklausti dviejų valandų pasakojimą, jeigu jums tikrai kažko kito reikia iš manęs ar galėsite laukti dvi valandas? Jeigu aš neturėsiu, nuotaikos ar laiko atsakysiu trumpai „gerai“, bet jeigu jūs po to prašysite kažką panašaus „gal galėtum padėti...“, tuomet tikrai susinervinsiu. Kam klausti, to ko nenori žinoti?

3) Visada parašykite „viso gero“. Pokalbio pabaiga yra tuomet, kai vienas iš pokalbio dalyvių parašo paskutinį sakinį. Jeigu po to pusvalandį, valandą ar daugiau nėra jokių replikų, tai kokio galo po dviejų valandų aš turiu gauti žinutę „tai aš jau einu, labos“ ? Pokalbis pasibaigė jau senai, čia jums ne telefonas.

4) Pokalbių programos statusas svarbu. Dažniausi programų statusai yra „online“ – sėdi prie kompiuterio, „away“ išėjęs, „N/A“ – senai išėjęs. Tačiau jeigu mano programa rodo „online“ tai visiškai nereiškia, kad aš sėdžiu prie kompiuterio, galbūt ten sėdi mano brolis, kuris lošia kokį nors „super mine sweeper“. Kita vertus jeigu statusas „N/A“, tai dar nereiškia, kad aš nesėdžiu prie kompiuterio, galbūt aš žiūriu filmą ir nenoriu, kad man kas nors trukdytų.

5) Reikalaukite atsakymo iš karto. Jeigu aš sėdžiu prie kompiuterio, tai greičiausiai aš dirbu ir mano darbas man svarbesnis nei pokalbis su jumis. Kita vertus, jeigu aš nedirbu, tai turbūt todėl, kad dar 15 snukučių, tokių kaip jūs trukdo man tą daryti. Bet kokiu atveju aš tikrai neatsakysiu iš karto.

6) Siųskite daug nuorodų be komentarų. Dabar kai kurių puslapių nuorodos yra draugiškos vartotojui ([pavyzdys: http://pixel.lt/acid2-test.html](http://pixel.lt/acid2-test.html)), bet mano - ne, ir tokių puslapių vis dar dauguma. Jeigu siunčiate nuorodas, būkite malonus pridėkite komentarą apie ką yra tas puslapis. „must read“ nėra komentaras. Nuorodų siuntimas be komentarų, ypač jeigu jūs neesate mano „contact list“, yra trumpiausias kelias iki „ignore list“.

7) Siųskite daug failų . Nesiųskite jokių failų, prieš tai neatsiklausę leidimo. Na ir kas kad aš turiu yahoo vartotoją pokalbių programoje, bet tai nereiškia, kad aš negaliu naudoti kokio nors kito kliento (pvz. [trillian](#)), arba dar blogiau būti prisijungęs iš internetinio puslapio, kuris tikrai nepalaiko failų siuntimo. Nesiųskite failo prieš tai nepapasakoję kas ten yra, jeigu tai jūsų nuotrauka, kur jūs sėdite duše su bikini, tai greičiausiai aš jos neturiu, bet jeigu tai koks nors trumpas filmukas kaip trys pingvinai pargriūna, tai labai tikėtina, jog kažkas kitas jus aplenkė ir atsiuntė man tą filmuką anksčiau.

8) Tik vienas žodis. Nerašykite po vieną žodį, bent jūs tikrai ruošiate mane nužudyti lėta mirtimi: numarinti mane badu, belaukiantį, kol jūs sugebėsite pabaigti savo mintį. Tai turbūt labiausiai užknisantis dalykas. Vieni žmonės sako, kad rašydami po vieną žodį, padaro mažiau klaidų, koks skirtumas klaidos? Visi jas daro.

9) Naudokite daug santrumpų. Iš tiesų žinau tik vieną lietuvišką santrumpą nzn, kuri reiškia nežinau. Visos kitos man girdėtos [santrumpos yra angliškos](#), jeigu tas žmogus su kuriuo jūs kalbate priešingai nei jūs nėra virtualių pokalbių maniakas, ką jis turėtų pagalvoti kai jūs jam parašysite BRB? Begemoto rėksnio belaukiant? Gal kas žino originalesnę iššifravimą?

awx

šiaip gana taikliai čia parašei. pastebėjau ir mane erzinantį dalyką - prieš einant į darbą, palieku kompiuterą siuntimams, ten aišku ir bendraut galima, ir grįžęs namo stebiuosi kai kurių lietuvių atkaklumu - kas keliolika minučių to paties žmogaus: "labas, ar esi? kur tu? ei! aš su tavim kalbu!". galiausiai paskutinis sakinyš po kelių valandų nervatriobkės (kuri man apskritai jokių emocijų nesukelia)- "nu visą dieną kalbinu, ar atsiliepsi, kiek gi galima". patinka vat kai kuriems ilgi monologai.

Puslapiai, kurie pakeitė mano pasaulį

Perskaitys straipsnį apie puslapius, kurie [pakeitė pasaulį](#)

(<http://observer.guardian.co.uk/review/story/0,,1843263,00.html>). Pabandžiau prisiminti puslapius, kurie pakeitė mano gyvenimą. Tiesa, rašysiu pavadinimus, o ne nuorodas, todėl kad daugelyje puslapių jūs greičiausiai nepamatysite, to ką aš pamačiau prieš n-metų.

Geocities.com – tai buvo tokia puslapių talpinimo sistema, vietos tuo metu siūlė nedaug, bet daug ir nereikėjo. Ten dar buvo kažkoks puslapių kūrimo įrankis, kiek atsimenu, labai kreivas, nepatogus ir nedraugiškas vartotojui. Taip aš pradėjau savo puslapių kūrejo karjerą. Aišku, tokie ten ir puslapiai buvo... pagrindas HTML, dar įdedi kokį nors rėmelį(frame)... Tais laikais taip pat buvo madinga įdėti pora javascript'ų, pvz. paskui pelę sekiojantį laikrodį.

Fatelords.com – tai daugiavartotojiškas (MMO) naršykle paremtas žaidimas. Pirmasis tokio tipo žaidimas, kurį pabandžiau žaisti kiek rimčiau (blogąją to žodžio prasme). Vėliau buvo kiti žaidimai,

kuriems skirdavau dar daugiau savo laiko... Bet vis tik pirmasis yra svarbiausias, jeigu nebūčiau bandęs šio galbūt dabar būčiau kitas žmogus? Fatelords.com esu dėkingas už tris dalykus: pirma - jis man įkvėpė norą sukurti savo žaidimą, antra – už tai, kad sužinojau, rodos, neįmanomus sukčiavimo būdus. Bet visų svarbiausia už žmones, su kuriais turėjau garbės susipažinti.

Gobbitas.lt – turbūt reiktų nesikuklinti ir sakyti, jog tai buvo pirmasis bloger'is Lietuvoje, kai dar niekas net nežinojo tokio žodžio kaip „blog“. Kartą, kai man teko bendrauti su puslapio savininku, jis man pasakė, kad parašyčiau jam laišką į mail „šuniukas“ gobbitas taškas elte. Aš nustebęs paklausiu ar neturėtų būti atvirksčiai, kažkaip tuomet dar buvau žalias interneto gyventojas ir atrodė keista, kad žmonės gali turėti savo domainą. Tada aš pagalvojau, jog norėčiau turėti pašto adresą xxx@nepo.lt. Turbūt tam žmogui reiktų padėkoti už tai, kad dabar turiu savo puslapį ir savo domeną.

Gamedev.lt – Lietuvos žaidimo kūrėjų bendruomenė. Kai pradėjau ten lankytis buvau žalias pradedantysis programuotojas, tiesa, taip ir likau nesunokęs. Čia gavau daug žinių, sužinojau naujų dalykų. Bet svarbiausia žmonės su kuriais susipažinau, žmonės, kurie su manim sveikinasi.

PHP.lt – Lietuvos PHP bendruomenė. Galite sakyti, jog internete pilna gerų pamokų (tutorial), bet savas (lietuviškas) komentaras, vis tiek arčiau kūno (teksto redaktoriaus). Tai buvo dar vienas žingsnis kuriant savo žaidimą. Beje, vėliau aš jį sukūriau ir jis vadinosi „Bugs Figth Club“, bet gyvavo neilgai ir jį žinojo tik nedidelis skaičius žmonių (kaip ir ši puslapį).

PHP.net – teko išbandyti daug programavimo kalbų, bet neesu matęs geresnio žinyno nei PHP. Be abejo, jeigu jo nebūtų, tiek daug žmonių nemokėtų PHP, jūs irgi greičiausiai neskaitytumėte šio puslapio.

Norėčiau pasakyti, kad kitos programavimo bendruomenės to turėtų pasimokyti iš PHP.

NePo.lt – mano kūdikis. Ilgai galvojau, kaip jis turėtų atrodyti, tai ką matote dabar, nėra tai apie ką aš galvojau, kai nusprendžiau, kad man reikia asmeninio puslapio. Bet aš džiaugiuosi tuo.

Pandora.com – senais gerais laikais visi turėjom po n GB mp3 formato muzikos. Dabar man jos nebereikia, kam saugoti muziką kompiuteryje, kur jinai užima daug vietos, jeigu gali klausyti Pandora? Pandora kaip radijas, negali pasirinkti dainos, kurios nori, negali groti tos pačios iš eilės kelis kartus, na ir kas? Čia groja kūrinius apie kuriuos anksčiau nežinojau, ir jie man patinka. Be to Pandora geriau nei radijas, čia kol kas vis dar nėra reklamos.

Pixel.lt – dar vienas mano kūdikis. Kai sukūriau NePo.lt, kartais rašydavau apie programavimą, kartais apie gyvenimą. Nelabai gerai... Ką gi pabandžiau atskirti, tiesa, kartas nuo karto vis tiek apie programavimą rašau čia.

Vis tik Pixel.lt turėjo ir šiek tiek neigiamos įtakos. Tai savaime suprantama, kai turi du vaikus dėmesį reikia dalinti.

O kokie puslapiai pakeitė jūsų pasaulį?

InfoŽmogus

O kokia naršyklė esi tu?

Ką gi nusprendžiau paieškoti gyvenimo prasmės... internete. Juokauju.

Žmonės labai dažnai linkę save priskirti įvairioms grupėms pagal įvairius kriterijus, taip jiems lengviau identifikuoti save pvz. Zodiako ženklai (žuvys, vandenis), charakterio tipus (sangvinikas) ir t.t. Šiandien aš noriu pažvelgti į žmones kaip į naršykles.

Internet Explorer – standartinė Windows naršyklė. Apie tokius žmones galime pasakyti *Vartotojai*. Net turbūt nekeista, kad jie sudaro didžiąją dalį populiacijos. Tai žmonės, kurie ima viską ką gauna, bet niekada neprašo, jie ten neišsivaizduoja, jog galima pasiekti daugiau negu turi. Jeigu neturiu vadinasi Dievas nedavė. Gali būti geresnis gyvenimas? Ne, tik ne man.

Firefox. Tokius žmones galima pavadinti *Reklamos aukos*. (Jeigu netikit pasakysiu taip: milijoną FF reklamų yra lengviau surasti nei vieną IE). Pas tokius žmones namuose yra tik daiktai, kurių reklamas nuolat matome per televizorių, internete, girdime per radiją. Jeigu jam duotų obuolį, jis paimtų, bet po to vis tiek nusipirktų kriaušę, nes ją reklamuoja per TV, o obuolio ne.

Opera. Manychiau, jog tai *Gurmanai*. Ilga laiką dalis puslapių nebūdavo teisingai atvaizduojami šioje naršyklėje, todėl ištikimas fanas tokius puslapius dažniausiai ignoruodavo. Taip pat ir gyvenime, jeigu visi eina į akropolį, bet ten nėra jo mėgstamiausios prekės, jis paprasčiausiai ten neis. Jeigu visi eina į grasiausią miesto restoraną, bet ten nėra mėgstamo patiekalo, tai tegul eina po velnių tas restoranas. Toks žmogus žino ko nori, ir savo nuomonės lengvai nekeičia.

Safari – standartinė Mac kompiuterių naršyklė. Kaip žinia Lietuvoje Mac kompiuteriai nėra populiarūs, todėl tokių žmogų pavadinčiau *Amerikonu*. Jis perka visus daiktus, kokius jo nuomone turėtų turėti tikras amerikietis. O vienintelis jo gyvenimo tikslas iš važiuoti iš šitos suknistos šalies.. Kur? Savaime suprantama į Ameriką.

Konqueror – standartinė kažkurių Linux OS naršyklė. Tai kad žmogus renkasi ne Windows kaip visi, rodo jo išprusimą, tačiau vėlgi ar tikrai standartinė naršyklė yra geriausia? Tokius žmones aš pavadinčiau *Bajorais*. Jiems būtinai reikia pritapti prie kokios nors grupės žmonių ir jie griežtai laikosi tos grupės ritualų, tačiau ne visada supranta ką ir kodėl daro. Nežino tų ritualų prasmės ir prigimties.

Kita, internete yra begalo daug naršyklių, kažkurių jų vartotojų skaičius skaičiuojamas tik tūkstančiais arba dar mažiau todėl visų aprašyti neįmanoma. Taigi išskirsiu dar dvi grupes žmonių, kurie naudoja kitas naršyklės. Pirmoji grupė *Ubagai*, šie žmonės kažkada greičiausia buvo vartotojai, tačiau Dievas, jiems pagailėjo likimo, todėl jie nusirito į gyvenimo dugną. Jie niekada nesusimąstė apie tai jog galima pakeisti savo gyvenimą (parsisiųsti naują naršyklę).

Antroji grupė yra *Ekscentrikai*, jiems trūkt plyšti visur reikia išsikirti, todėl jie ir elgiasi taip (lyg turėtų mažai kam žinomą naršyklę).

Nesakau, kad žmonės priklauso, tik vienai kategorijai, juk ir naršyklės kompiuteryje turim ne po vieną (na, turbūt vis dėl to dauguma tik po vieną). Jeigu nesutinkate pasakykite savo nuomone.

Dėkui Merė Raili, už gerą idėją, kurią greičiausiai [pasiūlė ne tyčia](#). Jeigu ir jūs turit gerų minčių nesikuklinkit, siūlykit.

Apie programavimo kalbas

Turbūt jau visi žino kaip [nusišauti](#) su bet kuria programavimo kalba. Išversti, pacituoti ar sukritikuoti kas parašyta gali kiekvienas, o aš norėčiau pasidalinti savo nuomone apie programavimo kalbas. Taigi:

Ruby (on Rails) – paimi...

HTML – paimi ir veikia.

Pike – paimi ir rašai.

PHP – paimi, rašai *bet ką* ir veikia.

Pascal – paimi, rašai, kompiliuojai, dažniausiai veikia.

Java – paimi Eclipse, rašai, kompiliuojai nesikompiluoja, jeigu kompiliuojasi tai neveikia.

C++ – paimi Gcc, rašai, kompiliuojai, jeigu pasiseka sukompiluoti tai veikia.

C# - paimi Visual Studio, palauki kol užsikrauna, rašai, o jis tau primygtinai vis siūlo kažką rinktis iš sąrašo, kompiliuojai, jei nepasiseka - klaida neaišku kur, jeigu pasiseka pas tave patį veikia, bet tik pas tave patį.

Javascript – paimi, rašai, jeigu veikia ant IE - neveikia ant FF, jeigu veikia ant FF - neveikia ant IE, ant Operos galima net nebandyti neveikia bet koku atveju.

Fox Pro – paimi Visual FoxPro, palauki kol užsikraus, įsidedi mygtuką, pasirenki `on_click` metodą, rašai, kompiliuojai, neveikia.

Lisp – paimi, parašai skliaustą, parašai skliaustą....

SQL – arba paimi, arba ne...

XML – nei tu imsi, nei tu rašysi....

Assembly neimi...

kazhkas

Geriausiai tai su Java :) Labiausiai patiko ir atspindi tiesa is esmes :)

turis

geras straipsnelis:)

FoxPro kaip rimta moteris - nori padaryt - turi pries tai ne viena pasimatyma suorganizuot.

Apie programavimo kalbas ir statybas

Aš jau vieną kartą rašiau apie [programavimo kalbas](#). Ką gi noriu jums pristatyti dar vieną palyginimą, šį kartą apie namus ir statybas:

Assembly – „Štai tau kastuvas ir plaktukas, nori pabandyti pastatyt namą?“

C++ – „Gerai, mes tau duosime ekskavatorių ir tiek sunkvežimių lentų, kiek reikia, daryk ką nori.“

Teoriškai tokių įrankių užtektų pasatyti ir visą miestą, bet kam taip vargintis?

HTML – Gali pasistatyti nuostabų fasadą, bet kai atsidarai duris ir į eini į vidų suprantu, jog vis tiek stovi lauke, ir kam ta viena siena reikalinga?

PHP – Gali pastatyti milžinišką dangoraižį, bet dažniausiai daugelis stato tik tualetus, tiesa tie patys būna tokie skylėti, jog hakeriai nuolatos vagia tualetinį popierių, bet kita vertus pridengus gražiu fasadu galima privilioti daug žmonių. Žmonės, kurie pastatė tualetą, dažnai šalia ima statyti ir kioską, jeigu jie ko nors pasimokė statydami tualetą, tai kioskas būna ne toks skylėtas, tačiau bet koku atveju, hakeriai jeigu nori apsitarnauja patys, nieko nemokėdami už prekes.

Ruby on Rails – Arba statai iškarto dangoraižį, arba nestatai nieko. Statymo procesas vyksta taip: pirmiausiai pasakai, jog nori 16 aukštų pastato, atvažiuoja statybininkai sumontuoja karkasus, tuomet sakai, jog būtų gerai pastatą įstiklinti, atvažiuoja statybininkai iškrauna stiklus, tuomet pasiimi savo įrankius ir pats vienas visus stiklus turi susidėlioti į vietas.

Javascript – „Klausyk, bičiuli, matau, kad turi viešbutį, tau tikrai praverstų neoninė iškaba, ji privilios daugiau naujų klientų.“ Iš tiesų neoninės iškabos privilioja daugiau naujų klientų, bėda, ta kad jos erzina nusprendusius apsisistoti kiek ilgiau.

Pascal – Seniau buvo madinga statyti nedidelius vieno-dviejų kambarių namukus, jei visi atrodo labai panašūs, bet žmonėms to užteko.

Java – tai nuostabus namas ant ratų, nori pasistatai Linux mieste, nepatinka gali persivežti į Windows miestą.

C# - „Gerai, žiūrėk čia yra pamatai visam miestui.“ Deja, daugelis pasižiūri ir pasistato poros kambarių namus, išimtiniais atvejais vieną kitą dangoraižį, bet niekas dar nebandė pastatyti viso miesto.

XML – „Gerai, žiūrėk ten upelis teka, ten smėlis, ten molis. Imi molį lipdai plytą, žiovini saulėje, statai namą.“ Teoriškai galima pastatyti didžiausius ir prašmatniausiu rūmus, tačiau praktiškai dažniausiai žmonės apsiriboja šuns būdos pastatymu.

SQL – jūs galite statyti ką norit, bet tai bus tik tušti pastatai, gal reiktų įsidėti porą baldų?

Elmantas Vaičiūnas

Assembly: Štai tau du akmenys. Iš jų pasidaryk aštresnius įrankius iš kurių galėsi išsidrožti kotą kastuvui ir po kažkiek šimtmečių išgauti plieną. Po to galėsi bandyt statyti sudėtingas mašinas, kaip buldozerius, sunkvežimius. Ir tad galėsi bandyti pasistatyti sau namą

Administratoriaus testas

IT administratorius labai plati sąvoka ir visko apžvelgti neįmanoma, bet pabandžiau čia sukurti tam tikrą testą, kuris nustatytų jūsų, kaip administratoriaus kvalifikaciją.

0) Ar esate sukūręs vartotoją?

0.0) Su slaptažodžiu ilgesniu nei 30 simbolių?

1) Ar esate kada nors ištrynęs vartotoją?

1.0) Ištrynęs netyčia?

1.1) Ištrynęs ne tą?

2) Ar esate kada nors grasinęs ištrinti vartotoją, jeigu jis užduos dar bent vieną kvailą klausimą?

- 2.0) Ar esate įvykdę savo grąsinimus?
- 3) Ar turite daugiau nei vieną vartotoją asmeniniams tikslams?
- 3.0) Ar jūsų asmeniniai vartotojai užima daugiau disko vietos, nei eilinis vartotojas vidutiniškai?
 - 3.0.0) Daugiau nei 10 eilinių vartotojų sudėjus kartu?
- 4) Ar turite vartotojų nesavo sistemose „debuginimo“ tikslais?
- 5) Ar suteikiate vartotojus savo draugams?
- 5.0) Ar jie gauna daugiau disko vietos, nei eiliniai vartotojai?
 - 5.1) Ar jų yra daugiau nei eilinių vartotojų?
- 6) Ar jūsų sukurti vartotojai turi slaptažodžius?
 - 6.0) Ar kada nors naudojote slaptažodį „qwerty“ ?
 - 6.1) „123456“ ?
 - 6.2) „password“ ?
- 7) Ar root slaptažodis yra toks pats kaip ir jūsų asmeninio pašto?
- 7.0) Ar root slaptažodį esate užsirašę ant popieriuko, kuris priklijuotas prie jūsų monitoriaus?
 - 7.1) Ar esate kada nors užmiršę root slaptažodį?
 - 7.1.0) Daugiau nei vieną kartą?
 - 7.1.0.0) Ar tai buvo svarbu?
- 8) Ar tenka keisti vartotojams slaptažodžius?
 - 8.0) Reguliariai kartą per mėnesį?
 - 8.0.0) Jiems to nežinant?
- 9) Ar žinote visus jums priklausančių kompiuterių IP adresus?
 - 9.0) Mintinai?
 - A) Ar teko įdiegti sistemą nuo pradžios?
 - A.0) Todėl kad iš naujo įdiegti buvo lengviau, nei rasti klaidas senoje sistemoje?
 - A.1) Ar diegimo metu į visus klausimus atsakėte „Taip“, neskaitydamas ką rašo?
 - A.1.0) Ar savo asmeniniame gyvenime elgiatės taip pat?
 - B) Ar yra lūžęs jūsų serveris?
 - B.0) Ar tai buvo kritinė sistema?
 - B.1) Dėl to kad numirė UPS'as?
 - B.2) Dėl jūsų kaltės?
 - B.2.0) Ar kas nors sužinojo?
 - B.2.0.0) Ir jūsų neatleido?
 - C) Ar turite sistemos atsargines kopijas(back up)?
 - C.0) Darote jas reguliariai?
 - C.0.0) Kartą per mėnesį?
 - C.0.1) Kartą per savaitę?
 - C.0.2) Kartą per dieną?
 - D) Ar kada nors teko suformatuoti partiją?
 - D.0) Ne tą partiją?
 - D.0.0) Ar tai buvo sisteminė partija?
 - D.0.0.0) Ar turėjote atsarginę sistemos kopiją?
 - E) Ar jūs gaunate laiškus į tokias pašto dėžutes kaip „webmaster@“, „support@“ ?
 - E.0) Ar jūs skaitote laiškus ir juos atsakinėjate?
 - E.0.0) Ar tos dėžutės nukreiptos į /dev/null ?
 - F) Ar perspėjate vartotojus prieš sistemos perkrovimą?
 - F.0) Ar sistemą perkraunate piko metu?
 - 10) Ar jūsų kompiuteryje daugiau nei viena operacinė sistema?
 - 10.0) Daugiau nei trys?
 - 11) Ar naudojate nelegalią programinę įrangą?
 - 11.0) Ar crack`ą pasirašėte pats?
 - 12) Ar turite trumpiausią įmanomą el. pašto adresą?
 - 13) Ar skaitote svetimų vartotojų laiškus?

13.0) Reguliariai?

14) Ar turite knygų apie Linux ar Unix?

14.0) Ar jos padėtos taip, jog visi matytų?

14.0.0) Ar nors vieną iš jų perskaitėte?

15) Ar teko kada nors pabudus suprasti, jog miegojote ant klaviatūros?

15.0) Nesavo klaviatūros?

16) Ar kada nors lažinotės su viršininku, jog sutaisysite kompiuterį per 5 minutes?

16.0) Iš savo algos?

16.0.0) Ar tą problema sukėlėte jūs pats?

17) Ar iš kitų tinklų administratorių gavote nusiskundimų, dėl jūsų vartotojų veiksmų?

17.0) Ar tas vartotojas buvote jūs pats?

Kuo daugiau kartų atsakėte „Taip“, tuo jūs geresnis administratorius. Juokauju. Kartais tiesiog norisi pakvailioti, netgi dirbant administratoriumi.

Kas skaito jūsų paštą?

(Ši raštlela laimėjo antrą vietą Compiuter Bild Lietuva konkurse. Nežinau čia džiaugtis ar verkti.) Žinot ko labiausiai bijo amerikiečiai? Taip, kad jų elektroninį paštą skaito ir ne bet kas, o FTB. Lietuvius galiu nuraminti, jums gerbiamieji nereikia, tikrai nereikia, bijoti, jog FTB skaito jūsų laiškus. Jūs manot, kad jie moka lietuvių kalbą? Aš irgi tuo abejoju. Na, bet dabar pakalbėkim apie realias grėsmes. Ar kartais koks nors kaimynas, tarkim Petras, neskaito jūsų elektroninio pašto? Tikrai, neskaito? Galite garantuoti? Jeigu taip, tada jums neverta skaityti toliau. O visiems kitiems aiškinu kaip patikrinti. Visų pirmą reikia turėti porą el. pašto dėžučių skirtinguose serveriuose pvz. mail.lt ir gmail.com arba mail.com. Dar geriau jeigu antrąją susikurtumėte specialiai tam reikalui. Tarkime, kad dvi pašto dėžutės jau turim dar mums reikia serverio, kuriame galėtume pasidėti failus. Lietuvoje hostingas tikrai yra pigus, todėl neabejoju, kad bėdos nebus. Taigi, tarkim, kad hostingą pagaliau susiradot. Taigi siunčiate laišką iš vienos savo pašto dėžutės į kitą ir įdedate nuorodą į savo sukurtą puslapį. Ir žiūrite kas bus. Kad suprastumėte ko turėtumėte laukti dabar papasakosiu koks puslapis turėtų būti sukurtas. Geriausia būtų, kad į pagrindinę direktoriją įkeltumėt bet koki index.html failą. Tada susikurtumėte dar pora direktorijų pvz. super/slapta/byla ir ten įkeltumėt du failus: index.php ir rez.txt. index.php failo turinys turėtų būti toks:

<?

```
$byla=fopen("rez.txt","a");
```

```
//atidarome failą
```

```
$ip=$_SERVER['REMOTE_ADDR'];
```

```
// gauname ip adresą
```

```
$narsykle=$_SERVER['HTTP_USER_AGENT'];
```

```
//gauname naršyklę
```

```
$iskur=$_SERVER['HTTP_REFERER'];
```

```
//gauname iš kur atėjo žmogus
```

```
$data=date("Y-m-d H:i:s");
```

```
//gauname laiką
```

```
fputs($byla, "$data|$ip|$narsykle|$iskur\n" );
```

```
//visą informaciją įrašome į bylą
```

```
fclose($byla);
```

```
//uždarome failą
```

```
$kiek = count(file('rez.txt'));
```

```
//suskaičiuojame eilučių skaičių
```

```
echo("sektantų skaičius $kiek");
```


//išvedame eilučių skaičių į ekraną

?>

rez.txt failas turėtų būti tuščias. Įkėlę šį failą nepamiškite chmod 666 rez.txt. Gerai, paaiškinsiu žmonių kalba: įkėlus failą į serverį reikia failo opcijose (File->Properties) nustatyti visiems rašymo(read) ir skaitymo(write) teises.

Jeigu šis būdas jums per sudėtingas galima paimti paprastesnį pvz. užsiregistruoti ten.lt arba hey.lt savo sukurtą adresą. Bet tokia sistema turi trūkumą ir net nevieną. 1) teoriškai, netyčia gali kas nors užsukti į jūsų svetainę radęs jos adresą užregistruotą sistemoje. 2) sistemos pateikia tik lankytojų skaičių, nerodo nei laiko, nei kitų duomenų.

Taigi sukūrėte svetainę, išsiuntėt laišką, beliko tik laukti ir žiūrėti kokios žuvelės pateko į jūsų tinklą. Nepamirškite, kad norėdami patikrinti ar kas nors į klievo į jūsų tinklą neikite tiesiai į svetainę, bet prisijungę per ftp pažiūrėkite rez.txt failo turinį, jeigu naudojate pirmą būdą. Arba prisijunkite prie sistemos kaip narys ir ten peržiūrėkite informaciją, jeigu naudojate antrą būdą.

Sėkmingos medžioklės.

Straipsnis parengtas pagal [digital inspiration](#)

Šiandien gersim?

Ką padovanoti gimtadienio proga?

Mano kolega paklausė, ką padovanoti savo merginai gimtadienio proga. Šokoladą, gėles ir kvėpalus iš karto nurašiau planui B ir pradėjau galvoti. Štai kokios mintys skraido mano galvoje:

1) Pasodinti į nedidelį vazonėlį petražolių ir pasakyti: „šios gėlės žydės tik tuomet, kai aš busiu tau neišstikimas“. Na, aišku galima ir kažką paprastesnio pvz. kaktusą, bet tai jau nėra taip crayzy kaip originali idėja.

2) Atsisėsti ant lovos (sofos) krašto nufotografuoti save, nusiimti vieną drabužį (arba persirengti) atsisėsti šalia pirmos vietos vėl nufotografuoti, kartoti taip per visą lovos ilgį. Po to visas nuotraukas truputi apdirbti su Photoshop ar kita programa ir sujungti į vieną. Pabandykit pasitelkti fantazija ir išivaizduoti kaip tai galėtų atrodyti. Gautą vieną nuotrauką atspausdinti (kuo didesniu formatu) ir įrėminti.

3) Senį besmegenį. Pakankamai keista dovana ypač kai už lango nėra sniego. Transportuoti tikrai nebūtų problema – idėjai į termosą ir vežėsi. Bėda aišku kita, kaip namų sąlygomis pasigaminti sniego? Jaučiu, kad jau plaukiu virš debesų. Laikas baigti svajoti.

Gerbiamieji skaitytojai padėkit žmogui. Ką išpūdingiausio jūs esate gavę? Ką norėtumėte gauti? Arba tiesiog ką siūlytumėte padovanoti?

Apie Kalėdines dovanas ir žmonių tipus

Pradėsiu pasakojimą apie kalėdinių dovanų pirkimą. Taip jau gavosi, kad šeštadieni vis dar neturėjau nupirkęs dovanos, taigi su mama patraukėm į Maximą. Prisipažinsiu nebuvo nusiteikęs labai optimistiškai, bet kalėdos toks šventas reikalas... Žodžiu, kaip ir įtariau pasirinkimas nebuvo išpūdingas, bet po ilgų svarstymų pagaliau pasirinkau tokį medinį balvoną - mergytę. Parodžiau mamai, bet jai nepatiko. O kai sužinojo kainą (tik du litai), tai net pasibaisėjo: kaip galima pirkti tokia pigią dovaną! Taigi, medinuko nenupirkau, o kitos neišrinkau. Taip ir liko, eilinį kartą, sese be Kalėdų dovanos nuo manęs. Graudu. Man norisi verkti, o jums?

O dabar antroji istorijos dalis apie žmonių tipus. Aš ilgai galvojau kodėl aš išsirinkau būtent tą medinuką, juk aplinkui buvo daug senių besmegenių už devynis litus. Atsakymas paprastas - medinukas buvo tik vienas. Taigi, pirmasis žmonių tipas - tai žmonės kurie mėgsta unikalumą ir originalumą. Jiems nesvarbu ar daiktas naudingas ar ne, svarbu kad jis būtų originalus ir vienintelis (arba bent jau tokių pačių būtų nedaug). Vien nuo minties, jog galima padovanoti besmegenį, o atėjus kita dieną į parduotuvę rasti dar šimtus tokių pačių, mane šturpas nupurto.

Automatiškai antras žmonių tipas, tai tie kurie yra priešingi pirmajam. Tokiems žmonės svarbu turėti daiktus, kuriuos turi visi. Pasakykit kad tas dalykas dabar yra madingiausias, populiariausias ir jie būtinai jį įsigys.

Dar yra trečias žmonių tipas, tai tie kuriems nusišvilpt į tai daiktas populiarus ar ne, svarbu, kad jis būtų praktiškas. Jeigu toks žmogus pirks molynuką, tai būtinai tik taupyklę arba indą. Jis pirks tik tokius daiktus, kuriems matys pritaikymą, jus galite įtikinėti, jog tai pats populiariausias, madingiausias dalykas, bet jeigu jo pritaikymo prasmė abejotina, žmogus prasčiausiai nepirks.

Ir pabaigai reiktų pasakyti, kad gamta nemėgsta grynuolių, niekada normaliomis sąlygomis nepavysk rasti gryno aukso, ir dar suštampuoto į plytas. Tas pats ir su žmonėmis, yra kažkoks vyraujantis bruožas, tačiau priklausomai nuo situacijos gali pasireikšti ir kiti.

Kiek nepriklausomybių mums reikia?

Ar pagalvojote kiek kartų per metus mes nepriklausomybę švenčiame? Du? Nežinau, pabandykim paskaičiuoti.

Sausio 1. Taip, žinau, pagalvojot apie naujus metus, anokia čia nepriklausomybė. Turbūt nevisi žino, jog sausio 1 taip pat yra ir Lietuvos vėliavos diena. 1919 m. sausio 1 d. Gedimino pilies bokšte Lietuvos trispalvę kaip laisvos Lietuvos ženklą iškėlė Lietuvos savanorių būrys ir sudainavo Lietuvos himną. Taigi mes turim nedarbo dieną, tik dabar klausimas ką mes švenčiam Lietuvos nepriklausomybę ar naujus metus?

Vasario 16 - Lietuvos Valstybės atkūrimo diena. 1918 m. vasario 16 d. Lietuvos taryba pasirašė Lietuvos nepriklausomybės aktą.

Kovo 11 - Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo diena. 1990 m. kovo 11 d. Lietuvos Respublikos Aukščiausioji Taryba pasirašė Lietuvos nepriklausomybės atstatymo aktą.

Gegužės 1 - Lietuvos įstojimo į Europos Sąjungą diena. Hm.... Lietuvos priklausomybės šventė ar darbininkų diena? Žinau, kad nevisai į temą, bet vis tik nedarbo diena.

Liepos 6 - švenčiame pirmojo suvienytos Lietuvos valstybės valdovo, kunigaikščio Mindaugo vainikavimo karaliumi šventę - Valstybės dieną.

Taigi, kalbant realiai, nepriklausomybę mes švenčiame tris kartus per metus. Kokias valstybei svarbias datas mes dar galėtume švęsti?

Sausio 13 - laisvės gynėjų diena. Vasario 24 - Estijos Nepriklausomybės diena. Kovo 29 - Lietuvos įstojimo į NATO diena. Gegužės 9 - Europos diena. Gegužės 15 - Steigiamojo seimo diena. Gegužės 21 - Partizanų pagerbimo, kariuomenės ir visuomenės vienybės diena. Birželio 3 - Sąjūdžio diena. Liepos 15 - Žalgirio mūšio diena. Liepos 17 - Pasaulio lietuvių vienybės diena. Rugpjūčio 23 - Juodojo kaspino diena, Baltijos kelias. Rugpjūčio 31 - Laisvės diena. Rugsėjo 8 - Vytauto Didžiojo karūnavimo ir Padėkos už Lietuvos nepriklausomybės ir laisvės apgynimą diena. Rugsėjo 22 - Baltų vienybės diena. Spalio 25 - Konstitucijos diena. Lapkričio 18 - Latvijos nepriklausomybės diena.

Taip, datų tikrai daugiau negu aš tikėjau. Galbūt jas visas reiktų padaryti valstybinėmis šventėmis? Tuomet mes visi draugiškai eitume į mišias, po to žygiuotume iš katedros miesto centru su Lietuvos trispalvėmis. Ar tikrai? Jeigu taip tai, kodėl aš dabar sėdžiu namuose ir rašau šį straipsnį? Pensininkai dejuoja, kad šiuolaikinis jaunimas yra labai nepatriotiškas, jiems niekas nerūpi, tik išlėkti iš Lietuvos dirbti į užsienį. Kas dėlto kaltas? Ir kiek nepriklausomybės švenčių mums reikia?

Pasvarstykim ką man reiškia Liepos 6 ? Turbūt nieko. Kažkada senai, senai gyveno kažkoks Mindė, kuris turėjo daug ambicijų ir todėl prievarta sujungė visus į savo valstybę. Ar tai buvo Lietuvos valstybė?

Galbūt ta valstybė turėjo tokį arba panašų pavadinimą, bet tai buvo senai ir neturi nieko bendro su dabartimi išskyrus, galbūt, tai jog teritorijos šiek tiek persidengia. Ar jie kalbėjo tokia kalba kokia mes kalbam, ar jie rašė tokia kalba kaip mes dabar? Atsakymas - ne. Aišku, mums malonu didžiulius prieš pasaulį mūsų valstybės senumu, bet juk, tai kvaila, nes tai nelabai ką turi bendro su mumis pačiais.

O ką man reiškia Vasario -16 ? Dalis gali įsižeisti, bet vėlgi ši data man nieko nereiškia. Tai buvo ne taip senai kaip pirmoji data tik, maždaug, prieš 100 metų. Ta data vadinasi valstybės atkūrimo data įdomu kokia jie valstybę atkūrė? Gal tą pačią kurią suvienijo Mindaugas? Nu, kad ne. O gal tą kurią valdė

vėlesnis Lietuvos kunigaikštis Vytautas? Irgi ne. O gal tą kurią valdė dar vėlesni valdovai, kurie net nebuvo kilę iš šių žemių, kurie nemokėjo vietinių kalbos? Na irgi ne. Žiūrint į plotą lyg ir gaunasi, jog buvo įkurta nauja valstybė. Bet kokių atvejų, jie įkūrė valstybę artima dabartiniai Lietuvai, kalbėjo labai panašiai.

Ką man reiškia kovo - 11 ? Šiai datai aš negaliu likti abejingas, nors buvau pakankamai mažas, tačiau atsimenu sausio įvykius - vaizdus iš televizijos - miestu važinėjantys tankai. Atsimenu tą įtampą ir vienybę. Bet laikas eina ir daug kas keičiasi. Juk dabar yra pilna aplinkui nepriklausomybės vaikų, kurie to neįjutė ir nežinojo o, dabar nesupranta tų įvykių reikšmės. O kas kaltas? Atsakymas - mes, kurie buvo ten. O juk galėtume imtis priemonių.

Pažiūrėkit į renginių programa, mišios, eitynės, o vakare koks nors pop koncertas ir čia tik tuo atveju, jeigu gyvenimiškai pakankamai dideliame mieste, o kas vyksta mažuose miesteliuose, arba kaime? Nieko? Nėgana to, šita data, kaip ir likusios mano paminėtos yra nedarbo diena. Ar sėdint namuose išvertus bamba į dangų, mūsų patriotizmas didėja? Kažkodėl aš tuo abejoju. Kiek iš jūsų dabar galėtų padeklamuoti Lietuvos himną?

Gyvenat dideliuose miestuose požiūris į šventę biški skiriasi: vienas renginys su eitynėmis ir Lietuvos vėliavomis vasarį, po mėnesio kitas, dar vasara kažkoks. O koks skirtumas, data kita ir tiek. Kaip vaikui, kuris nieko nematė paaiškinti tų datų skirtumus ir svarba mūsų gyvenime?

Aš turiu pasiūlymą. Nereikia mums nedarbo dienos, vasario 16, nereikia mums eitynių, nereikia mums viso šito. Kuo ta diena geresnė už gegužės 15, rugpjūčio 31 ar spalio 25? Man pavyzdžiui daug svarbesnė rugpjūčio 31, tai realios laisvės diena, kaip buvo išvesta armija. Jūs, kiek norit galite šaukti kad esat laisvi, bet jeigu jūs kaip šunys esate pririšti už pavadėlio, arba uždaryti aptvare, tai tiek ten pas jus ir laisvės. Mums taip pat nereikia nedarbo dienos liepos 6. Na, taip Mindė buvo vienintelis mūsų(?) karalius, bet tai buvo senai ir tai diena nebent romantikams, pasvajoti kokie, mes buvome seniau galingi.

Dar daugiau, aš norėčiau pasiūlyti, jog nereikia nedarbo dienos kovo 11. Bet čia stop! Vienoj nedarbo dienos aš siūlyčiau įvesti Pilietiškumo dieną. Tos dienos programa būtų maždaug tokia: kaip ir kiekvieną normalią dieną visi renkasi į savo darbus ir mokymo įstaigas. Tačiau pamokos nevyksta, o mokytojai mokiniams skaito paskaitas apie Lietuvos istoriją, rodomi filmai apie tų dienų įvykius. 12 valanda visi valstybinių įstaigų darbuotojai žygiuoja miesto centrų, vėliau atliekamos vėliavos pakėlimas, giedamas himnas ir kiti šventei skirti renginiai. Tuo tarpu komercinėms firmoms, paliekama laisvė kaip joms elgtis, jei nori gali dirbti, arba - ne. Aišku save gerbiančios stambios firmos be abejonės nedirbs ir su savo firmos logotipais dalyvaus eitynėse, na, o tos kurios dirbs pačios save diskredituos. Taip, kai kas gali pasakyti, jog tai per daug primena komunizmą, bet velniop tą ideologiją. Svarbiausia mums žinoti ką ir kodėl mes švenčiame! Dabar nėra jokio išskirtinumo, kelios identiškos šventės, kaip galima kažko, tikėtis iš jaunimo kai nevisi suaugę žino ką švenčia?

Taiigi, apibendrinant noriu pasakyti: mums reikia vieno renginio! Mums reikia vienos šventės! Mums reikia vienos nepriklausomybės! Kad visi suprastų ir žinotų tos dienos reikšmę. Kad niekuomet, su nieko nemaišytų. Kad nebūtų su kuo maišyti. Kad pažadintas vidury nakties galėtum pasakyti. Kad gyventi būtų geriau...

Kūčios ar Kalėdos?

Suktas klausimas. Jeigu paklaustumėte prekybos centro tai gautumėte atsakymą - „Kalėdos“, po to jis dar pridurtų: „*pirkite, tik pas mus didžiausios Kalėdinės nuolaidos*“.

Šiandien buvau Maximoje vidury dienos ir kaip jūs manote ką? Patys nueikite tarp 10 (anksčiau atsikelti aš nesugebu) ir 16. Tikiuosi, jog sutikssite, kad šitos valandos yra taip vadinamos „darbo valandos“. Tai ko tie žmonės nedirba? Vidury dienos Maximoje eilės ir visai ne todėl, kad dirba mažai kasų, iš tiesų dirba visos arba beveik visos kasos ir prie visų eilės! Čia reiktų pastebėti ir teigiamus dalykus, seniau pardavėjos būdavo tik jaunutės, dabar mane aptarnavo gerokai jau su amžiumi moteriškė.

Pirkite maisto produktus iš sąrašo ir aukokite badaujantiems vaikams Kalėdų proga, kad jie galėtų badauti iki kitų Kalėdų. Hm... čia kažkas ne taip... Tačiau ar kas nors girdėjo apie tokias akcijas vasarą? Kam rūpi tie badaujantys vaikai vasarą, tegul eina į mišką ir pasirenka uogų... Kodėl tokios akcijos vyksta tik prieš

Kalėdas? Todėl, kad visus užplūsta nuolaidų dvasia... Ar aš pasakiau nuolaidų? Hm, norėjau pasakyti atlaidumo, susitaikymo ir draugiškumo. Ar tikrai? Jeigu aš norėsiu padėti vaikams man nereikės nei akcijų, nei Kalėdų, aš tą darysiu bet kuriuo metu laiku. Tačiau akcijos yra organizuojamos... Noriu paklausti, kokia prasmė apsimitinėti tuo kuo neesate?

Kalėdos stebuklų metas? Kokie stebuklai gali būti prekybos centre? [Prieš metus](#) aš rašiau:

Bet grįžkim prie Kalėdų. Parduotuvės užverstos masiniu kinų produktu(šūdu?). Ir iš jo tenka išsirinkti dovanas artimiesiems...

Ar jūs lenktyniaujate, kuris kuriam brangesnę dovaną nupirks? Tačiau ar Kalėdos tai masinis užsipirkimas? Ar norint parodyti savo meilę artimiesiems jums reikia Kalėdų su visomis akcijos ir nuolaidomis? Ką jums reiškia Kalėdos?

Kai aš buvau vaikas laukiau Kalėdų ir dovanų. Dabar jau nebe... Tikrai nedovanos yra svarbiausia, todėl aš renkuosi Kūčias. Kūčios sena lietuvių šventė, kai prie vieno stalo susirenka visi giminės (jeigu neklystu, jokia kita tauta Kūčių nešvenčia). Ar yra dar nors viena proga susirinkti visai giminei kartu? Na... jo... Laidotuvės. Ar tikrai norite su savo giminėmis susitikti laidotuvėse? Aš ne.

Kodėl renkuosi Kūčias, o ne Kalėdas? Juk visa giminė gali susirinkti ir per Kalėdas. Pasižiūrėkit aplinkui Kalėdos komercinė šventė - visi reklamose kalba apie Kalėdas, bet ne apie Kūčias. Kodėl? Todėl, kad Kūčios dar apribotos [Advento](#). Jeigu jūs tikslas nusigerti su visa gimine, ar prisišlemšti troškintos vaisiuose vištos, per Kūčias to jums padaryti nepavyks. Adventas. Todėl man patinka Kūčios, nes susirenka visa giminė ir gali pabendrauti su protingais ir blaiviai mąstančiais žmonėmis.

Tik Kūčios turi daug senų ritualų. Pavyzdžiui norint, kad metai būtų sotus ant stalo turi būti dvylika patiekalų. Norit sužinoti ar šiais metais išteksi reikia paimti saują kūčių, jeigu skaičius lyginis ruoškis vestuvėmis. Norit sužinoti kas ilgiausiai gyvens iš po staltieses visi traukia po šiaudą, tas kurio ilgiausias atitinkamai gyvens ilgiausiai ir be ligų.

O kokias tradicijas turi Kalėdos? Senį šaltį ir brangias dovanas? Ar jums to reikia? Man ne.

Mintukai

Dievas ir evoliucija

Nesenai teko išgirsti du teiginius:

1) Dievas ir evoliucija nesuderinami.

2) BCC praneša, jog artimiausiu metu žmonės gali [susikilti į dvi rūšis](#). Pirmieji bus maži, susisukę ir nemokės kalbėti – kompiuderastai. Jie spaudinės klaviatūrų mygtukus ir valdys viso pasaulio technologijas. O antrieji bus aukšti, gražus – žmonės ir valdys viso pasaulio pinigus. Viena grupė su kita nesugebės susikalbėti, net viena be kitos negalės gyventi. Aš aišku juokauju, mano sapalionės mažai ką turi bendro su tuo straipsniu. Jeigu tikrai domina apie skilimas į rūšys geriau skaitykite BBC (http://news.bbc.co.uk/2/hi/uk_news/6057734.stm).

Kai turim tokius du teiginius išvada peršasi savaime – evoliucija yra, Dievo nėra. Kunigai, gerbiamas Popiežiau, galite eiti namo, jūs atleisti – Dievo nėra.

Ką sako evoliucija apie pasaulio, mūsų planetos – Žemės, susikūrimą? Iš pradžių buvo didysis sprogimas, o po jo susikūrė planetos. Hm... Įdomu, kodėl tas didysis sprogimas įvyko būtent tada? Kas jį sukėlė? Kodėl tokie sprogimai nevyksta dabar? O kas sakė kad nevyksta, tik dabar didžiuosius sprogimus vadina terorizmo aktais.

Pripažinkit, jog toks visatos sukūrimo paaiškinimas visai nežavi.

O kaip jums kitokia versija. Iš pradžių buvo žodis. Tuomet Dievas sukūrė Saulę. Po to sukūrė Merkurijų, bet jis buvo per arti saulės, todėl gyvybei netinkamas. Vėliau – Venera, deja jos paviršiaus slėgis 90 kartų didesnis nei Žemės, ten gausu ugnikalnių, o dėl tankaus atmosferos debesų sluoksnio planetos paviršius įkaista netgi labiau nei Merkurijaus. Žodžiu, dar vienas pramazas, bet kaip sakoma trečias kartas nemeluoja. Taigi Dievas sukūrė Žemę ir nesuklydo. Dėl sukurtų palankių sąlygų Žemėje prasidėjo evoliucija.

Savo pasakojime aš kažkur pamečiau pirmo žmogaus – Adamkaus sukūrimo istoriją bei pasakojimą apie Nojaus arką. Bet tokia pasaulio sukūrimo istorija daug šaunesnė nei vienas pirstelėjimas (ta prasme sproginimas), ar ne? Tuo labiau, kad ir Dievas yra, ir evoliucija yra. Visi laimingi?

menesis

Kiek aš prisimenu, Višnu miega pusiau paniręs vandenyje, ir jo iškvėpimo sukurti burbulai tampa visatomis, tokiomis kaip mūsų, o įkvėpdamas jis dalį visatų įtraukia į save. Pasaulis nebuvo sukurtas ir paliktas - nuolat yra kuriama ir sunaikinama daug pasaulių...

Jei diskusija Religija vs Mokslas supaprastėja iki Krikščionybė vs Fizika, tai yra nesuderinama ir Biblija yra akivaizdžiai neteisi teigdama kad žemė sukurta prieš 6000 metų; o fizikai irgi ne viską supranta ir kuria priešingas viena kitai hipotezes. Tačiau yra daug kitų religijų, kurios visatą aiškina visai kitaip. Daug išsamiau nei primityvus krikščioniškas aiškinimas. Ir daugybę kitų dalykų, kurių mokslas nesugeba paaiškinti ir net pripažinti, tačiau kurių žmonės mokosi ir naudojasi tūkstančius metų...

Kokia yra tikroji spalvos spalva?

Turbūt visi esate girdėję apie daltonikus - žmones, kurie neskiria spalvų (pvz. nemato raudonos arba violetos raudonos mato žalia ir atvirkščiai). Tačiau aš norėčiau pakalbėti ne apie tai. Mes visi žinome, jog dangus yra mėlynas, turbūt leisite man pasakyti, toks pats mėlynas kaip jūra, ar vandenynas. Mes taip pat žinome, jog pomidorai raudoni lyg kraujas. Žolė žalia kaip krokodilas. Čia galima prigalvoti įvairių asociacijų, tačiau ar tikrai tas dangus mėlynas atrodo taip pat man ir kiekvienam iš jūsų? Ar tikrai aš ir kiekvienas iš jūsų matote tokius pačius raudonus pomidorus? Ar tikrai aš ir kiekvienas iš jūsų mato tokią pačią žalią žolę? Kur čia problema? Spalvų yra pavadinimai tik susitarimai, kad palengvintų mums bendravimą. Tačiau, kas būtų jeigu jūs pažiūrėtumėte mano akimis, o aš jūsų? Ar tikrai pamatyčiau tą patį vaizdą? Galbūt mano matomas dangus yra raudonas, o jūsų žalias, iš tiesų? Kaip apibūdinti spalvą? Jeigu aš matau visą spalvų gamą, tačiau jinai kitokia negu jūsų matoma, to niekaip neįmanoma patikrinti, ar mano matomos spalvos yra tokios pačios kaip ir jūsų. Taigi, ar tikrai visi žmonės mato pasaulį tomis pačiomis spalvomis? Kaip iš tiesų atrodo mėlyna, o kaip žalia?

Jeigu tas pavyzdys per daug painus pabandyčiau pateikti paprastesnį. Turbūt nekartą esate sakę „man skauda galvą“ ir visi jus supranta, viskas aišku - skauda galvą. Tačiau koks iš tiesų tai jausmas? Jūs manote, jog man ir jums skauda galva vienodai? Kažkodėl aš tuo abejoju.

Tai tik du iš daugelio gyvenimo paradoksų. Mes dažnai naudojame žodį „skausmas“, mes dažnai daiktus apibūdiname spalvomis, tačiau kaip apibūdinti ką tie patys žodžiai reiškia? Aš – ne jūs, jūs – ne aš. Nors gyvename tame pačiame pasaulyje, jį suvokiame skirtingai. Ar įmanoma, kaip nors pasidalinti tuo savo suvokimu?

Pamąstykite.

Trylikta?

Norėjau būti pirmas kuris tai pasakys: *šiandien penktadienis ir dar trylikta*. Baisu ar ne? Turbūt daug kalbės apie prietarus, bet ar tikrai penktadienis trylikta kuo nors skiriasi nuo kitų dienų?

Vienas labai prietaringas žmogus žinodamas, kad penktadienis bus trylikta, susitvarkė visus reikalus, prisipirko maisto, susitarė, kad neis į darbą ir ruošėsi visą dieną praleisti namie. Vėliau jį rado mirusį nuo pačios rečiausios bitės įkandimo. Nuo likimo nepabėgsi?

JAV mokslininkai atliko skaičiavimus ir nustatė, kad avaringumas penktadienį trylikta diena ne tik, kad nėra didesnis, bet net gi priešingai mažesnis už eilinės dienos vidurkį.

Dabar truputį linksčiau apie kitus prietarus.

Visai netyčia sužinojau, kad jeigu sugalvosi norą ir priliesi nėščios moters pilvą, tas noras išsipildys.

Hm... Pabandykit įsivaizduoti tokį vaizdelį: eina moteris o aplinkui ją didžiulis būrys žmonių prilaiko ją už pilvo... Arba eina nėščia moteris tokia nučiupinėta...

Kitas prietaras: jeigu iš ryto pirma sutiksime vyrą diena bus sėkminga, o jeigu moterį – nesėkminga. Tai labai suprantamas prietaras (galiojantis tik vyrams greičiausiai), nes: 1) jeigu moteris bus graži, tai po to visa dieną apie ją galvosi ir aišku darbai nesiseks; 2) moteris apkaltins vyrą seksualiniu priekabiavimu... O ką daryti, jeigu pirmas sutiktas žmogus yra tavo žmona? Įdomu ar su prietarais taip kaip su telefonais už 1 litą? *Yra papildomų sąlygų....

Pasirodo tikrai taip. Jeigu pamatysite ropojantį vorą jūsų mintys išsipildys*. Žvaigždutė reiškia, kad yra papildomų sąlygų. Pasirodo voras dirba tik iki 12. Taip kad dairytis atidžiai verta tik iš ryto, bo po to gausit iš voro atsakymą „*Atleisk šiandien darbo valandos jau baigėsi*“.

Turbūt visi žino, kad juoda katė, sudužęs veidrodis, praeiti po kopėčių apačia, sėdėti ant stalo kampo – blogas ženklas, tuo tarpu balta katė, su daužyti lėkštę – sėkmė. Norit išvengti kerų, reikia tris kartus nusispjauti per kairį petį, pabelsti į medį (vėl gi tris kartus) arba su griebti geležį. Tačiau, kas galėtų pasakyti ką iš tiesų tie prietarai reiškia ir iš kur kilo?

Ar jūs prietaringi? Kokius prietarus jūs žinote?

Rimantas

Geriausias prietaras tai M-1+ parodija: "Jei rytą pradėsi su minusu, tai vakaro gali ir nebesulaukti"

Ar prietarai jus valdo?

Prieš gerą pusmetį aš džiaugiausi, jog mano skaitytojai nėra prietaringi. Tuomet į prietarus pažvelgiau su ironijos doze, dabar pabandyčiau pagliaudyti jų kilmę.

Jeigu sudaužysite veidrodį, jums nesiseks 7 metus. Senai, senai, veidrodžiai buvo prabangos prekė, o jų gamybos metodai didžiausia paslaptis. Kadangi veidrodžių negalėjo gaminti visi kas nori, tai jų buvo mažai, carai, kunigaikščiai, bajorai užsisakydavo veidrodžius ir juos pagaminus reikdavo transportuoti. Savaiame suprantama, jog juodąjį darbą t.y. pakrauti/iškrauti veidrodį atlikdavo darbininkai. Žinot, aš manau, kad jeigu toks vargšas darbininkas sudaužydavo veidrodį, tai jam po to tikrai ilgai nesisekdavo. Ant stalo negalima laikyti trijų uždegtų lempų, nes prisišauksi nelaimę. Šis prietaras vėl gi atėjo iš senų laikų ir susijęs su prabanga. Senais laikais žibalas buvo labai brangus, todėl savaiame suprantama, jog be reikalo deginti net keletą lempų tiesiog katastrofa anų laikų žmogui.

Jeigu pasigilintume į praeitį tikrai galėtume paaiškinti daugelį prietarų. Tiesa, neišsivaizduoju kaip galima paaiškinti juodos katės baimę, matyt, kartais vis tik emocijos ima viršų.

Ką gi, dabar pakalbėkime apie ne tokius senus prietarus. Dažnai kartojami veiksmai tampa prietarais. Geriausiai tai įrodo mokslininkų atliktas eksperimentas su beždžionėmis. Mokslininkai į narvą uždarė 5 beždžiones, per vidurį ant pakylės padėjo bananą. Kai drąsiausia beždžionė užlipo ant pakylės ir norėjo paimti bananą ant jos buvo užpiltas kibiras šalto vandens, beždžionė išsigando paliko bananą ir pabėgo. Tuomet pabandė antra ir atsitiko tas pats, pabandė trečia... Galiausiai beždžionės suprato, jog banano imti negalima. Tuomet mokslininkai išvedė vieną senąją beždžionę ir atvedė vietoj jos naują. Spėkit, ką nauja beždžionė norėjo padaryti? Taip, paimti bananą, bet senosios ją užpuolė ir pradėjo mušti. Naujoji suprato, jog banano imti negalima. Mokslininkai vėl pakeitė vieną beždžionę, vėl atsitiko tas pats. Galiausiai buvo pakeistos visos narve esančios beždžionės t.y. nei viena realiai nežinojo kodėl negalima imti banano, tačiau kai į narvą įvesdavo naują beždžionę visos jos puldavo naujoją, kai tik ji pabandydavo paimti vaisių. Taip atsiranda prietarai, kai niekas nežino kodėl daro, tiesiog jeigu darysi kitaip prisišauksi nelaimę.

Aišku, jūs galite pasakyti, jog tai gyvūnai, todėl klausykite toliau, tikra istorija. Vyras grįžo namo, tuo metu žmona kepė kumpelį, prieš dėdama į keptuvę, jinai nupjovė abu kumpelio galus. Vyruui pasirodė, kad žmona be reikalo išmeta daug gero produkto, todėl jis pasiteiravo, kodėl moteriškė taip daro. Ji atsakė: todėl, kad jos mama taip darė. Kaip tik tą dieną turėjo ateiti uošvė, taigi jai atėjus, vyras uždavė tą patį klausimą ir kaip jūs manote kokį atsakymą jis gavo? Tą patį. Todėl kad mama taip darė. Tuomet visi susidomėję paskambino uošvės mamai ir paklausė. Ši atsakė labai trumpai: todėl kad neturėjau didesnės keptuvės.

Ar kada nors susimąstėte kokius ritualus atliekate? Sustokite ir pabandykite pasižiūrėti į save iš šono, galbūt tai ką jūs darote yra kvailystė? Net jeigu tą patį daro visi, tai tikrai nėra mažesnė kvailystė. Nebijokite kelti klausimus, nebijokite laužyti standartus ir nusistovėjusias taisykles. Ir netikėkite prietarais.

ignieska

Tiesa, neįsivaizduoju kaip galima paaiškinti juodos katės baimę, matyt, kartais vis tik emocijos ima viršų. Čia viskas paprasčiau nei paprasta - juodos katės nuo senų laikų - raganų draugės. Žmonės bijojo raganų - bijojo ir juodų kačių. Be to, katė - nepriklausomas gyvūnas, vaikšto kur nori, pas žmogų ateina tada, kai jai reikia. Paslaptinga - taigi baugu.

Commandos

Na prietaru yra daugybe manau kad netgi kiekvienos specialybės žmogus savo darbo srityje tikrai rastu nemazai prietaru kai kuriuos galima paiskinti kai kuriuops ne. O kaip manote ar programuotojai serveriu administratoriai ir kiti It s[pecialistai turi savu prietaru. beje galiu pasakyti viena labai idomu prietara Taigi per vestuves zengent prie altoriaus jaigu nuotaka netycia uzmina vyrui Tai varkselis visa likusi gyvenima sedes jai po padu.

Mandagumo ritualų įkaltai

Sėdžiu ir žiūriu kaip motina ruošia vaišias svečiams. Tokie ten ir svečiai, tiesiog keletas žmonių užsuks 15 minučių. Deja, šiuo atveju supantis mane žmonės mandagumo įkaltai.

Kai žmonės laukia svečių pirmiausiai susitvarko kambarius, nusivalo dulkes net iš tų vietų kur taip lengvai nepasieksi. Išblizgina taureles. Nusiperka vaisių, gėrimų. Padengia stalą... Sutinku, kad tokius ritualus reikia atlikti, kai lauki senai matytų draugų, ar bendradarbių, su kuriais žadi prasėdėti namuose bent pora valandų kabėdamas apie nieką. Tačiau, kaip tuomet, kai užsuka tik trumpam tarkim tik paimti kelis daiktus? Šito aš nesuprantu.

Ateina svečiai, bet jie irgi mandagumo įkaltai. Šeiminingė pirmiausiai nusiveda svečius į kambarį, po to pasiūlo pasivašinti. Svečiai būdami kultūringi, kategoriškai atsisako. Po kiek laiko šeiminingė pasiūlo dar kartą, tačiau mandagumas iš svečių reikalauja dar sykį atsisakyti, tik šį kartą ne taip kategoriškai. Šeiminingė siūlo trečią kartą ir dabar jau svečiai privalo nusileisti, tačiau be abejonės jie sutinka „tik paragauti“. Svečiai negali pasirodyti, išbadėję ar nekultūringi, ir visiškai nesvarbu jie alkani ar sotus, visiškai nesvarbu ką jie mąsto, tokios yra ritualo taisyklės, abi pusės turi kalbėti savo žodžius pagal per daug metų nusistovėjusi scenarijų perduodama iš kartos į kartą.

Svečiai išeina. Ant stalo lieka neišgerta kava/arbata, sumuštiniai (šaltas patiekalas), saldainiai. Visa tai tenka nurašyti į nuostolius, arba kaip išsireikštų mūsų valstybės vyrai į reprezentacines išlaidas. Aišku, ne viskas yra taip blogai kaip aš sakau, tuos pačius saldainius galima padėti ant stalo dar kartą atėjus kitiems svečiams ir dar kartą, ir dar kartą... kol nesibaigs garantinis terminas...

Klausimas: kiek mandagumo/kultūringumo reikia parodyti pas tave užsukusiems žmonės? Ar būtina visiems ir visada demonstruoti savo vaišingumą? Kiek patiekalų/saldumynų/vaisių/gėrimų prikrauti ant stalo?

Stumia - traukia?

Kartais darbe tenka daryti darbus, kurie sunkiai įsipaišo į mano pareigas, kaip kad šiandien reikėjo sukelti vienos advokatų kontoros nuotraukas.

Pažiūrėkit į paveiksluką ir pabandykit atspėti ko man užkliuvo tie advokatai (atsiprašau geresnės foto neturėjau). Ar esate girdėję apie kūno kalbą?

Lietuviška wikipedia nepateikia daug informacijos, bet tiek kiek yra man už tenka:

pašnekovas kalbėdamas suneria rankas ant krūtinės arba sukryžiuoja kojas: psichologai tvirtina, kad taip nesąmoningai žmogus pereina į gynybinę poziciją. Taip pat sukryžiuotos rankos ir kojos dar gali reikšti ir žmogaus nepasitikėjimą savimi, nenorą bendrauti ir įsileisti pašnekovo į savo vidinį pasaulį, o kartais gali reikšti ir priešišumą.

Perskaitytė? Dabar man paaiškinkite, kaip nepasitikintis savimi advokatas tikisi padėti savo klientui? Kaip nenorintis bendrauti advokatas gali padėti savo klientams? Kaip priešišškai nusistatęs advokatas iš viso gali tikėtis klientų?

Tikiuosi, jog realiame pasaulyje jie taip savo klientų nesutinka ir čia tik virtualus įvaizdis. Bet tuomet klausimas, ar virtualus įvaizdis nieko nereiškia? Na... nekiekvienas iš mūsų eina ieškoti advokato į internetą, bet... Kai aš įkėlinėjau nuotraukas, pagalvojau: aš jais nepasitikiu, jie pikti, arogantiški. Aišku dirbant darbą nėra kada filosofuoti, bet man nedavė ramybės klausimas: kodėl? Kodėl jie man užkliuvo, aš peržiūrėjau tą puslapį dar kartą ir pradėjau ieškoti atsakymo. Ir žinote, ką? Juk tos mintys apie nepasitikėjimą jais buvo nesąmoningos, aš savo galvoje nesinešioju wikipadijos, tačiau padariau išvadą, beveik pagal apibrėžimą...

Kai aš ateinu pas advokatą, tai čia beveik kaip ir pas dantistą ar psichologą, eini ne todėl, kad malonu, o todėl, kad turi bėdų. Ir tuomet aš tikiuosi, jog jis mane sutiks šiltai išskėstomis rankomis. Kad jis pasiroošęs nuoširdžiai mane išklaudyti ir po to man padėti. Aš netgi nebūčiau prieš jeigu jis mane sutiktų su chalatuku ir tapkylėmis, vienoje rankoje laikydamas kavos puodelį, kitoje prakastą bandelę (aišku aš tikiuosi, jog eidamas į atitinkamas įstaigas jis užsidės kostiumą). Juk man reikia iš pradžių užuojautos ir išklaudyti, aš dar negalvoju apie problemos sprendimą. Apie tai aš galvosiu vėliau... Bet jeigu žmogus iš karto atsiveria nuo manęs, tai vėliau gali ir neateiti.

Aš suprantu, kad firmos nori pasirodyti gerai, todėl jos kuria internetines svetaines, tačiau ar nepermažai dėmesio tam yra skiriama? Ar nepermažai šiais laikais skiriama dėmesio virtualiam įvaizdžiui? Kokių neigiamų pavyzdžių esate matę jūs? O kokias svetaines jūs pavadintumėte pavyzdinėmis, reprezentacinėmis firmų svetainėmis?

asd

kartais žmonės suneria rankas kai jiems pasidaro salta. :)

Koks tavo vardas?

Žmogus be vardo, kaip raitelis be galvos. – autorius panorą likti nežinomas.

Nežinau ar skaitėte Thomas Mayne Reid knyga „Raitelis be galvos“, tačiau šiuo atveju nėra labai svarbu ar prisimenate tą meilės trikampį. Aš norėčiau iš knygos išplėsti kitą epizodą, taip būtent, raitelį. Kažkas nužudė žmogų (jeigu paskaitysite knygą tikrai rasite atsakymą), nupjovė jam galvą, pasodino ant žirgo ir paleido gąsdinti aplinkinių. Visa esmė tame, jog raitelis be galvos – lavonas, o kaip žmogus be vardo?

Ar žmogui svarbus jo vardas?

Kaip man sakė viena mergina: „*Mano vardas Rūta, bet tu gali mane vadinti Katinuku.*“

Vardas duodamas žmogui kai jis gimsta. Vardą parenka tėvai, taip nusprendami mūsų likimą. Ar tai sąžininga? Vaikystėje skaičiau daug knygų apie indėnus ir remiantis jomis, indėniukai sulaukę tam tikro amžiaus turi teisę pasirinkti savo vardą. Ar nebūtų teisingiau, jei vardą galėtume pasirinkti ir mes patys? Aišku, jūs galite pasakyti, jog tokia galimybė palikta, galima nueiti į metrikacijos biurą užpildyti dokumentus... Tačiau žmonės taip nedaro dažniausiai...

Pamąstykite kiekvienas, ar jums patinka jūsų vardas? O gal norėtumėte, jog jūsų vardas, atspindėtų, jūsų asmenybę? Jeigu galėtumėte pasirinkti, kokį vardą pasirinktumėte? Galiu lažintis, jog 99%, pasirinktą tą patį vardą. Kodėl?

Ar nenorėtumėte leisti pasireikšti savo fantazijai, ir susigalvoti kokį nors kitą, ypatingą vardą? Tiesa pasakius, mes tai padaryti galime, virtualiame pasaulyje. Tai vadinama slapyvardžiais, arba tiesiog nikais. Ir žinote, kur bėda? Daugelis žmonių nežino, kodėl pasirinko vieno ar kitokį niką. Taip pat yra tendencijos keisti slapyvardžius priklausomai nuo nuotaikos. Apibendrinant, daugelis žmonių nežino ko nori ir negali pasakyti, kas jie tokie yra.

Atsakymas į aukščiau pateiktą klausimą kodėl?. Žmonės per daug užimti, kad kvaršintų savo galvą tokiomis problemomis, kaip vardo pasirinkimas, jie iš ryto negali išsirinkti kokį sijeną šiandien dėtis: raudoną ar mėlyną, kokį kaklaraištį pasirišti: balta su dryželiais ar žydrą su meškiukais...

Yra ir kitas dalykas, per daugelį metų į žmogų kreipiantis tuo pačiu vardu, jis pripranta. Ir staiga, jeigu žmogaus vardas pasikeis, ar nekiltų jam tapatybės problemų? Tas vardas, kuris mums paskirtas, yra kalamas nuo pirmų gyvenimo akimirklų, kai mes dar nesugebame suvokti aplinkos. Vardas yra svarbus, juk neveltui susipažindami pasakome jį, o ne el.pašto adresą arba algos dydį.

Iš tiesų vardas pats svarbiausias dalykas žmogaus gyvenime. Ar žinojote, jog žmogų pažadinant po narkozės į jį kreipiamasi vardu? Gali atimti iš žmogaus viską, bet tik ne vardą.

vap

Nu, kad tose knygoje rašydavo, kaip indėniukai gaudavo vardus. Jie taip pat nepasirinkdavo, o susapnuodavo. Išeidavo į kalnus ir susapnuodavo, t.y. gaudavo iš aukščiau negu tėvai :D

O jei rimtai. Man patinka mano vardas, bet jau 6+ metų turiu šitą nick'ą ir tikrai nesiruošiu keistis :)

Lina – nattytte

he.. kai buvau maža norėjau kokio mandro vardo iš kokio durno meksikietiško serialo, o paaugus supratau, kad šiaip jau tai man mano vardas patinka, LABAI :)))net asmeninę savo istoriją turi..ir nesuprantu žmonių, kurie susipažindami prisistato svetimais vardais. Kam jiems? nu.. gal jiems taip ir geriau, bet vat ne man..

Brr.. ką aš čia prirašiau? Šiaip jau tai viso labo norėjau pripažinti, kad gryna tiesa, jog žmonės NEŽINO KO NORI! ta proga prieš beveik metus atitinkamą įrašą padariau, sau asmenišką tiesa sakant..

<http://www.blogas.lt/nattytte/195174/zinau-nezinau-ir-ko-gi-as-noriu.html>

dabar jau galėčiau pasakyti, kiek laiko buvo spręsta, kas pasirinkta, kiek teisingų ir klaidingų pasirinkimų dar būta.. Gaila tik, kad nevisada žinojimas ko nori padeda...

Visatos sąmonė

Ar jums buvo taip, kad sugalvojote kokią idėją, o vėliau sužinojote, kad kažkas kitas ją sėkmingai įgyvendino?

Kai aš buvau visai mazgas, kokiu 6 metų, labai nemėgdavau laukti autobusų ar troleibusų, man buvo labai keista, kodėl žmonės gyvenantys prie stotelės negalėtų surašyti visų pravažiuojančių autobusų ir troleibusų laikų, o grafiką pakabinti stotelėje. Labai akivaizdi, mano nuomone, idėja, tačiau, kad kažkas ją įgyvendintu, prireikė net 20 metų...

Kaip atsitinka, kad keli žmonės sugalvoja panašias idėjas, nors jas labai slėpė ir saugojo?

Mokslininkai atliko įdomų eksperimentą. Paėmė dvi grupes savanorių, pirmajai davė vieną populiarų laikraštį ir liepė spręsti kryžiažodį. Antrąją grupę vienai dienai visiškai atitvėrė nuo pasaulio, ir kitą dieną padavė tą patį laikraštį su tuo pačiu kryžiažodžiu. Ir ką jūs manote? Žmonės antrą dieną kryžiažodį sprendė vidutiniškai du kartus greičiau, nors nebuvo, jokio būdo, kad jie kaip nors sužinotų atsakymų variantus. Kaip tai galėjo atsitikti?

Ir dar vienas dalykas. Jaunikliai paukščiai pačiais pirmaisiais metais, tiksliai žino, kur jų tėvai skrenda žiemoti. Iš kur?

Visą tai galima paaiškinti – Visatos sąmone. Neišsemiamu informacijos ir žinių šaltiniu. Jeigu pastudijuotumėte garsių poetų, rašytojų, muzikantų biografiją, pastebėtumėte, jog ne vienas yra pasakęs, kad jis nekuria, tai tiesiog kažkokia aukštesnė jėga rašo pasinaudodama jo ranka. Ne vienas genijus yra sukūręs idealią formulę ir po to pasakęs, jog jinai netikėtai atėjo jam į galvą arba, kad susapnavo. Visaapimanti bendrasąmonė.

Kaip pasinaudoti jos resursais? Kodėl vienas idėjas, nuolatos sugalvoja daugelis žmonių, kitas vos keletas, o trečias tik vienetai?

Pabandykite išsivaizduoti, jog žmogus yra magnetas, magnetai būna skirtingų dydžių bei skirtingo stiprumo. Nuo ko priklauso stiprumas? Tarkime per dieną 1000 žmonių perskaitė delfi.lt (tikra tragedija delfui.), jie visi priėjo ir išsisiurbė į galvą vienodą informaciją, vadinasi jų potencialas suvienodėjo, jie

lengvai gali rasti bendras pokalbio temas, tačiau ir jų sugalvotos idėjos bus vienodos. Jeigu vienas iš tų žmonių perskaitė ne tik delfi.lt, bet ir ką nors drastiškai skirtingo pvz. mano puslapį, tai jo potencialas, kitoks, ir jis gali pasiekti platesnį spektrą resursų iš Visatos sąmonės.

Kodėl specialistai randa originalus problemų sprendimus? Todėl, kad jie gilina žinias tam tikroje vienoje srityje. Jie kelia savo potencialą, kad galėtų prieiti prie aukštesnio lygio resursų. Ar jūs norėtumėte savo galvą teršti atsitiktiniu šlamštu?

O kas jeigu visos mintys jau yra sumintytos, jeigu žmonės tarsi radijo imtuvai, tik gauna tam tikras bangas? Ką jūs norėtumėte klausyti: triukšmą, ar kokią nors gerą, jūsų mėgstamą radijo stotį?

Pasiimkite laikrodį ir pabandykite vieną minutę žiūrėti į sekundinę rodyklę. Ar jums pavyko išlaikyti dėmesį, nei karto nenukrypus mintimis į šoną? Tiems, kurie nebandė, galiu pasakyti, jog tai gana sunku (nors man pavyko). Deja, mūsų smegenys sugedęs radijo imtuvas ir nuolatos, nusimuša nuo pagrindinės radijo stoties, todėl jį reikia nuolatos reguliuoti. Ką mes pasieksime nuolatos reguliuodami savo minčių imtuvą? Yra toks posakis, jog pirmos dešimt į galvą atėjusių idėjų yra nieko vertos, nes jas sugalvoja visi. Matote, pirmosioms idėjoms nereikia jokių pastangų. Ne tikite? Pabandykite sugalvoti 10 dalykų kaip išvengti automobilių kamščių. Na kaip pavyko? Manau, buvo nesunku, o dabar pabandykite sugalvoti dar 10? Na kaip dabar? Žymiai sunkiau, kodėl taip yra? Nes jums reikia sureguliuoti savo imtuvą, pasikelti savo potencialą, kad galėtumėte prieiti prie kokybiškesnių resursų. Jeigu norite nuolat, prieiti prie kokybiškų resursų, originalių idėjų, reikia save lavinti. Negalima leisti potencialui nusimušti.

Nespalvotas Gumoras

Kelių eismo papročiai

Šį kartą norėjau pakalbėti apie kelių eismo papročius. Būtent papročius, o ne taisykles. Visi tik naujokėliai, tik išlaikę teises, puikiai žino kelių eismo taisykles, bet nežino papročių. Tai gali ne tik sukelti nesusipratimų virtinę, bet netgi užtraukti narkomanų, apsvilkusių žaliai ir iš nuobodulio uostančių automobilių išmetamąsias dujas, nepasitenkinimą. Taigi, norėčiau jus supažindinti su papročiais.

– kaip manote ką reiškia šitas ženklas? Greičio apribojimas, nedaugiau nei 80km/h? Deja, deja, jūs klystate. Šis ženklas nurodo sumą, kurios iš jūsų tikisi sustabdęs mentas. Taip, visoje Lietuvoje įvesta vienoda mokesčių taksą, ar gi tai nenuostabu? Be to ši sistema taiko lanksčias nuolaidas miesto gyventojams. Tai savaimė suprantama, juk mieste pravažiuoja daug automobilių, todėl net nekeista, jog kažkur stąfė viso labo 40 litų. Tuo tarpu užmiestyje ji siekia 90 ar net 110. Užjauškite vargšelius, jiems tenka visa dieną tūnoti krūmuose dėl tos išganingos nors ir didesnės, tačiau dažnai vienos įplaukos per dieną. O ką mentai ne žmonės? Jie gi irgi turi šeimas, todėl būkite draugiškesni ir kai sustabdo jus, iškart paruoškite nustatytą mokesčių sumą.

Aišku, jūs turbūt pasakysite, jog panašius ženklus galima pamatyti pas naujokėlius gale. Taip, tačiau tas ženklas ne jums gerbiamieji vairuotojai, o tiems žaliukams stovintiems per darganą lietuje. Jis reiškia atsargiai naujokas, nesitiek daugiau 70 litų, nes jis dar nežino kokios stąfės eina. Bet mentai tarpusavyje jį mėgsta interpretuoti kiek kitaip: iš pirmų septynių tikėkis 0 ir tik aštuntas ką nors duos. Laimingo kelio ir nepamirškite važiuodami pasižiūrėti į kainas.

Atmazai arba 100 priežasčių nieko neveikti

- 1. Neturiu laiko.** – pats populiariausias pasiteisinimas, kadangi jį sugalvoti gali netgi žmogus be fantazijos. Nesvarbu ką jūs veikiate, jūs galite visur, visada ir visiems sakyti „Neturiu laiko“.
- 2. Esu labai užimtas.** – čia pasiteisinimo „Neturiu laiko“ kitas variantas. Norit atrodyti labai užimtam reikia kiek galima daugiau popierių ir kitokių šiukšlių prisidėti ant stalo, pamatę, kad iš už popierių krūvos negalima net išžiūrėti jūsų galvos, žmonės paliks jus ramybėje.
- 3. Skauda galvą** – antras pagal populiarumą ir turbūt pats universaliausias pasiteisinimas, kadangi niekas negali patikrinti ar jums tikrai skauda galvą.
- 4. Ta dėžė neveikia**(rodant ranka į monitorių) – visi žino, kad klysti žmogiška, bet didžiausias klaidas daro kompiuteris.
- 5. Tas daiktas pakibo/lūžo** (rodant ranka į kompiuterį) – ar gi nekeista kad kompiuteriai visada veikia gerai, bet kaip tik tuo metu kai reikia parodyti ką padarei jiems ima ir kažkas atsitinka?
- 6. Tie failai tiesiog dingę** – net jei jūs tikite NSO, failai niekur nedingsta, bet vis tiek tai geras pasiteisinimas.
- 7. Laukiu skambučio/draugo/laiško** – sutikite, jog laukimas labai sudėtingas veiksmas tampantis jūsų nervus ir sudeginantis daug kalorijų.
- 8. Nėra šefo** – jeigu nėra valdžios kam vargintis? Be to nereiktų pražiopsoti progos pasimatuoti šefo kėdę, galbūt ji sutverta kaip tik jūsų užpakaliui.
- 9. Šefas asilas** – geriausias būdas, šefui įrodyti, kad jis asilas - jį ignoruoti ir nieko nedaryti.
- 10. Neturiu įkvėpimo** – kūrybiniam darbui būtinas įkvėpimas, aš neabejoju, jog jūsų darbas yra kūrybinis, net jei jūs tik valytoja.
- 11. Šiandien man bloga nuotaika** – kaip galima sukurti gerą daiktą, jeigu bloga nuotaika? Geriau negriauti to kas jau sukurta
- 12. Esu pavargęs** – net jeigu dabar rytas niekas nedraudžia jums būti per daug pavargusiam, miegas irgi sunkus darbas, o geras miegas – dar sunkesnis.
- 14. Petras neatnešė ataskaitos** – svarbiausia surasti atpirkimo ožį, ir įrodyti, kad be jo dalies jūsų dalis nesidaro.
- 15. Antanas savo ataskaita pristatė 2 valandom vėliau** – kaip jau minėjau svarbiausia surasti atpirkimo ožį, dėl kurio jūsų darbo atlikimas galėtų vėluoti dar 4 valandas mažiausiai.
- 16. Jonas irgi nieko neveikia** – jūs norite kolektyve būti balta varna? Labai svarbu žinoti, kada padėti atlikti sunkų darbą kitam žmogui.
- 17. Nulūžo pieštukas** – visai nesvarbu, kad pieštuką, jus naudojate tik mėtymui į kolegas, lūžęs pieštukas sukelia stresą ir mažina jūsų produktyvumą.
- 18. Pasibaigė rašalas/popierius** – kažkas(labai tikėtina jūs pats), pamiršo aprūpinti spausdintuvą reikiama ingredientais, todėl jūs negalite atsispausdinti savo ataskaitos, o jeigu negalite atspausdinti, tai kam ją rašyti?
- 19. Gamta šaukia... Ilgam.** – jeigu jau gamta nori pabendrauti su jumis, tai šitam nepaprieštarausi, svarbiausia tą bendravimo malonumą užtęsti kiek galima ilgiau.
- 20. Parūkymas** – nebūtina rūkyti, kad darytumėte parūkymus, galite tiesiog palaikyti kolegos cigaretę arba išgerti kavos.
- 21. Pirmadienis** – visi žino, kad tai sunki diena, ką čia daugiau be pridursi.
- 22. Penktadienis** – artėja savaitgalis, reikia morališkai tam pasiruošti, ar gi galima tokią dieną gadinti darbais?
- 23. Sekmadienis** – čia ne aš sugalvojau, o Dievas : „švęsk sekmadienį“.
- 24. Negaliu susikaupti** – įdomu kas blaško jūsų dėmesį?
- 25. Tas triukšmas!** – nebūtinai statybininkai turi griauti ką nors, triukšmą sukelia ir gatvėje važiuojančios mašinos, o nuo triukšmo visi žinom - pradeda skaudėti galvą.
- 27. Mano kolega(ė) apsirengęs(usi) per daug seksualiai** – kaip aš galiu dirbti, jeigu mano žvilgsnis vis krypsta į vieną vietą?
- 28. Krepšinis** – Lietuva krepšinio šalis ir tai savaime suprantama, jeigu išvardinčiau visas sporto rūšis matyt turėčiau daugiau nei 100 pasiteisinių. Taip pat nepamirškite Olimpinių žaidynių.

29. **Nėra interneto** – šiais laikais kompiuteris be interneto nieko nevertas.
30. **Sergu** – žmonės sako, kad sloga - ne liga, netikėkite jais.
31. **Reikia pasipudruoti nosytę**. – tai pats geriausias smegenų pudravimo būdas, jeigu jūs vyras ir niekada to nebandėte, pats laikas pamėginti.
32. **Trukdote mano darbą** – tas žmogus, kuris išdrįso paklausti, kodėl jūs nieko neveikiate yra tikras niekšas!
33. **Lėva muzika** – jūsų ofise skamba muzika ir ta muzika jus nepatinka? Kokios siaubingos darbo sąlygos.
34. **Šito punkto vis tiek niekas neskaitys** – ir nepastebės, jog prirašiau nesąmonių
35. **Jeigu neskaitytė ano tai neskaitys ir šito** – o, jūs vis dar skaitote?
36. **Pilnatis** – visi žino, jog blogi dalykai atsitinka būtent per pilnatį.
37. **Man atrodo, kad jūs girtas** – o su neblaiviais žmonėmis savo darbo aš neaptarinėju
38. **Protestuoju prieš blogas darbo sąlygas ir mažus atlyginimus** – labai pasiaukojanti veikla.
39. **Mąstau** - vadinasi egzistuoju, kaip galima atlikti kažką neapmąščius kaip atlikti?
40. **Noriu valgyt** – kaip galima dirbti, kai skrandis groja streiko maršus?
41. **Aš prietaringas** – ar pastebėjote, jog 13 punkto šiame sąrašė nėra, 26 irgi dėl viso ko pikto.
42. **Šiandien trylikta** – o jeigu dar penktadienis! Siaubas.
43. **Šiandien mano gimimo diena** – o dovanos kur?
44. **Šiandien mano vardadienis** – na jeigu neatnešate dovanų, tai galėtumėte bent pasveikinti.
45. **Šiandien viršininko gimtadienis** – kaip tokia dieną išviso galima kalbėti apie darbą?
46. **Šiandien mano draugo(ės) gimtadienis** – turėkite ne vieną draugę/draugą. Nepamirškite visų bendradarbių, giminių ir naminių gyvūnų, tai irgi geras pasiteisinimas. Jeigu neturite naminių gyvūnų užsiveiskite tarakonų.
47. **Profesinė diena** – labai svarbu turėti ne viena profesiją.
48. **Tamsu** – saugokite savo akis, kaip galima dirbti patamsyje?
49. **Ar matei koks gražus oras už langą?** – o mes kaip kokie sėdim čia patalpoje.
50. **Pavojingos darbo sąlygos** – ar žinojote, jog kaktusas stovintis ant monitoriaus gali nukristi ant klaviatūros ir sužaloti jūsų rankas?
51. **Lyja** – jeigu jūs ne šlavėjas, tai neišsivaizduoju, kaip jūsų darbą galėtų įtakoti oras, bet vis tiek tai geras pasiteisinimas.
52. **Ai, tingiu** – jeigu taip sakote, jūs esate labai sąžiningas žmogus.
53. **Nemoku** – sakydami taip rizikuojate, susidurti su neturiniu ką veikti žmogumi, kuris bus pasiryžęs jus pamokyti.
54. **Bijau** – žmonės bijo daug įvairiausių dalykų, ypač kai nemoka arba nežino.
55. **Meldžiuosi** – Lietuva laisva šalis, todėl galite išpažinti bet kokią religiją, net gi dzin-budizmą. Žadėjau 100 ? Vadinasi melavau, be to neturiu laiko, esu labai pavargęs, skauda galva... Jeigu kokio svarbaus nepamirėjau tikiuosi jūs rasite laiko jį užrašyti.

4 argumentai padėsiantys laimėti bet kokį ginčą

Kažkada anksčiau rašiau [100 priežasčių nieko neveikti](#), dabar nusprendžiau pateikti 4 argumentus kaip laimėti bet kokį ginčą.

- 1) Eik tu šikt – vidutinio nuotolio argumentas, nurodantis ginčo dalyviui kryptį, kuria jis turėtų traukti su savo nuomone. Jeigu manote, kad šis argumentas per daug stiprus ir nepadorus galite naudoti artimojo nuotolio argumentą: Eik tu nAmo, labai svarbu pabrėžti raidę A. Na, o jeigu jūs neturite jokių stabdžių, galite panaudoti ir tolimojo nuotolio argumentą, kuris skamba labai panašiai.
- 2) Į snukį nori? – vidutinio poveikio argumentas, tačiau turi net keletą trūkumų. Visų pirma prieš panaudojant tokio tipo argumentą reikia turėti svorio persvarą. Tarkim, jeigu jūs sveriate 90kg, o jūsų oponentas 60kg, tuomet viskas gerai, tačiau jeigu situacija atvirkštinė, jums vertėtų pasiieškoti draugo kuris taip pat svertų apie 60kg, kad sumoje jūsų argumentas būtų pakankamai stiprus. Kitas šio argumento trūkumas yra, jog jeigu netyčia tektų jį pritaikyti praktikoje, tuomet lieka įkalčiai oponento veide. Šiai

kategorijai priklauso ir lengvo poveikio argumentas Darbo netekti nori?. Jis vadinamas lengvo, kadangi įkalčius po šio argumento panaudojimo labai lengva nuslėpti, be to jis veikia daug efektyviau, bet vėl gi labai svarbu turėti svorio persvarą savo pusėje. Taip pat turbūt atkreipėte, jog žodis „nori“ sakomas paskutinis ir labai svarbu jį pabrėžti.

3) Užsikišk – vidutinio stiprumo argumentas, labai svarbu kad būtų pateiktas kiek galima garsiau, jog išgirstų netik oponentas, bet ir kiek galima daugiau aplinkui esančių žmonių. Nedidelio stiprumo argumentas šiuo atveju būtų Užsičiaupk. Vis tik reiktų pastebėti, jog šitie argumentai ne visada efektyvus, ir todėl dažnai tenka juos paremti bent vienu argumentu iš mano anksčiau minėtų kategorijų.

4) Jau baigė? – šis argumentas priešingas argumentui Užsikišk, kadangi jį reikia pateikti kiek galima tyliau, dėl savo pateikimo specifikos gali tekti pakartoti kelis kartus, kadangi įsismarkavęs oponentas gali jūsų neišgirsti. Tai vidutinio stiprumo argumentas, kadangi jūsų oponentas bus priverstas suprasti, jog nenorite jo išklausti. Lengvo pobūdžio argumentai šioje kategorijoje būtų Nu ir? arba Kas iš to?.

Pateikus tokius klausimus oponentas pamanytų, kad jūs nesupratote, kurios nors dalies jo nuomonės ir todėl pabandys paaiškinti, tačiau kelis kartus pakartojus tą patį klausimą, jis pagaliau nuspręs, jog esate beviltiškas ir bus priverstas užsičiaupti.

Jeigu dar žinote gerų argumentų pasidalinkite, bet perspėju iškarto necenzūriniai bus ištrinti iš karto. Sėkmingų ginčų.

10 Dievo įsakymų?

Prieš skaitydami tekstą pasitarkite su Popiežium arba jo vietininku. Galimas didelis šalutinis poveikis, net gi nervinis priepuolis. Žemiau pateiktame tekste negražiai atsiliepiama apie Dievą, dėl ko gali labai supykti Bažnyčia. (Dievas yra geras ir yra šito teksto bendraautorius, todėl nepyksta).

Taigi 10 Dievo įsakymų:

1. Neturėk kitų dievų, tik mane vieną.
2. Netark Dievo vardo be reikalo.
3. Švęsk sekmadienį.
4. Gerbk savo tėvą ir motiną.
5. Nežudyk.
6. Nepaleistuvauk.
7. Nevok.
8. Nekalbėk netiesos.
9. Negeisk svetimo vyro ir svetimos moteries.
10. Negeisk svetimo turto.

Perskaitykite dar kartą ir pagalvokite ar tikrai visi reikalingi? Suprantu, kad 10 ir man, ir jums, gražus skaičius, tačiau jeigu jų būtų mažiau būtų lengviau atsiminti, o jeigu lengviau atsiminti, tai ir lengviau laikytis.

Paskaitykim kartu, pradėkim nuo 9 ir 10, „Negeisk svetimo vyro ir svetimos moteries“ ir „Negeisk svetimo turto“, o jeigu pakeistume į vieną tiesiog „Negeisk svetimo“. Koks skirtumas ko? Ar tai daiktas, ar ... Vis tiek geisti svetimo juk negražu, pavydas jus pražudys.

Taigi jau turime tik 9, pažiūrėkime ką dar galėtume padaryti. Perskaitykite 5-8 visi tie punktai draudžia ką nors daryti. Visus juos galime apibendrinti „Nedaryk blogo kitam“, o jeigu dar prisiminsime naują 9 ir prijungsime prie šio punkto gausime „Nedaryk blogo kitam net mintimis“

Taigi turime tik 5. Paskaitykime 4 „Gerbk savo tėvą ir motiną“. Sakykit ką norit bet pagarbą reikia užsitarnauti. Visai neseniai parkuose buvo pilna „Tautos Tėvo“ skulptūrų, visuose pastatuose buvo pilna jo paveikslų ir kiekviena šeima turėjo jo knygą, tačiau kai tik atgavome nepriklausomybę iš karto visi tie daiktai atsidūrė šiukšlyne, kodėl? Todėl, kad pagarbą reikia užsitarnauti. Jeigu vienas iš tėvų linkęs smurtauti ar jį reikia gerbti? Šį punktą siūlau tiesiog išbraukti.

Taigi turime tik 4. Skaitom 2 „Netark Dievo vardo be reikalo“. Ar kas nors žino Dievo vardą? Kadangi niekas nežino, tarti be reikalo negali, tai ir taip netaria, tiesiog išbraukiame šitą punktą.

Taigi liko tik 3. Skaitome 1. „Neturėk kitų dievų, tik mane vieną“ Kadangi Dievas yra tik vienas ir yra visur, tai aš niekaip negaliu turėti kitų Dievų tik jį vieną, šitą punktą irgi tiesiog išbraukiame. Aš dar neaptariau 2. Ten sakoma „Švęsk sekmadienį“ ir kaip aš galėčiau nesutikti su tokiu punktu? Iš tiesų norėčiau pasakyti: švęsk sekmadienį ir šeštadienį, ir penktadienį..

Taigi 2 Dievo įsakymai:

1. Švęsk kiekvieną dieną.

2. Nedaryk blogo kitam net mintimis.

Kaip jums patinka supaprastinti Dievo įsakymai? Žinot, aš manau, kad Dievas, neturėtų įsakinėti, jis yra geras ir gali patarti, kai mes to norime, o nepriversti kaip nors mus elgtis.

Beje ar žinote, kad yra 10 velnio įsakymų?

1. Tu gali apleisti savo dievą ir garbinti visus kurie tau patinka.

2. Tu gali kaltinti Jėzų dėl visų savo nesėkmių.

3. Sekmadienį skirk savo malonumams.

4. Tu gali palikti savo tėvus likimo valioj ir juos ignoruoti net kai jie serga ar prašo pagalbos.

5. Tu gali sukurti mirties kultą.

6. Tu gali nesilaikyti santuokos sakramento.

7. Vagia visi, tu irgi neturėtum būti kitos.

8. Melas tai gyvenimo būdas, meluoja visi.

9. Tu gali matyti kiekvienoje moteryje malonumo šaltinį.

10. Tu gali nepasitenkinti tuo ką turi ir siekti įgyti svetimą turtą bet kokia kaina.

(Pastaba: vertimas gali būti nevisai tikslus)

Kai kurios čia pateikiamos mintys yra vogtos, tiesiog nusavintos iš kitų šaltinių.

Commandos

Na negaliu su tavim sutikti. Pirma žmona arba vyras nėra daiktas taigi negali būti turtas. gebk teva ir motina teisingai galbut smurtaujantis tevas nevertas pagarbos bet bet, autobuse troleibuse uzleisti vieta vyriasiui žmogui ar ieinat i parduotuve pirma savęs praleisti vyresny žmogu jau yra pagaarba.

Na kas del sekmadienio shiaip sutinku galima pailseti bet ir tinginiauti labai jau neverta. Toliau dievo Tikrasis vardas yra "JACHOVA" nors shiaip su tavim sutinku. Neturek kitu dievu. O kaip manai kodel mes lietuviai buvome pakrikshtyti. nors shiaip su tavim sutinku su tavo paprastinimu Jaigu žmones vienas kitam neliketu bloga jaigu jaunimas gebtu vyresnio amziaus žmones. Jaigu žmones maziau pavydetu vienas kitam turtu ar grazesnes žmonos: manau pasaulis butu grazesnis ir mielesnis. DEJa taip nera pasaulis yra ziaurus ir jokie cia dievo isakymai nepagelbės

Exuss

Vardas?

<http://yhwh.com/GINGN/gingn.htm>

Transliterated into English: YHWH

With vowels added: YAHWEH

Translated: I AM WHO I AM

ignieska

Yra labai gražus lietuviškas "I am who I am vertimas: "Esu Esantysis" :) Tad darau prielaidą, jog toks yra Dievo vardas.

Dėl paprastinimo: įdomi idėja. Bet kažkodėl viduje kyla noras stoti už tradicijas. Netrukdo man tie 10 įsakymų, žinau aš juos ir.. na, netgi laikausi..

Prakiurusi taupyklė

Ką apie jus mano pinigai?

Kaip jūs ruošiatės praturėti? Ką praturtėti? Jūs rimtai nesiruošiate praturtėti?

Apklaustos parodė, kad 80% amerikiečių mano, jog senatvėje praturtės laimėję milijoną loterijoje. Vargšai, įdomu, kokie rezultatai būtų Lietuvoje?

Ar pastebėjote, jog Lietuvoje niekas laimėjęs milijoną taip ir nepraturtėjo? Vieni iškėlė didelį tūšą draugams, kiti nusipirko brangią mašiną, kurią po dviejų mėnesių sudaužė, treči... Gal tęsti neverta, tiesiog apibendrinsiu, jog daugelio žmonių gyvenimas praėjus lygiai metams, po milijono laimėjimo, nepagerėjo, o kai kurių netgi pablogėjo.

Galiu čia papasakoti ir kitą istoriją. Viena moteris nusirito taip žemai, kad netgi pradėjo valkatauti, kartu su kitais Lapių sąvartyne kapstyti ir ieškoti gerų daiktų. Po poros metų jinai vėl turėjo savo butą ir pradėjo vėl gyventi kaip normalus žmogus. Žinot ką jinai pasakė? „Jūs nepatikėsite, kokius naudingus daiktus žmonės išmeta, kiekvienas galėtų praturtėti per porą metų, jeigu tik negertų...“

Koks skirtumas tarp dviejų istorijų? Tuo, kad žmonės turi tikslą ir moka elgtis su pinigais. Palauk, bet mūsų niekas nemokė elgtis su pinigais... Aišku, gaila, kad nei mokykloje nei universitete tarp privalomų visiems dalykų nėra, nei investavimo pagrindų, nei jokių kitų pinigų valdymo dalykų, tačiau kad jūs nemokė taip sakyti negalima.

Tiesa yra tame, kad, deja, jūs nesąmoningai atkartojate visus savo tėvų finansinius reikalus. Kai jiems sekėsi, tai ir jums sekasi, kai jiems nesisekė, tai ir jums nesiseka, visos tos bangos iš jų gyvenimo, atsikartoja jūsų gyvenime, skirtumas tik keliasdešimt metų... Ar tai reiškia, kad vargšai visuomet liks vargšais, o turtingi visuomet liks turtingi? Ne, viską galima pakeisti. Bet pradžia reikia išsiaiškinti ką jūs manote apie pinigus.

Tiesa pasakius, tai nėra lengva, ir aš buvau nustebęs, kai pagavau save kartojanti vieną posakį: „būkim biedni, bet teisingi“. Stop! Tai tikrai blogas posakis, nes tai reiškia, kad visi turtuoliai yra melagiai, ar kas nors iš jūsų nori būti melagis? Aš nelabai, reiškia, jog nesąmoningai turiu atsikratyti visų pinigų, kad tik būčiau teisus... Jo... Kaip manote, ar su tokia logika aš ilgai turėčiau laimėtą milijoną? Aš bandau šį blogą posakį iš savo smegenų ištrinti ir pakeisti kitu: **Būkim, turtingi, teisingi ir dosnūs.**

O kokius jūs žinote posakius apie pinigus: „krūvini pinigai“, „turtuoliai - šykštuoliai“, „nori pinigų, turi sunkiai dirbti“, „norėti pinigų nuodėmė“, „kas nedirba, tas nevalgo“, „ne piniguose laimė“, „pinigai laimės neatneša“. Šlamštas, o ne posakiai, jeigu jūs jais vadovaujate kaip tikėtės praturtėti?

Parašykite, kokie posakiai asocijuojasi jūsų gyvenime su pinigais, ir neigiamus pabandysime pakeisti teigiamais. Tikiuosi, jog daugelis mano, kad: visai gerai, bet su pinigais geriausia.

P.S. Kai pamatote vieną centą, ką jūs darote? Paspiriate? Bet juk tai pinigas.. Jo, jo, toks ten ir pinigas... Ar žinojote, kad metalo iš kurio padaryta ta moneta vertė didesnė, už pačią monetos vertę? Gal laikas perkainoti vertybes ir pasilenkus įsidėti vieną centą į kišenę?

ernetas

NePo, tik nesakyk, kad kritai taip žemai, kad kaip mano klasiokas iki pietų pertraukos bevaikščiodamas po koridorius iki kabinetų susirenka centų bandelei :D .

Aš manau, kad pinigus reikėtų išmesti iš mūsų gyvenimo ir sugalvoti kažką naujo su visiškai nauja sistema. Juk visa sistema pasenus kaip nežinia kas...

Ar esate pasirengę būti turtingi?

Ar kada nors bandėte varyti restorano (picerijos, kavinės) meniu iš kito galo? Atkreipėte dėmesį į kainas? Patiekalų esančių sąrašo gale kainos visuomet didesnės. Taip... brangoka, gal geriau užsisakysiu ką nors iš pirmųjų puslapių... Nenoriu sakyti, jog taip mąsto daugelis, bet panašiai seniau darydavau aš. Leiskit jūsų paklausti ar dažnai jūsų patiekalų pasirinkimą riboja kaina? Kokius patiekalus norėtumėte paragauti, bet nedirštate leisti sau tiek daug išlaidauti? Nesikuklinkite, parašykite.

Šį savaitgalį nusprendžiau, jog esu vertas ir galiu paišlaidauti, taigi ėmiau skaityti meniu nuo kito galo... Nesakysiu, kokioje įstaigoje buvau, nesakysiu, kokį patiekalą užsisakiau, jis nebuvo brangiausias tame meniu, tačiau kainavo gerokai daugiau nei sau leisdavau iki šiol. Ir ką? Aš džiaugiuosi, jog paragavau to patiekalo. Aš jaučiuosi nuostabiai, patiekalas buvo vertas kiekvieno cento, kurį už jį sumokėjau.

Galėdamas leisti tokias smulkmenas jaučiuosi turtingas, ir tai svarbiausia. Bet jeigu tai būtų viskas, tuomet aš nerašyčiau, todėl skaitykite toliau...

Kaip ir kiekvienas rimtas patiekalas, šis atėjo su garnyrų ir tai nebuvo ryžiai, ar agurkėliai kaip esame įpratę pirkdami iš meniu viršaus. Tiesa, perkant iš meniu viršaus dažniausiai kuo galima pasidžiaugti - tai pomidoru padažas arba grietinė, slenkant link vidurio dar pasitaiko uogienės. Bet kokiu atveju, tai ką atnešė buvo kažkas labiau egzotiškesnio ir man neįprasto. Aš suvalgiau ir mano skrandis dėl to nepyko, tačiau vis tik tą maistą geriausiai apibūdina žodis „neįprasta“, arba kitaip sakant, nemanau, jog tą patiekalą užsisakinėsiu artimiausiu metu.

Todėl ir noriu jūsų paklausti ar esate pasirengę būti turtingi? Aš ant stalo turiu vienos picerijos užsakymo į namus meniu (suprantu, jog picerija ne restoranas, bet vis tiek) pavartykime jį nuo galo ir pažiūrėkime kokie produktai į eina į patiekalų sudėtį: gvinėjinai pipirai, aitriosios paprikos, jaučių liežuvių gabaliukai, juodosios alyvuogės, žalieji ankštpipiriai, rodonėliai, krevetės, midijos, mangai, šparaginės pupelės... Čia aš, aišku, išvardinau neviską, ką galima rasti, tiesiog tuos dalykus, kurių fanas aš neesu... Ir išviso kas yra midijos, kas yra raudonėliai, koks yra lotoso prieskonių skonis?

Aš neesu prieš lašišą ar tuną, tačiau daugelis kitų dalykų vadinamu delikatesu, man kelią mažu mažiausiai įtarimą, o kartais net pasibaisėjimą. Ar pirtumėte gyvatės mėsa? Gerai bent jau tiek, kad beždžionės smegenų pas mus parduotuvėje nenusipirksi....

Mūsų požiūris į maistą ir gėrimus formuojasi vaikystėje, tai ko mes ragavome ir ko ne. Kinams šuniena yra normalu, o jums? Ne, nes paprasčiausiai niekas tokiu patiekalu jūsų nevaišino, dar daugiau, nuo vaikystės jums sakė, jog šuo geriausias žmogaus draugas, ar jūs valgytumėte savo geriausią draugą? Aš irgi. Kitas klausimas: triušiai, nutrijos jums maistas ar naminis gyvūnas?

Tai ką aš laikau skaniu ir net gi galėčiau pavadinti delikatesu galėtų būti lietiniai su mėsa, šaltibarščiai, galbūt šie patiekalai nėra pirmame puslapyje, bet tikrai juos rasite meniu viršuje. Netikite? Kai kitą kartą būsite kavinėje pavartykite meniu ir man pasakykite kiek tie patiekalai kainuoja.

Būti turtingu reikia mokėti. Šį kartą kalbu apie maistą, tačiau kitose srityje irgi viskas panašiai, mes darome taip kaip mus mokė, tai ką mus mokė... Jeigu turėsiu gerą istoriją pakomentuosiu plačiau...

Ir paskutinis dalykas, kurį turėčiau pasakyti: visuomet galima pasikeisti, visuomet galima pabandyti kažką naujo, tačiau kurį momentą pasirinkit? Kada ateina tas „visuomet“ ?

Išdrįskite.

O kol kas pabandykite nežiūrėti į patiekalų kainas, valgykite tai kas jums skanu.

Exuss

Picerijose nežiūriu į kainą, jeigu kalba eina apie picą. Žiūriu į skonį, y.t. kas ant picos guli.

Tačiau visur kitur tenka ir į kainą žiūrėti, tačiau ne visada brangiau yra skaniau. Pavyzdžiui, strutienos nepasirodė skaniau už vištieną, kiaulieną ar jautieną. Taip vadinamieji jautienos pipiriniai didkepsniai visiškai nėra DID :((Aš "did" suprantu, kaip didelis. Didkepsnys - didelis kepsnys. Patikėkite manimi, paprastas kiaulienos karbonadas yra didesnis už jautienos pipirinį didkepsnį.

Dar esu daugumą brangiausių šokoladų išragavęs.

Mėgstu pelėsinius sūrius, visokius kalmarus, aštuonkojus, krevetes.

15 centų irgi pelnas!

Aš neesu šykštus, badau maštyti kaip milijonierius ir dabar norėčiau pasidalinti mintimis kurių niekuomet nesuprasiu.

Kartą su draugu ėjom kartu į maisto prekių parduotuvę ir aš paklausiau, kodėl jis tiksliai žinodamas, kad eina į parduotuvę, nepasiėmė krepšio. Jis atsakė: *O kam? Nusipirksiu parduotuvėje, jie juk nebrangiai kainuoja. Niekada neimu krepšio, kai einu į parduotuvę, visuomet perku, nors namai pilni jų.*

Ar jau supratote kur problema? Jeigu ne tai aiškinu. (Pastaba: niekada nepirkau krepšio tai nežinau kiek jis kainuoja, todėl nusprendžiau laikyti, jog krepšys vertas 15 centų). Kai mano draugas eina į parduotuvę, kiek pinigų jis praranda? Kiekvieną kartą 15 centų. Tarkim, jog į parduotuvę eina kas antrą dieną, kiek pinigų jis praranda per metus? 2745 centus, tai yra 27 litai! Gal norite pagalvoti ką galima nusipirkti už tokią sumą? Pats paprasčiausias variantas - gerai užkasti picerijoje, kas pasiūlys originalesnį išlaidavimo būdą?

Dabar pakalbėkim apie mane. Kiek pinigų aš sutaupau, nepirkdamas maišelių? Neteisingas klausimas. Teisingas klausimas: kiek pinigų aš uždirbu per vieną ėjimą į parduotuvę? 15 centų, kurie per metus virsta 27 litais. Dabar pakelkite rankas tie, kuriems nereikia papildomų 27 litų per metus. Tiek tos nuleiskit, aš vis tiek nematau. Geriau parašykite komentarą, jog norite man padovanoti tuos pinigus, aš mielai priglasiu.

Ar dažnai išlaidaujate, ant dalykų, kurių jums visai nereikia? Ne, aš nesakau, jog reikia gyventi užspaudus pinigus ir vaikščioti su suplyšusiais džinais. Tiesiog būkit protingi, gyvenkit turtingai ir prabangiai.

Commandos

Na shioje vietoje esi teišus. Daugybe varijantu galima suskaiciuoti kada ishleidziami pinigus ten kur nereiketu. ash nerukai pazystami stebisi. O jaigu paskaiciuoti daugelis rukaliu pokeli suruko per diena kai kurie daugiau. Tarkim vidutinis pokelis kainuoja 3 - 4 litai. cia ish brangesniu. gerai imkim pacias pigiauses kontrabandinines. jos kainuoja per puse pigiau tai apie 2 litai 30 dienu 60 litu x 12men = 720litu jaigu brangesnes kaip jau minejau dvigubai 1440 litu per metus. bet tai kadash nerukau nereiskia kad neishleidziu kitur. Na kim kad ir mobilus telefonas jo pokalbiai na minute kainuoja keliata centu o ar kada pagalvojate kad skambinate be reikalo juk galima nueiti ir pasikalbeti. Na tik per reklma vaikas skabina merginai i kita kambary kad atneshu atsuktuva. Dar kaskada teko matyti reklma kai zmona pagamina vakariene ir skambina vissiems seimoms rariams ish virtuves kad maistys paruostas. Ko man negailatai pinigų maistui Valgyti reikia.

Du litai

- Tėti, tėti, duok pinigų ant ledų.

- Imk sūneli, du litus.

Vakar aš minėjau, jog uždrausti reklamą neužtenka, dar reiktų sukurti antireklamą. Šiandien kaip tik norėčiau pasidalinti viena tokia idėja. Viskas labai paprasta: gražinkit mums popierinius du litus. Kodėl būtent du litus? Visų pirma, todėl, kad ant jų pavaizduotas Valančius.

- Tėti, tėti, ką šitas dėdė padarė, kad pateko ant dviejų litų?

- Jis negėrė.

- Aaaa...

O antra, todėl kad tai geriausia suma vaikui arbatpinigiams, visai nesvarbu ko jis nori: ledų, šokolado ar kramtomos gumos. Savaiame, suprantama vien tik Valančiaus atvaizdas nieko nepakeis, turbūt net nevisi žino jo nuopelnus. Aš tikiuosi, jog bent jau kuo nusipelnė Kudirka visi žino, tačiau ar jūs nežiūrėdami į piniginę galite išvardinti visus ant pinigų pavaizduotus žmones ir pasakyti kuo jie nusipelno? O ar žinote, kas pavaizduota antroje visų pinigų pusėje? Aš žinau, kas buvo ant lito, dviejų... Žinau, kas yra ant dešimties... Rodos, čia mano žinios baigiasi.

Kadangi jau prabilome apie antrąją pusę, tikriausiai visi puikiai supranta, jog Trakų pilis nelabai padės šiuo klausimu. Vietoj jos reiktų užrašyti kokius nors žodžius, kurie ir atliktų pagrindinį antireklamos veiksmą. Iš tiesų netgi reiktų paruošti ne vieną o kelias versijas, kurios kovotų prieš vairavimą išgėrus, alkoholizmą, rūkymą, narkotikų vartojimą... Ko dar nepaminėjau?

Tikiuosi jūs jau susidarėte vaizdą, ką aš noriu pasiūlyti. Viskas labai paprasta: vaikai mėgsta žaidimus, vaikai mėgsta rinkti pokemonų korteles. Šiuo atveju mes suderiname žaidimą su mokymusi. Kadangi tokių pinigų būtų net kelios versijos, tai kiekvieną kartą kai vaikas prašys pinigų jam bus įdomu, kas užrašyta ant kitos pusės, taip nesąmoningai jis įsisavins tekstą. Kitas dalykas, vėl susijęs su skirtingų versijų gausa – vaikai gali norėti visų skirtingų versijų pinigų po vieną savo kolekcijoje, todėl tuo pačiu juos galima būtų išmokyti ir taupumo.

Žinau, jog tai labai pašėlusis idėja, būtent todėl jinai turėtų ir suveikti.